

Ma Thiên Tiên Truyện

Contents

Ma Thiên Tiên Truyện	1
1. Chương 1: Hung Đảo Thiên (1)	2
2. Chương 2: Hung Đảo Thiên (2)	5
3. Chương 3: Hung Đảo Thiên (3)	9
4. Chương 4: Hung Đảo Thiên (4)	12
5. Chương 5: Hung Đảo Thiên (5)	16
6. Chương 6: Hung Đảo Thiên (6)	20
7. Chương 7: Hung Đảo Thiên (7)	24
8. Chương 8: Hung Đảo Thiên (8)	28
9. Chương 9: Hung Đảo Thiên (9)	31
10. Chương 10: Hung Đảo Thiên (10)	33
11. Chương 11: Hung Đảo Thiên (11)	36
12. Chương 12: Hung Đảo Thiên (12)	39
13. Chương 13: Hung Đảo Thiên (13)	42
14. Chương 14: Hung Đảo Thiên (14)	45
15. Chương 15: Hung Đảo Thiên (15)	47
16. Chương 16: Hung Đảo Thiên (16)	50
17. Chương 17: Hung Đảo Thiên (17)	53
18. Chương 18: Hung Đảo Thiên (18)	56
19. Chương 19: Hung Đảo Thiên (19)	58
20. Chương 20: Hung Đảo Thiên (20)	61
21. Chương 21: Hung Đảo Thiên (21)	64
22. Chương 22: Hung Đảo Thiên (22)	67
23. Chương 23: Hung Đảo Thiên (23)	70
24. Chương 24: Hung Đảo Thiên (24)	73
25. Chương 25: Hung Đảo Thiên (25)	76
26. Chương 26: Hung Đảo Thiên (26)	79
27. Chương 27: Hung Đảo Thiên (27)	82
28. Chương 28: Hung Đảo Thiên (28)	85
29. Chương 29: Hung Đảo Thiên (29)	88
30. Chương 30: Hung Đảo Thiên (30)	91
31. Chương 31: Hung Đảo Thiên (31)	94
32. Chương 32: Hung Đảo Thiên (32)	97

Ma Thiên Tiên Truyện

Giới thiệu

Dịch giả: Hàn Lâm Nhi, Kunimi, nila32 Vì sao Liễu Minh lại là người có ba linh mạch mạnh nhất tron

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-thien-tien-truyen>

1. Chương 1: Hung Đảo Thiên (1)

Mỗi bốn năm, trọng phạm đầy Hung Đảo

Cướp con mồi, đại hán đấu Liễu Minh.

(vuongtuphuong)

Thành Trừ Châu là tòa thành nhỏ nằm ở cực đông, giáp biển thuộc Đại Huyền Quốc, mà dù có phóng mắt nhìn khắp đại lục Vân Xuyên thì tòa thành này vẫn được xem là một trong số những tòa thành nằm xa nhất về phía đông. Tuy thành này không lớn nhưng ở Đại Huyền Quốc lại rất nổi tiếng. Cái sự nổi tiếng của nó là vì cách cổng thành phía đông đi thẳng chưa đến trăm dặm là khu vực chứa một hòn đảo mang cái tên xấu xí: Hung Đảo. Phía bờ duyên hải tòa thành này là một dãy phố dài hơn mười dặm kéo từ đông sang tây, cắt ngang tòa thành Trừ Châu. Đầu đông là một bến cảng nhỏ hướng ra biển phía Hung Đảo, đi sang đầu phía tây thì địa thế cao dần lên, cuối cùng sẽ thấy hiện lên một sườn núi nhỏ, trên đó có một tòa pháp đình đứng sừng sững uy nghiêm, chính là nơi đóng quân của nha môn phủ Trừ Châu.

Trong nha môn phủ, phòng ốc điều lan ngọc thể, nối nhau san sát, màu sắc thâm nghiêm, cổng lớn cao ba trượng rộng năm trượng, hai bên cổng lớn đặt hai bức tượng giao long bằng đá, bên ngoài thêm đá trăm bậc là con đường lớn, người người hối hả đi tới đi lui, phần lớn hai bên đường là các cửa hàng, trà lầu, quán trọ, tiệm tạp hóa bày ra như rừng, ở giữa con đường có một cái quảng trường hình tròn dùng làm nơi tổ chức những đại hội mua sắm định kỳ thu hút rất đủ các loại người tới mua sắm, thường lắm cực kỳ đông vui náo nhiệt.

Trời vừa trưa, ở một góc nhỏ trong quảng trường thành linh thấy có một đám người đang túm tụm quây tròn, ở giữa đám người là một vị lão nhân mặt đầy nếp nhăn đang ngồi kể chuyện, trên chiếc bàn tròn trước người có một ly trà xanh để mở, tay trái lão nâng chiếc quạt, tay phải cầm một cái phách nhỏ hướng mộc án gõ gõ, đám người túm tụm bên nghiêm chỉnh trật tự lại. Lão giả rung đùi đắc ý, “lại nói” lão vừa cất lời thì đột nhiên dừng lại, mắt khẽ đảo quai đám người hỏi: “Ngày hôm qua ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Đám người phía dưới vừa mới im ắng giờ lại nổi lên một hồi ồn ào, một vị lớn tuổi tuổi nghe xong bèn hô “Nói về truyền thuyết Hung Đảo.” Vị lão nhân nhẹ gạt đầu, nói tiếp: “Lại nói tới nơi cách phía tây thành chúng ta hơn trăm dặm chính là biển cả sâu thẳm, mà nơi biển sâu ấy có một hòn đảo màu đen, tục xưng Hung Đảo...” Đúng lúc này, trên đường đột nhiên có một tràng những tiếng vó ngựa cờ rục cờ rục vang lên khắp con phố dài, chỉ thấy một binh sĩ cưỡi ngựa, thân mặc áo giáp màu đỏ, tay cầm cờ lệnh chạy về phủ nha môn ở phía xa xa.

“Tránh ra, tránh ra”, nghe tiếng quan binh ra lệnh, đoàn người hai bên đường liền dạt ra nhường một lối đi rộng ở giữa con đường lớn. Ngay sau đó, hai gã vận đồ đen cưỡi ngựa dẫn theo một tiểu đội binh sĩ hùng dũng tiến vào con lộ chính. “Hắc Hổ Vệ”, bấy giờ ở ven đường có người nhận ra thân phận của những gã áo đen này, họ chính là lính đánh thuê cho triều đình, chuyên môn phụ trách bắt giữ, áp giải trọng phạm

của triều đình. Lúc này nha môn phủ Trừ Châu, từ cầu thang trước cửa đến nội đường cũng đã sắp sẵn hai hàng binh sĩ nha dịch eo đeo trường đao.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, Trần lão?” Trông thấy cảnh phô trương như thế, một gã thanh niên nha dịch ở đội tiền trạm hạ giọng hỏi lão giả họ Trần ở bên cạnh, hiển nhiên là gã tham gia công việc này cũng chưa lâu.

“Triều đình áp giải phạm nhân đi Hung Đảo.” Lão giả trả lời.

“Hung Đảo?” Gã thanh niên thắc mắc không hiểu, hỏi lại một lần.

“Nhưng mà ta nhớ rõ ràng là năm trước mới áp giải một đám đến đó rồi mà?”

“Cứ bốn năm một lần, các trọng phạm bị đày đi Hung Đảo của Đại Huyền Quốc sẽ bị tập trung lại đưa đến Trừ Châu trước, nhưng cũng có trường hợp đặc biệt, khi phạm tội trọng phạm khó có thể trông giữ thì sẽ không theo định kỳ áp giải tới Trừ Châu mà lập tức đưa đến rồi đem đẩy lên Hung Đảo, tránh đem dài lắm mòng. Xem ra việc Hắc Hồ Vệ lần này tới đây chính như về sau rồi.” Lão nhân nghiêm túc nói.

Tuy nha dịch bình thường không biết những chuyện này nhưng Trần lão giả dù sao cũng là người hầu ở nha môn Trừ Châu hơn hai mươi năm, khi còn trẻ lão cũng đã từng có lần tự mình áp giải phạm nhân lên cái hòn đảo tăm tối, u ám ấy nên với chuyện này lão có phần hiểu rõ hơn người khác.

Thanh niên nha dịch bên cạnh nghe vậy, tự nhiên lại hít một ngụm khí lạnh.

“Chuyện một lần chỉ áp giải một phạm nhân lên Hung Đảo cũng là chuyện của mười năm trước rồi.” Trần lão giả cảm thán, tựa như nhớ lại kỷ ức những năm tháng làm nha dịch, trong đó lão nhớ rất rõ việc mười năm trước phải áp giải một đứa bé mới có ba, bốn tuổi lên Hung Đảo. Nghe nói gia tộc của nó đã đắc tội với người trong triều đình khiến cả nhà nó không bị hỏa thiêu thì cũng bị lưu đày, đến một đứa trẻ cũng không thoát khỏi cảnh bị vu tội rồi ném lên Hung Đảo, hẳn là triều đình muốn nhổ cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt rồi.

“Đứa bé đó chắc hẳn đã sớm mất mạng rồi.” Lão giả họ Trần thâm thở dài một tiếng, lão tuy thường thấy đủ loại sự tình nhân tâm, tàn ác trong nhân gian nhưng khi nhớ tới đứa trẻ ngày đó, trong lòng vẫn không khỏi nổi lên nỗi thương cảm. Tục truyền rằng Hung Đảo là nơi chuyên dùng để giam giữ những kẻ cùng hung cực ác của thế gian, lên đảo không khác gì đi vào quỷ môn quan, trước nay chỉ có vào chứ không có ra, chưa từng có kẻ nào có thể sống mà đi ra khỏi đó, nói chi đến một đứa trẻ như thế.

Ngoài ra, trên đảo này không có thiết lập bất cứ cái gì gọi là thủ vệ, trông coi. Điều này không phải quan phủ không muốn sắp đặt, bố trí mà là do những thủ vệ khi trước được phái đi, bất luận võ công cao siêu mạnh mẽ bao nhiêu thì thường thường cũng không đến mấy ngày sau đây đều biến mất không thấy tăm tích, việc này tự nhiên khiến dần dần sau đây không còn người nào nguyện ý đi tới đó nữa, bởi dù gì thì chẳng có người nào muốn tìm cái chết vô nghĩa như thế. Còn quan phủ với việc này thì giải thích là để những kẻ hung đồ trên đảo dùng ác để trị ác. Kỳ thực, có hay không có thủ vệ ở trên đảo đối với việc giam giữ hung đồ trên đảo cũng chẳng ảnh hưởng mấy bởi khu vực biển quanh Hung Đảo có đặc điểm hết sức lạ, những thứ gỗ bình thường không thể nổi được, chỉ có thuyền bằng gỗ Ô Mộc với có thể lại văng ở đó.

Chính giới Đại Huyền Quốc cứ bốn năm lại đem những kẻ hung ác nhất trong nước đã bị bắt đưa tới bến cảng Trừ Châu rồi đem lưu đày trên Hung Đảo. Việc này có hai nguyên nhân, một là số lượng phạm nhân cần áp giải lên Hung Đảo cũng không quá nhiều, thứ hai là việc áp giải tù phạm lên Hung Đảo tốn nhân lực, tài lực rất lớn mới có thể một đường áp giải mà không gặp vấn đề gì.

Lúc này, đợi sau khi đội ngũ áp giải đi qua, đám người ở trên quảng trường lại chuyển hướng sáng lão nhân kể chuyện. Lão nhân này tiếp tục nói: “Hung Đảo chính là địa ngục chốn trần gian.”

Ở giữa biển khơi, nơi mây đen giăng đầy, tro bụi mịt mù, một đám âm khí quay quanh quần lấy một hòn đảo hoang chứa đầy những đá ngầm lập lờ. Đảo này tuy bị âm khí bao phủ nhưng trên phần trung tâm đảo lại có nhiều cây rừng mọc chi chít, cây lá xanh tươi làm nó có thêm phần sức sống, càng ở gần khu rìa đảo thì cây cối càng xanh đen âm u như nước biển đen sì như mực kia, hơn nữa ở đó âm khí đăng đẳng, sền sệt quỷ dị như đầm lầy vậy.

Từ xa xa nhìn lại, đảo này ngoại trừ việc có đám âm khí lơ lửng như quỷ vật bao phủ vòng ngoài thì một tia dấu hiệu sự sống cũng không thấy có. Có điều vào sâu trong đảo lại có thể thấy một số dã thú trời sinh tính hung tàn, răng sắc chuyên hút máu. Phần lớn những con dã thú này có khứu giác linh mãnh vô cùng, có thể chạy như bay, lại còn có thể bí mật đào đất tạo hang, năng lực sinh tồn cực kỳ mạnh mẽ. Trong đám sương mù trên khoảng không của hòn đảo còn thể thể ngẫu nhiên thấy mấy con chim lớn vung đôi cánh khổng lồ bay lượn, hơn nữa ban ngày cũng có cả những con dơi quái quỷ ghé qua để săn bắt con mồi.

Kể ở trên hòn đảo này chỉ có một quy luật thép: Sinh Tồn, ngoài sinh tồn ra thì còn lại vẫn là sinh tồn. Đương nhiên, giữa những đám dã thú này còn có con người nữa, nhưng ở trên cái đảo này, con người cũng chỉ là những sinh mệnh tuân theo quy tắc mạnh được yếu thua mà thôi, có khác thì là con người là những sinh vật sống có tổ chức, có trí tuệ. Nhưng loài người ở nơi này chỉ có thể đem trí tuệ văn minh biến thành kỹ năng cá nhân để tranh giành, duy trì sự tồn tại và tìm kiếm lợi ích cho bản thân.

Lúc này, tại một sườn núi trên Hung Đảo, một đám người đang vừa quây tròn thành một vòng lớn, vừa la hét kêu gào, trong vòng tròn là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, tay trái cậu cầm một thanh thiết kiếm đứng quyết đấu cùng một cự hán dáng người khô ngô, mặt mũi tràn ngập vẻ dữ tợn. Đám người vây quanh này dung mạo đều kỳ lạ, người thì sọc đầy người tay bị đứt, kẻ thì lỗ tai bị khuyết thiếu, cái kiểu như tàn tật này ở trên Hung Đảo lại tính như một kiểu “làm đẹp”, duy có một điểm chung là ở dưới nách chúng đều có một cái ấn ký, chính là dấu hiệu đặc thù của phạm nhân trên Hung Đảo.

Những gã này tướng mạo thập phần hung dữ, mặc quần áo vải thô rách như xơ mướp, có kẻ thì vốn chẳng thêm mặc quần áo mà đập nát cây lấy nhựa bôi lên người, trên mặt thì thoa đủ màu loang lổ, biến bộ dạng toàn thân trông như dã nhân vậy. Giữa tràng quyết đấu là thiếu niên mười ba tuổi, vóc dáng không cao, thân thể hơi gầy lại ẩn tàng mãnh lực khó có thể phát hiện, trên khuôn mặt đen đúa bị ẩn sâu trong mái tóc bù xù, nhìn mãi mới thấy một đôi mắt đen láy, sâu thẳm, trong mắt cậu như có ngọn lửa thiêu đốt tỏa sáng, ẩn tàng sát khí khiến người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng dù như thế, giờ phút này thiếu niên kia dưới sự tấn công điên cuồng của gã cự hán làm cho thân thể cậu đầy những thương tích, máu tươi từ miệng vết thương chảy xuống, đông lại thành những cục màu đỏ sẫm. Đám người vây xem chia làm hai phe, thủ lĩnh một phe là một tên đầu trọc, mặt hổ, sau gáy có một cuộn tóc ngoằn ngoèo, trông xa như vết sẹo dài.

“Đứng lên, Liễu Minh tên tiểu công bát đản này, đứng lên cho ta.” Gã đầu trọc trợn tròn hai mắt, hai nắm đấm nắm chặt hươu hươu khua múa trung không trung, nghiêng răng nghiêng lợi quát cậu thiếu niên.

Thủ lĩnh của phe kia là một gã chột mắt gọi là Độc Nhân Long, bộ dáng chưa đến bốn mươi, một mắt gã lõm sâu vào trong cái hốc mắt đen sì, trông màu như nhựa cây tiết ra đọng lại vậy. Độc Nhân Long lúc này khoanh tay trước ngực, quần áo gã cũng rách bươm để lộ cánh tay cơ bắp cuộn cuộn. Gã yên lặng theo dõi trận đánh nhưng khi Liễu Minh bị gã cự hán kia đánh đập đến độ nằm phủ phục không động dậy trên mặt đất thì trong lòng lại thầm vui mừng. Đám người vây xem kẻ thì chụm ngón tay chỗ và ngón cái đưa vào miệng huýt sáo, kẻ thì bắt chước tiếng sói, tiếng hổ gầm gào những tiếng khàn khàn như sắp nứt phổi. Tiếng la hét huyền ảo cứ thế truyền ra khắp bốn phía.

Còn thiếu niên nằm im dưới đất kia lúc này lập tức nhớ đến chuyện đã xảy ra vào mấy ngày trước...

Ba ngày trước, ở một khu rừng rậm trên đảo, thiếu niên đang đuổi theo một con hươu trắng, tay cầm một cây cung còn cao hơn cả bản thân cậu. Có thể là do hoàn cảnh khắc nghiệt trên Hung Đảo nên mỗi con mồi ở đây đều tinh nhạy đến độ không thể tinh hơn được, loại hươu trắng này không những thế còn có tốc độ nhanh như chớp rất nổi tiếng, người nào thấy nó chỉ kịp kêu lên một từ “hươu”, “trắng” thì nó đã lập tức biến mất tăm tích rồi chứ đừng nói gì tới việc tới gần hay truy đuổi nó.

Thiếu niên rút cuộc thở dài một hơi rồi bèn chậm rãi đi tới. Cậu đã đuổi theo con hươu này cả nửa ngày trời, thân thể đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

Đột nhiên trong bụi cỏ phía trước, một tên cự hán khô ngô trên vai vác một thanh đại đao đi ra, vừa thấy Liễu Minh gã hơi giật mình, nhưng sau khi liếc nhìn con hươu ở chỗ gần đấy thì bắt đầu mừng rỡ không thôi:

“Hắc hắc, không nghĩ lại có loại chuyện tốt như thế này. Tiểu tử, đã tạ người đã chủ động đưa thứ này đến tận cửa cho ta.”

Gã cự hán cười to một tiếng, vác con hươu vút luôn lên bả vai cùng cây đao, sau đó liền xoay người bước đi không thèm nhìn Liễu Minh.

“Buông xuống ngay! Con hươu này là của ta!” Thiếu niên thấy vậy, trong mắt chợt nổi hung quang, miệng không chút do dự dùng âm thanh trầm thấp nói.

2. Chương 2: Hung Đảo Thiên (2)

Cự hán quay đầu lại, trong mắt gã hiện lên đôi chút kinh ngạc, mắt thấy Liễu Minh kéo căng dây cung nhắm thẳng mình, thần sắc gã bỗng nhiên mãnh liệt thay đổi, trên người tỏa ra một hơi khí tức hung tàn, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống Liễu Minh.

“Vèo” một tiếng, không đợi cự hán kịp mở miệng, người thiếu niên đã quyết đoán lấp tên giương cung, nhắm thẳng đầu gã cự hán mà bắn.

Cự hán cực kỳ kinh ngạc, gã cơ bản không kịp né tránh nữa, theo bản năng ngửa mạnh đầu về sau đồng thời nhoáng cái đưa con thú lên trước người.

“Phốc” một tiếng.

Mũi tên vừa vọt bắn lên thân thể con bạch lộc, nếu động tác của cự hán chậm một chút thì rất có thể mũi tên đã xuyên qua đầu gã rồi.

Cự hán giật dữ nhưng khi gã còn chưa kịp có phản ứng gì thì mũi tên thứ hai đã xé gió lao tới, gã chỉ có thể lắc mình lóe lách sang phải, vất vả lắm mới tránh thoát được.

Lúc này, những mũi tên như mưa cứ một tiễn nối một tiễn liên tục bắn vọt tới, không để cho đại hán chút cơ hội phản kích nào.

Tuy rằng lúc đầu còn có thể đeo con bạch lộc lên lưng mà nhảy trốn nhưng sau một lát thì liền chẳng cách nào chèo chống nổi, chỉ có thể quăng con bạch lộc xuống mặt đất, tiếp đó lăn một vòng trên mặt đất rồi lập tức trốn vào trong bụi cỏ.

Đến lúc này âm thanh câu hồn của những mũi tên mới kết một tiếng rồi dừng lại.

Cự hán sau một thoáng do dự mới từ trong bụi cỏ cẩn thận đứng dậy sau đó hung dữ nhìn thiếu niên ở phía đối diện.

Thiếu niên vẫn đang giương cây cung đã lấp sẵn tên nhắm sang hướng bên này nhưng chỉ kéo dây cung chứ không thả.

Cự hán sắc mặt xanh mét, nhòm nhòm thì thể con bạch lộc ở cách đó không xa rồi lại nhìn thiếu niên ở phía đối diện rồi liền hung hăng nói: “Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi rồi. Ba ngày sau ta với ngươi đứng trên sườn núi này quyết đấu. Ta là Nhiệt Hà của Đường Bang, nếu không đến thì ngươi tự biết sẽ có kết cục gì.”

Nói xong lời này, gã cự hán liền quay đầu bước đi.

Thiếu niên nghe thế, ánh mắt thoáng lóe lên, trông cự hán thực sự đi xa mới buông cung tên trong tay.

Cây cung trong tay hắn nhìn như đơn giản, thực tế thì dây cung hoàn toàn được đặc chế từ gân sư tử ra, mềm dẻo mà có lực, khả năng co giãn và độ mạnh cùng tốt, sức uy hiếp càng là vượt xa cung tiễn bình thường nếu không cũng không bức nổi gã cự hán kia phải nén giận mà bỏ đi.

Qua vài ngày, việc Liễu Minh và gã cự hán quyết đấu ở Tê Hà Lâm đã truyền ra khắp đảo.

Cự hán bất luận thế nào cũng không nhịn nổi cơn giận này, vì lo thiếu niên trốn tránh không ra quyết chiến nên sau khi gã tra ra người thiếu niên kia tên gọi Liễu Minh còn cố tình báo việc mình và thiếu niên kia quyết đấu báo cho thủ lĩnh Độc Nhân Long.

Độc Nhân Long là thủ lĩnh Hạc Pha Đường Bang, thủ hạ bang này đều gọi y là đại ca, người bang phái khác thì gọi y là Độc Nhân Long còn tên thật của Độc Nhân Long thì có rất ít người biết.

Điều này cũng không có gì kỳ quái bởi bình thường thì người trên đảo đều dùng các loại ngoại hiệu cổ quái để xưng hô, ở nơi đây, tên và họ đã chẳng còn có ý nghĩa gì nữa rồi.

Hạc Pha Đường Bang là một trong bốn thế lực lớn trên hòn đảo này.

Tê Hà Lâm trên đảo là đất được sở hữu chung, Hạc Pha Đường chiếm phía tây Tê Hà Lâm, phía đông Tê Hà Lâm là địa bàn của Ô Vân Bang, thủ lĩnh là một tên trọc đầu tuổi đã qua tứ tuần.

Mà Liễu Minh lại đúng là người của Ô Vân Bang.

Cự hán báo việc quyết chiến của mình cho thủ lĩnh, như thế ân oán của gã và Liễu Minh tức thì liên biến thành sự việc giữa hai đại bang phái.

Độc Nhân Long lập tức phái người đến Ô Vân Bang để thương thảo việc Liễu Minh và cự hán. Song phương ước định để cho hai người quyết đấu trên sườn Tê Hà Lâm, sau khi có kết quả quyết đấu thì bên thắng sẽ có được toàn quyền săn bắn ở Tê Hà Lâm trong một năm.

Vì vậy mọi người liền xuất hiện trên sườn Tê Hà Lâm, vây xem trận quyết đấu của Liễu Minh và cự hán.

Đương nhiên, xét thấy tuổi tác, hình thể hai người cách nhau quá xa nên khi quyết đấu thì Liễu Minh có thể tay cầm vũ khí còn cự hán thì phải tay trắng lâm trận.

Quyết đấu ngay từ đầu đã vô cùng kịch liệt, bắt đầu cái là cự hán liền dựa vào man lực của bản thân xông lên quật ngã Liễu Minh xuống mặt đất, đạt được từng tràng hoan hô của những người xung quanh.

Nhưng sau đó, Liễu Minh chẳng nói tiếng nào bò dậy, trong thời gian tiếp theo của trận quyết đấu, hắn dựa vào thân thủ khéo léo nhanh nhẹn của mình lần lượt tránh được thiết quyền, phi cước của đại hán quét tới, đồng thời dùng thanh thiết kiếm trong tay không ngừng quần thảo với đối phương nhận tiện lưu lại mấy vết chém đỏ thẫm cho đối thủ.

Bất luận tuổi, thân thể hay sức lực thì cự hán rõ ràng chiếm được thế thượng phong.

Nhưng kiếm pháp của Liễu Minh rất quỷ dị, tay trái tay phải có thể luân phiên cầm kiếm, bộ pháp thoảng trông lại biến ảo chẳng có trật tự, thân thể nhẹ nhàng, xoay tròn tự nhiên, căn bản chẳng có cách nào để phán đoán điểm xuất lực và thế kiếm của hắn.

Cự hán dù có một thân man lực nhưng cũng không dám quá chủ quan.

Quyết đấu kéo dài được tròn nửa thời gian ăn một bữa cơm, Liễu Minh dù bị đánh ngã xuống đất mấy lần, nửa bên mặt sưng vù mấy chỗ nhưng trên người cự hán cũng nhiều thêm hơn mười vết chém sâu, hơn nữa còn đang không ngừng chảy máu toe toét ra ngoài.

Cự hán bị Liễu Minh quần chặt lấy liền bắt đầu tức giận đến phát cuồng, hai tay gã đột nhiên mãnh liệt xoay một vòng rộng, nắm chặt nắm đấm rồi hai chân đạp đất tăng tốc, cả người bắn đi như một mũi tên lao thẳng về phía Liễu Minh.

Liễu Minh thấy thế, đồng tử co lại, chân phải quét một đường vòng cung tránh né cự hán, tay trái rung lên đâm thiết kiếm về phía ngực đối phương.

Một màn kinh người xuất hiện, thiết kiếm thành linh đâm vào ngực trái cự hán mà cự hán lại chẳng tránh né kiếm này tí nào, trái lại gã còn nhìn Liễu Minh dữ tợn cười lớn, quả đấm to lớn nhoáng cái nặng nề đâm lên ngực Liễu Minh.

“Ầm” một tiếng!

Cả người Liễu Minh bị một quyền này đâm văng ra xa hơn một trượng, toàn thân lập tức trở nên đầu váng mắt hoa, rút thanh kiếm đâm trên ngực cự hán ra rồi gấp chúi người lại.

“Phành” một tiếng, thiết kiếm bị làm hai đoạn, văng qua một bên.

Tiếp đó cự hán bước qua mấy bước, hai tay tóm Liễu Minh đưa qua đỉnh đầu, dốc toàn lực đập xuống đất, xong liền vung chân phải sút cả người thiếu niên bay ra xa ba trượng.

Chỉ thấy Liễu Minh bị trúng một kích trí mạng, trong lúc nhất thời nằm bẹp dưới đất, bộ dáng như chẳng có cách nào đứng dậy nổi.

Mọi người bên phía Hạc Pha Đường Bang lớn tiếng hoan hô, trong tiếng hoan hô lại có pha lẫn cả sự kích động quá độ đến điên cuồng của kẻ nào đó. Người bên Ô Vân Bang thì thần sắc âm lệ, tiếp đó bắt đầu chửi mắng điên cuồng.

“Tốt!” Độc Nhân Long từ đó giờ vẫn giữa thần sắc không động, lúc này rút cuộc rống to một tiếng còn thủ lĩnh Trọc Đầu của Ô Vân Bang thì chỉ thấy lắc đầu.

Trong đám người có một người sắc mặt cực kỳ tỉnh táo, đôi mắt vẫn một mực nhìn chăm chăm tới Liễu Minh đang nằm rạp trên mặt đất.

Ngay khi gã cự hán cười lớn một tiếng, đoạn lằn nữa đi nhanh về phía thiếu niên, thân thể Liễu Minh đã xảy ra biến hóa vô cùng vi diệu, gương mặt bê bết bùn đất bắt đầu nhanh chóng trở nên đỏ au, kinh mạch nơi mắt ca chân dần dần kéo căng, khí tức trong cơ thể đình chỉ lưu động còn huyết mạch lại tăng tốc độ lưu chuyển, đan điền nóng lên rồi một luồng sức lực lưu động lớn lao chậm rãi tỏa ra bốn phía, lan tỏa ra khắp cơ thể.

Một màn nghịch thiên hiện ra.

“Bá” thoáng một phát, thân hình Liễu Minh khê động rồi trượt trên mặt đất lao tới, một tay nắm lấy nửa thanh thiết kiếm vào trong tay đồng thời thân hình nhoáng cái liền hóa thành một dãy bóng đen vọt qua bên sườn cự hán.

Không chờ mọi người thấy rõ tình huống đã chỉ còn thấy cự hán ngã đầu, mặt hướng trời mà hét thảm một tiếng rồi cả người thẳng đuồn lập tức vật ra đất.

Chỉ thấy từ dưới hông lên tận trán gã thành linh có một đường cắt thật sâu mở ra, máu tươi ào ạt trào ra, trông liền biết là đã hấp hối rồi.

“Bí thuật ”

Trong đám đông lập tức có người thất thanh hô lên.

Độc Nhân Long càng là co đồng tử lại, còn Đầu Trọc lại cười hắc hắc.

Sau khi thôi động bí thuật, Liễu Minh gắng hết sức mới đứng thẳng người lên được đồng thời bỗng nhiên toàn thân tê rần, lắc lư một cái rồi lại ngã quỵ xuống.

Không khí trên sườn núi đột nhiên ngưng lại, đa phần mọi người chẳng biết tại sao lại trở nên yên tĩnh.

Nhưng chỉ vùn vụt qua thời gian hai, ba hơi thở, trong đám người vây xem lại có kẻ hưng phấn hoan hô ầm ĩ, chẳng để tâm chút nào đến hai người đang ngã quỵ trên mặt đất.

Lúc này, một nam tử mặt gầy đầy sẹo chừng năm mươi tuổi chen chân đi từ trong đám người ra, một tay ôm lấy Liễu Minh đang hôn mê nằm trên đất, sau đó một tay đẩy đám người ra, không nói không rằng rời khỏi đó.

Hai người Đầu Trọc và Độc Nhân Long với việc này như chẳng trông thấy, trái lại lại đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu như Ô Vân Bang thắng, toàn bộ Tê Hà Lâm này trong một năm tới liền thuộc về Ô Vân Bang.” Đầu Trọc lạnh nhạt cất lời.

“Hừ, việc này không cần người nói thì ta cũng biết.”

Độc Nhân Long vốn với lần quyết đấu này là tình thế bất buộc, y cho rằng cự hán thắng một tên nhóc con như Liễu Minh không thành vấn đề nên mới đem Tê Hà Lâm ra làm tiền cược, không thể ngờ kết quả lại

đáng thất vọng như thế, sau khi hừ một tiếng, y liền đưa ánh mắt đặt lên trên người gã cự hán nằm giữa bãi.

Cự hán trên mặt đất lúc này đã chẳng còn sức mà kêu to nữa, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ đáng thương.

Độc Nhân Long thoáng nhìn mặt nhú mày một chút rồi bỗng nhiên bước tới.

Cự hán thấy thế, hai mắt liền mang theo thần sắc cầu khẩn nhìn tới, đồng thời một tay run rẩy đưa lên với về phía Độc Nhân Long.

Trong mắt Độc Nhân Long lại lộ ra một tia chán ghét, y đột nhiên ngồi xổm xuống, tay chụp lên đầu cự hán, một tay rút thanh đoản đao từ bên hông ra sau đó lập tức cứa một vòng trên cổ, cắt đứt yết hầu gã cự hán, xong rồi mới lạnh lùng nói hai chữ “Phế vật” rồi lại đứng dậy.

“Khoản nợ này chúng ta sau này sẽ tính!”

Độc Nhân Long sau khi lại nói ra một lời ngoan độc liền mang hơn phân nửa số người ở đây, không thèm quay đầu, nghênh ngang rời đi.

Buổi tối, tại một sơn cốc ở phía đông Hung Đảo, trên sơn cốc phủ đầy mây đen lừng lờ, chẳng nhìn thấy nổi khoảng nhỏ bầu trời nào. Nơi này chính là “trụ sở” của Ô Vân Bang.

Một con suối từ trong sơn cốc chảy qua, hai bên sơn cốc là vách đá dựng đứng, cao không thể với, trên vách núi ở cả hai bên đều có tháp treo dùng canh gác được ghép từ những mảnh gỗ. Cả dòng suối có một cây cầu gỗ vắt qua nối thông vào trong cốc, trên cầu ngày đêm đều có thủ vệ canh gác. Không có sự chấp thuận của hai tháp treo thì không ai có thể đi vào trong cốc.

Sơn cốc chỉ vẻn vẻ chỉ có mấy gian nhà gỗ, bên trong bây giờ đang có một đám người vây quanh đám lửa lớn tiếng reo hò, một ít thú hoang đều được treo lên nướng.

Bên trong một gian phòng lớn nhất, Đầu Trọc đang thiết yến ăn mừng thắng lợi, chiếm được địa bàn hôm nay, trên ghế có sáu, bảy tên đầu lĩnh của Ô Vân Bang, nam tử xấu xí ôm Liễu Minh đi khi trước bất ngờ cũng có ở trong nhóm.

Trong bữa tiệc, Đầu Trọc cầm một chén rượu đi về phía nam tử, đoạn nói:

“Cần Thúc, ta mời người một ly, tiểu tử của ngươi hôm nay làm tốt lắm.”

Cần Thúc cũng không có nói gì, chỉ gật gật đầu, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Tối đây, Cần Thúc. Ta cũng mời người một ly.” Lúc này, một đại hán mặt to lông mày dựng ngược cũng hướng nam tử mời rượu.

“Nếu không phải năm đó Cần Thúc ra mặt, quyết ý thu lấy tên nhóc này thì ta đã sớm giết nó ngâm rượu uống rồi.” Đại hán mặt to mời rượu xong lại nói thế khiến mọi người cười ha ha.

“Cần Thúc, có muốn đứa trẻ này dứt khoát bái ta làm thầy không. Ta sẽ dạy nó mấy môn tuyệt học độc nhất vô nhị, cam đoan tiểu tử này về sau sẽ uy chấn toàn Hung Đảo.” Một đại hán khác tiếp lời.

“Người đến loại bí thuật như Bế Túc Thuật còn chưa ra hồn thì chỉ có thể chỉ điểm mấy thứ công phu trộm gà bắt chó, làm gì có cái gì mà ‘Tuyệt Học’ bí truyền.” Có người đùa cợt nói.

“Ai nói ta không có tuyệt học, ai muốn nếm thử Độc Âm Thủ xưng bá hoang đảo của bốn đại gia.” Đại hán mặt to vẻ không phục phản bác.

Trong gian nhà gỗ nơi sơn cốc, đám người trêu chọc, chê cười lẫn nhau.

Cách chỗ đó khá xa, tại một sơn động nằm trong dãy núi, không gian trong động quá sức đơn sơ, ngoài trừ một cái giường đá được phủ lên một tấm da hổ, một cây trường cung thì chẳng có bất cứ đồ dùng gì nữa, nếu có thì chỉ là ít công cụ được chế từ xương thú vật.

Trên giường đá trong động, Liễu Minh vận quần áo rách rưới, trên mặt sưng vù đọng máu đang hôn mê bất tỉnh, ẩm ứ nói mơ, trên trán chảy ra rất nhiều, rất nhiều mồ hôi lạnh.

3. Chương 3: Hung Đảo Thiên (3)

Đêm nay, thiếu niên mơ thấy một cặp phu phụ trung niên đứng đối diện vẫy tay với hắn, nam nhân mặc áo bào xám còn nữ nhân thân vận thanh sam, khuôn mặt hai người mờ ảo không rõ. Đang khi thiếu niên muốn tới gần để trông rõ một chút thì bỗng nhiên bị một cái mặt quỷ quái dị quái dị cười khắc khắc xuất hiện ngăn cản, thiếu niên quá sợ hãi rồi sau đó bắt đầu chạy trốn.

Đúng vào lúc này, thiếu niên bỗng từ trong mộng bừng tỉnh, vừa trềng mắt nhìn lại thấy một gương mặt xấu xí với những vết sẹo chằng chịt, đúng là Càn Thúc.

Nhìn thấy Càn Thúc, Liễu Minh, mới từ trong ác mộng tỉnh lại trở nên trấn tĩnh hơn rất nhiều.

“Lại mơ thấy ác mộng rồi hả?” Càn Thúc nhẹ giọng hỏi, khẽ thở dài một cái, trên mặt hiện lên nét ân cần nhưng rất nhanh sau lại khôi phục lại thần sắc bình tĩnh.

Thiếu niên nghe thế bèn ngồi dậy rồi im lặng gật đầu.

Năm đó, Liễu Minh mới ba, bốn tuổi, với tư cách là trọng phạm bị áp giải đi lên Hung Đảo, nếu không có Càn Thúc, người thoát nhìn xấu xí và trầm lặng ít nói này thu lưu và dạy hắn võ công, bí thuật cùng các loại kỹ năng sinh tồn trên Hung Đảo thì hẳn đã sớm phải bỏ mạng và sẽ chẳng có bất cứ kẻ nào nhớ rõ một đứa bé tên Liễu Minh từng xuất hiện trên Hung Đảo này.

Tuy rằng khi đó Liễu Minh còn nhỏ nhưng vẫn nhớ rõ ràng khi hắn bị đưa lên Hung Đảo chính vào một đêm trời tối đen như mực.

Lúc ấy hắn và mười mấy người khác vừa bị đẩy tới một bãi đất vắng vẻ ở rìa hoang đảo thì những trọng phạm khác liền cùng nhau dè chừng rồi lập tức tản ra.

Khi ấy hắn chỉ là một đứa bé, tuy gắng gượng chạy theo sau mấy người trong đó nhưng chẳng bao lâu sau mọi kẻ kia đều rời đi, biến mất vào khu vực quanh bãi cỏ làm hắn chỉ còn biết ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ mà chẳng biết phải làm sao.

Lúc ấy sắc trời đã trở muộn, quanh người là một mảng tối đen cơ bản không thể phân rõ được sương mù và cảnh ban đêm, trong không khí còn có một mùi máu tanh hư thối làm người ta buồn nôn, khắp nơi là một mảnh yên ắng, nặng nề và ảm đạm.

Một bàn tay to lớn từ trong bóng đêm vươn ra, chỉ một chớp đã tóm được hắn rồi tên kia chạy như bay xuyên qua từng bụi, từng bụi cỏ và vũng bùn.

Liễu Minh trông không rõ kẻ bắt mình, chỉ nghe thấy bên tai có tiếng thở gấp phù phù như trâu vang lên, đồng thời thỉnh thoảng tên kia lại xẹt qua từng đám cây bụi gai khiến khuôn mặt non nớt của hắn bị cắt nhiều vết rách chảy máu.

Người tóm hắn, hình như là một đại hán dáng người khôi ngô, gã chỉ chú tâm chạy như điên về phía trước chứ chẳng thèm nhìn Liễu Minh bị kẹp bên hông chút nào.

Cuối cùng, đại hán kẹp lấy Liễu Minh đi tới chỗ một đồng trống, quanh đó có một đám hơn trăm người đang âm ỉ vây quanh đồng trống rồi kêu gào, điên cuồng múa may.

“Các huynh đệ, bọn đại gia hôm nay bố trí tóm được một dã vật tuyệt đối quý hiếm. Nhân dịp đại gia ta hôm nay tâm tình không tệ, sẽ đem ‘con mồi’ là cùng chung hưởng.” Đại hán rộng to nói với đám người rồi cầm Liễu Minh ở bên hông ném vào trong đám người quanh đồng trống.

Đồng thời trong đám người có đôi tay tham lam dơ bẩn duỗi ra tiếp được Liễu Minh rồi lại cũng như thế, dùng lực ném hắn lên bầu trời, cứ thế bọn chúng coi Liễu Minh như đồ chơi sẽ chết, cứ cao thấp trái phải ném qua ném lại như ném tú cầu vậy.

Bên cạnh còn có kẻ rục rịch mài dao lẩn mài răng, chuẩn bị phân thân nhai thịt đứa bé con này.

Bởi vì trên Hung đảo nguyên tắc sinh tồn chính là mạnh được yếu thua nên một số hành vi bị cho là hung ác hay thậm chí là táng tận thiên lương thì thường thường với người trên đảo lại coi như thứ giải trình bình thường.

Còn Liễu Minh dù tuổi còn nhỏ nhưng trong khoảng thời gian ngắn gần đó đã liên tục phải trải qua đủ loại cực khổ của nhân gian, từ việc những người trốn nhà trốn trong khe cửa bị giết sạch đến việc người trốn dưới gầm giường cũng bị tóm, lôi đến công đường triều đều để phán xử rồi bị bỏ tù giam giữ, áp giải đi Hung Đảo, hàng loạt những loại tra tấn mà người thường khó có thể chịu được.

Liễu Minh sớm đã khóc cạn nước mắt, giờ dưới sự sợ hãi và oán hận cực độ kích thích lại chỉ cắn chặt môi, không kêu một tiếng, mặc cho bọn người gần như điên cuồng này ném qua ném lại.

Trong lúc Liễu Minh bị bảy người Hung Đảo chơi đùa, cười nhạo, điên cuồng hét lên đe dọa thì lại một lần nữa bị ném lên không trung, cũng chẳng biết kẻ nào thất thủ không tiếp được làm Liễu Minh từ trên không trung nặng nề rơi xuống đồng cỏ, mặc dù bị rơi không khiến hắn trọng thương nhưng thoáng cái mặt mũi cũng đã bầm dập, rút cuộc hắn nhịn không được nữa thét lên một tiếng.

Nhưng kể từ đó lại khiến cho đám người càng thêm điên cuồng, thậm chí có một kẻ nhịn không nổi nữa, đột nhiên lấy từ trong lòng ra một thanh chủy thủ xương rồi đâm thẳng về phía Liễu Minh nằm trên mặt đất.

“Phành” một tiếng.

Gã này vừa mới bổ nhào tới bên người Liễu Minh thì bỗng nhiên một bóng đen lóe lên trước mặt gã rồi gã lập tức như cái bao tải bị ném bay ngược lại.

Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh Liễu Minh lại có thêm một nam tử mặt đầy những vết sẹo.

Những người khác vừa thấy nam tử này thì tất cả đều lấp bắp kinh hãi rồi ríu rít lùi ra sau còn nam tử xấu xí chỉ cúi đầu nhìn nhìn đứa bé đang cố nén nước mắt trên mặt đất rồi lạnh lùng nói một câu: “Tiểu tử này ta nhìn trúng!”

Vừa dứt lời, nam tử xấu xí liền đưa một tay bế Liễu Minh rồi nhanh chóng đi về phía xa xa.

Vài tên trông như kẻ hung hãn trong đám người thấy thế thì sắc mặt đều hơi đổi nhưng sau khi đưa mắt nhìn nhau, rút cuộc cũng không làm ra bất cứ hành động cản trở nào, hiển nhiên gây sự với vị đại hán mặt xấu này chẳng phải chuyện tốt gì rồi.

Tất cả mọi người đều cho rằng đại hán đã đưa đứa trẻ để độc chiếm, không ngờ rằng qua mấy tháng đứa trẻ kia chẳng những không có bị ăn sạch mà lại còn vui vẻ đi theo đại hán, một tác cũng không rời.

Năm đó, vị đại hán cứu Liễu Minh kia chính là Càn Thúc.

Sinh hoạt mỗi ngày ở trên đảo đều tràn ngập hung hiểm, từng phút từng giây đều phải dốc sức quan sát, đề phòng xung quanh, cả ngày thấp thỏm lo lắng nên rất ít khi có người đi hỏi chuyện quá khứ, dù cho có thì việc đó cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Liễu Minh đưa ánh mắt mới thất thần do hồi ức chuyện xưa nhìn thẳng Càn Thúc, đột nhiên hắn xúc động như muốn ôm chầm nam tử trước mặt, hắn tuy rằng được người đàn ông này cứu rồi còn truyền thụ cho nhiều thứ như vậy nhưng lại chưa bao giờ nói ra bất cứ câu gì như cảm ơn với người này.

“Lần này coi như ngươi gặp may, chẳng qua chỉ là bị thương ngoài da một chút chứ không tổn thương đến gân cốt. Có điều lần quyết đấu này, trước sau có ít nhất ba cơ hội có thể chuyển bại thành thắng mà ngươi đều không nắm bắt được, nếu không cũng sẽ không nằm bẹp trên giường đến tận bây giờ.” Càn Thúc đột nhiên dùng giọng điệu dạy bảo nói.

“Có nhiều như vậy ư, con còn tưởng rằng bản thân chỉ bỏ một lần thôi.” Liễu Minh nghe thế, tựa như có chút ngoài dự kiến.

“Hừ, điều này cho thấy rõ là ngươi còn chưa tu luyện bí thuật đến nơi đến chốn, đợi sau khi thương thế tốt lên thì tập luyện gấp đôi cho ta. Phải rồi, lần này Ô Vân Bang thắng được Tê Hà Lâm, ta và mấy người nữa sẽ đi săn bắn trong Tê Hà Lâm để chính thức tiếp quản quyền săn bắn trong rừng này. Lần này đi ra

ngoài có lẽ mất một hai tháng, những ngày này người hãy ở lại trong động mà dưỡng thương a.” Càn Thúc hừ một tiếng rồi dặn.

“Thêm nữa, Bể Tức thuật kia có thể không dùng thì đừng có dùng, dù sao thì bí thuật như vậy đối với thân thể người hiện giờ gây tổn hại không nhỏ, làm không tốt sẽ lưu lại di hoạn vĩnh viễn, không có cách nào tiêu trừ nổi.” Càn Thúc ánh mắt lóe lên dặn thêm.

“Đã biết, Càn Thúc.” Liễu Minh nhìn nam tử xong liền cung kính đáp ứng một tiếng.

Nam tử xấu xí gật đầu rồi định rời đi luôn nhưng sau lại quay người người lại, mặt thoáng lộ ra nét do dự sau đó thở dài một hơi xong bèn đi tới một cái góc tối ở khá sâu bên trong động, bắt đầu lật tìm vật gì đó.

Sau một chốc, Càn Thúc đem một quyển điển tịch vô danh, thoát nhìn rất cổ xưa đưa cho Liễu Minh vừa mới nằm xuống dưỡng thương đoạn nói:

“Đây là một quyển điển tịch ghi phương pháp hô hấp thổ nạp, người thử chiếu theo ghi chép ở trên đó, mỗi ngày vào buổi sáng, tối đều vận hành phương pháp này một lần để xem có hiệu quả không. Nếu thực sự có thể tu luyện mà nói thì người có thể thấy rất vui vẻ thoải mái đấy. Có điều người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, trên cả Hung Đảo này kẻ có thể tu luyện phương pháp thổ nạp này cũng không có mấy người.”

Tuy rằng khẩu khí của Càn Thúc vẫn bình thản như lúc trước nhưng Liễu Minh tự nhiên có thể từ trong đó nghe ra một tia ân cần, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Hắn nhận lấy điển tịch, chỉ thấy cuốn sách này có bìa ngoài làm từ da điều bóng loáng, dùng chỉ thô khâu ở gáy sách, trang sách bên trong nhìn qua đã chuyển màu xám tro hay có chỗ thậm chí là màu đen nhạt, thoáng trông thì đã lâu năm lắm rồi.

*Điều: Ở đây là một loài chuột to như con rái cá, đuôi to lông rậm dài hơn một tấc, sắc vàng và đen, sinh ở xứ rét, da nó làm áo mặc rất ấm, nên rất quý báu.

Càn Thúc sau khi dặn dò lưu ý một phen xong liền lấy một cây cung sẵn rồi không quay đầu lại, sải bước đi ra khỏi thạch động.

Mấy canh giờ sau, một tia ánh trăng mờ mờ hiem thấy ở trên đảo từ cửa động chiếu vào, trong đó còn có một tia khí tức như sương khói, thứ đặc hữu của Ô Vân Cốc.

Sau khi ngủ thêm một giấc, Liễu Minh rút cuộc định đứng lên vận động nhẹ một chút nhưng ngay khi hắn đưa tay hay tay khẽ chống lên giường đá thì lập tức cảm giác thấy toàn thân dâng lên từng trận đau nhức kịch liệt khiến hắn không khỏi hừ một tiếng.

Xem ra “bị thương ngoài ra” lần này thật đúng là rất nặng đây.

Nhưng sau một lát, Liễu Minh ngồi yên trên giường bắt đầu đọc qua quyển điển tịch vô danh mà Càn Thúc đưa cho.

Hắn phát ghi chép trong sách chính là một bộ phương pháp bế khí điều tức. Thông qua hô hấp thổ nạp, điều tiết khí tức sau đó cộng thêm việc tập trung tinh thần điều khiển hoạt động của tinh khí toàn thân, dùng có hiệu quả điều dưỡng tinh thần hoặc là phục hồi thân thể, tinh thần. Quả là một loại bí thuật.

Vào lúc đó hắn tự nhiên không biết phương pháp hô hấp thổ nạp này thực ra là một trong những công pháp mà luyện khí sĩ thường tu luyện.

Xem hết điển tịch, Liễu Minh tò mò bèn khoanh chân, đặt tay lên gối làm ra tư thế đả tọa rồi bắt đầu tu luyện theo phương pháp ghi trên sách.

Theo sự tăng lên của nhịp hô hấp thổ nạp, tạp niệm trong đầu Liễu Minh tứ tán, tinh thần chăm chú đưa mắt nhìn đồng thời bắt đầu tùy tâm sở dục điều động khí tức thân tâm để khí tức tản mát trong thân tụ về rồi tản ra, lưu chuyển tự nhiên.

Hắn tu luyện chưa được bao lâu liền cảm giác trong bụng nơi bộ vị đan điền dâng lên một luồng nhiệt lưu âm ấm, dung nhập vào bên trong tất cả xương cốt tứ chi khiến hắn lập tức cảm thấy được thoải mái một hồi.

Sau khi tu luyện thêm một thời gian nữa, Liễu Minh liền cảm giác thân thể mình hình như bắt đầu trở nên có phần linh mẫn và cảm giác đau đớn vốn mờ hồ cũng bắt đầu trở nên kịch liệt khó nhin nổi, tựa như tận mắt thấy một mũi đao nhọn chậm rãi xét qua thân thể của hắn.

Nhưng theo quá trình thở nạp cứ một hít một thở kia, cảm giác đau nhức kịch liệt trên người lại giống như có vật sống, cảm giác tựa như nó hướng tới vùng đan điền mà tới tụ tập.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm, hắn cuối cùng thuận lợi ngưng tất cả cảm giác đau đớn trên toàn thân về chỗ đan điền. Tiếp đấy hắn lại dung nhập chúng vào khí tức trong cơ thể, biến thành một bộ phận của thân tâm, cảm giác đau đớn liền biến mất hoàn toàn.

Trong lúc điều dưỡng, hắn đói bụng liền gặm chút ít thịt khô trong động, kết quả là thương thể vốn cần phải tĩnh dưỡng ít nhất một tháng thì chỉ ngắn ngủi đã không có gì đáng ngại.

Trong những ngày kế tiếp, Liễu Minh mỗi ngày ngoài việc luyện tập kiếm thuật thì sớm tối đều tu luyện một lần phương pháp hô hấp thở nạp vô danh.

Thiếu niên Liễu Minh đã sớm hiểu rõ, chỉ có làm cho mình càng cường đại hơn mới có thể sống sót được trên đảo này.

Khi còn bé, chỉ cần Càn Thúc không có ở đây thì Liễu Minh luôn bị người khác đánh đập hành hạ, vẫn may là nhờ sức uy hiếp của Càn Thúc nên cũng không có người thực sự muốn cái mạng của hắn, nếu không thì đã sớm đi đời nhà ma rồi.

Hơn mười ngày sau, Liễu Minh phát hiện tu luyện theo phương pháp thở nạp này, bản thân chẳng những có thể nhìn đồ vật rõ ràng hơn trước kia chút ít, nghe được âm thanh càng thêm vang dội mà khí lực lại cũng bắt đầu có biểu hiện gia tăng lên.

Hôm nay, Liễu Minh lại tu luyện thở nạp xong bèn đi đến một chỗ không người bên ngoài thạch động, tiện tay nhặt một viên đá to bằng quả trứng gà lên, đưa mắt nhìn qua rồi đột đột nhiên ném ra.

Bóng đen lóe lên, “phành” một tiếng, một cái cây nhỏ thân to bằng chén ăn cơm cách đó bảy tám trượng vang lên tiếng như bị bẻ gãy.

Liễu Minh thấy thể liền vui mừng quá đỗi.

4. Chương 4: Hung Đảo Thiên (4)

Cùng thời gian đó, Càn Thúc mang theo mấy người của Ô Vân Bang đi săn bắn ở Tê Hà Lâm thuộc phần gần giữa Hung Đảo.

Bọn họ đang đuổi theo một con quái hung không biết tên hung mãnh dị thường. Con quái thú kia cứ lúc thì rung loạn một đám cây lớn trong rừng rậm, khi thì chui vào trong hồ nước sâu biến mất vô tung vô ảnh chẳng rõ, trong chốc lát lại tung ra một tấm áo da như cánh bay ra xa hơn nửa dặm. Hình thù cái đầu kỳ quái, cặp răng nanh nhọn phun nọc độc màu xanh, cũng chẳng biết là sinh vật dưới nước hay trên cạn, thực sự khó chơi đến cực điểm.

Cũng may nguyên cả đám người trên đảo đều tuyệt chẳng phải loại người tầm thường, thủ pháp săn bắn càng là thứ mà người bên ngoài không thể theo kịp. Bọn họ chẳng những có thể căn cứ vào dấu chân để phán đoán, phân biệt dạng con mồi, tuổi lớn hay nhỏ, là con đực hay con cái và tình hình thân mình con thú mà bản lĩnh dựa vào khí tức để theo dõi con mồi cũng là hàng nhất lưu.

Nhưng dù bọn họ là cao thủ săn bắn thì khi đối mặt với con thú kia cũng cảm thấy ong não, không cách nào đắc thủ trong thời gian ngắn mà chỉ có thể căn cứ vào dấu vết nó lưu lại để theo sát phía sau.

Cứ thế trận truy đuổi trong Tê Hà Lâm này đã giằng có kéo dài hơn mười ngày. Một ngày này, con quái thú kia rút cuộc bị dồn vào một chỗ mà bốn bề toàn là hốc núi, khi nó vừa mới định vùng tấm da muốn bay lên trời thì một mũi tên nhọn từ trong khe đá liền bay vọt ra, đâm thẳng vào cổ quái thú khiến nó hét thảm một tiếng rồi chỉ có thể là là dưới thấp chứ không còn khí lực để bay tiếp lên cao.

Đúng lúc này, Càn Thúc từ trong đám người ở phía sau vọt ra, sau khi hét lên một tiếng trầm thấp liền tung một quyền đánh quái thú đang bay là là kia rớt xuống đất.

Quái thú lăn lộn một vòng trên mặt đất, kinh sợ muốn phun nọc độc về phía đối phương nhưng vừa há miệng thì một ngọn phi cước giáng tới đá nó ngã văng trên đất, một mảng lớn nọc độc phun thẳng lên trời.

Tiếp đó, đám người phía sau ào ào xông lên, lập tức ném tới trước mấy tấm lưới lớn và đủ loại đao kiếm còn bông cũng chen chúc lao tới...

Hơn một tháng qua, Càn Thúc và một đám người đi săn trong Tê Hà Lâm vẫn chưa về. Có điều đây cũng là việc bình thường, dù sao thì mùa đông trên đảo sắp kéo tới, nếu trước đó không đi săn thêm nhiều con mồi thì chỉ e không ít người trong Ô Vân cốc sẽ bị chết đói.

Ban đêm, mưa bụi giăng giăng nơi Ô Vân cốc, chỉ thấy một khoảng tối tấm sau lại có thêm mấy thứ gì đó như quỷ vật động đậy, bò bò trong Ô Vân cốc. Trừ những thứ này ra thì trong cốc là một mảng u tĩnh.

Ô Vân cốc tọa lạc tại nơi mà sau là vách núi, một mặt trước là một con suối cắt ngang, ngăn cách với biển rộng. Địa hình trong cốc chủ yếu là một khoảnh đất bằng rộng hai, ba mươi trượng nằm giữa cách vách núi tạo nên. Khoảnh đất bằng này giữa lớn hai bên nhỏ, hình dáng như trăng lưỡi liềm, trên dưới hai bên khoảnh đất bằng đều là vách núi dựng đứng chặn lại.

Đối diện sơn cốc là một lạch trời khó có thể tiến vào, ở giữa lạch trời trông mơ hồ như một cái đường mòn hẹp mà hai bên là vách đá.

Lạch trời: Hai vách núi ở sát nhau thì cái khoảng ở giữa gọi là lạch trời.

Lúc này trong một thạch động thuộc sơn cốc, Liễu Minh vừa thoải mái vui vẻ luyện một lượt một bộ kiếm pháp mà Càn Thúc dạy hẳn, xong liền leo lên giường khép hờ hai mắt, khoanh chân ngồi, tay trái đặt dưới tay phải, điều chỉnh khí tức xuất nhập, ngón cái chạm nhau cùng đặt xuống vùng rốn, vận dụng phương pháp hô hấp thổ nạp để điều chỉnh nội lực và khôi phục thể lực.

Bộ kiếm pháp này Liễu Minh tu luyện đã hơn hai năm, hẳn phát hiện càng tu luyện sâu kiếm pháp này thì thể lực tiêu hao tương ứng cũng lại càng lớn. Điều càng làm Liễu Minh kinh ngạc là một luồng năng lượng không rõ cũng lưu động không thôi trong khi luyện kiếm, phảng phất như là bị kiếm thể dẫn dắt vậy.

Phát hiện này khiến cho Liễu Minh càng ngày càng có hứng thú với kiếm pháp này.

Bên vọng tháp ở một bên vách núi trong cốc, ba bốn bóng người áo đen tay bám dây leo dài bay lướt qua cái thông đạo mà hai bên vách đá chỉ vừa một người đi qua. Bóng đen chợt lóe lên, tức thì trên cổ mấy tên thủ vệ Ô Vân bang canh gác lối ra vào liền thấy có chất lỏng màu đỏ sẫm phun vọt ra, thân thể đột nhiên mất đi tri giác ngã xuống vách núi. Chỉ chốc lát sau, mấy tên thủ vệ đang đi tới đi lui hai đầu cây cầu bắc qua con suối thông tới sơn cốc bỗng nhiên vô thanh vô tức oạt người rồi ngã xuống.

Chỉ nghe thấy vài tiếng rơi xuống nước nặng nề vang lên rồi sơn cốc lại rơi vào trong một mảng thâm sâu tĩnh mịch.

Ngay sau đó, bóng một đám người từ trên cầu nhanh chóng dừng nhập vào trong cốc, ánh trăng soi tỏ một cái ấn ký hình Bàn Long trên vai chúng, đúng là người của Hạc Pha Đường Bang.

Trong thạch động, Liễu Minh đang ngồi trên giường đá, hai mắt đột nhiên mở ra như đã nghe được gì đó.

Sau khi hẳn tu luyện phương pháp thổ nạp vô danh kia thì nhân lực, thánh lực cũng dần dần trở nên hơn xa người thường.

Liễu Minh sau khi nghiêng tai lắng nghe một lát, sắc mặt bỗng nhiên đại biến xong liền gỡ thiết kiếm từ trên vách đá xuống, cất điện tịch vô danh vào trong ngực rồi đi nhanh ra phía ngoài động.

Lúc này, bên trên đầu cầu vang lên một hồi những tiếng “đình đình đình” giòn vang, chính là tiếng cơ quan xương thú bị đụng phải phát ra tín hiệu báo động.

“Kẻ thù bên ngoài xâm lấn!”

Thủ vệ đầu cầu bên trong cốc khê giật mình, rồi rít rống to một tiếng, ngay sau đó lại có vài tiếng kêu thảm thiết, triệt để phá vỡ sự yên tĩnh của buổi đêm.

Trong cốc đại loạn, một hồi âm thanh thô to từ kèn sừng trâu vang vọng trên vách đá dựng đứng, tiếp đó là một tràng âm thanh hô hào cùng tiếng trống nổi lên.

Trong gian nhà gỗ trên khoảng đất bằng trong sơn cốc cũng phát ra một hồi những tiếng cao vút chói tai, mọi người đang ngủ say trong phòng vừa nghe được âm thanh cảnh giới liền nhao nhao nhảy dựng lên.

Không cần ai ra lệnh, bang chúng bừng tỉnh dồn dập cầm lấy vũ khí, kinh sợ nhảy ra rồi chạy như điên về phía đầu cầu, có rất nhiều người miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng “Oa oa” điên cuồng.

Trên một trạm gác nhỏ ở một bên nơi đầu sơn cốc, cung tiễn thủ nhao nhao vào vị trí, cọc gỗ và cơ quan hỏa thạch mở ra, triển khai trạng thái sẵn sàng nghênh địch.

Trong khoảnh khắc, tất cả người trong cốc như một cái tổ ong vỡ vụn, tiến vào trong tình trạng đề phòng khẩn cấp.

Kể ban đêm đánh lén Ô Vân cốc đúng là bang chúng của Hạc Pha Đường, bang chiếm phía đông Hung Đảo.

Những kẻ này vì trận quyết đấu lần trước mà mất địa bàn sẵn sẵn trong Tê Hà Lâm nên rất không cam lòng, thừa dịp hảo thủ của Ô Vân cốc ra ngoài săn bắn kiểm đồ dự trữ nên đã cấu kết với thế lực tù đồ có giao hảo khác, lên lút xâm nhập.

Ô Vân Bang ở Hung Đảo vốn không vừa mất nhiều thế lực, chỉ vì họ chiếm được Ô Vân cốc có địa hình hiểm yếu, dễ thủ khó công mới có thể tồn tại song song với mấy thế lực khác.

Càng đáng giận chính là kẻ dẫn đầu bọn người kia xông vào cốc lại đúng là “Địa Đầu Cầu” của Ô Vân Bang.

Tên này bình nhật luôn làm một bộ dạng tận tâm trung thành với đại hán đầu trọc nhưng giờ lại làm ra hành động ăn cây táo rào cây sung như thế làm cho những người khác không kịp trở tay.

Một trận kịch chiến bắt đầu, Ô Vân bang dựa vào địa thế dễ thủ khó công trong cốc cộng thêm việc kịp thời phản ứng nên sau một hồi độ sức, công thủ kịch liệt đã chặn được đám tinh anh dẫn đầu đám tấn công ở chỗ đầu cầu nằm trong Ô Vân cốc.

“Tránh ra cho đại gia!”

Khi hai nhóm người đang giằng co thì bên Ô Vân cốc đột nhiên có một đại hán mặt to, lông mày bốc hỏa lao ra.

Chỉ thấy người này than vận áo xám, bụng bự tròn vo, hai tay mang một bộ vuốt xương đoạn hết lên điên cuồng, lực áp quần hùng, “páp pap pap” một cái đã giết tới trên cầu. Đúng là một trong bốn vị phó bang chủ Ô Vân bang, được xưng là Độc Âm Trảo Khôi Gia.

Người này hữu dũng vô mưu, một thân nhảy lên trên cầu, như một con quay xoay điên cuồng, huy động một đôi cốt trảo sắc bén, cứ thế lao thẳng về trước, một mảng đao kiếm tiến vừa đến gần người y liền bắn ra khắp bốn phía.

Đồng thời người trên cầu dồn dập ngã nhào sang hai bên, trông giống như một bánh xe lao như bay vào vũng nước làm bọt nước bắn tung lên vậy.

“Mau trở lại!”

Nghe tin chạy tới, thủ lĩnh Ô Vân Bang, Đầu Trọc đột nhiên kêu một tiếng.

Vừa dứt lời, hàn quang lóe lên ở bên kia cầu, một mũi tên màu bạc bay tới xuyên qua ngực trái Khôi Gia.

Kẻ bắn tên chính là Độc Nhãn Long, bang chủ Hạc Pha Đường bang.

Tiếp đó, từ bên Ô Vân cốc bay vèo ra một người ôm Khôi Gia đang đau đớn kêu rống quay về, nhân tình hình này khí thế những kẻ bên kia cầu lại tăng thêm rồi lập tức bức người Ô Vân cốc liên tiếp lùi về phía sau.

“Nhanh chặn cầu!”

Đại hán trọc đầu thấy thế bèn gầm lên một tiếng.

Những kẻ khác quanh đó lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng kéo mở một cơ quan trong nhà gỗ nào đó gần đấy.

Chỗ giữa cầu gỗ lập tức nứt ra một cái khe hở hơn nữa càng lúc càng rộng, nhưng sau một tiếng phục, liền dừng lại một cách khó hiểu.

Cơ quan này lại đã sớm bị Địa Đầu Cầu kia phá hư hết.

Nhân cơ hội này, rất nhiều địch nhân đã sớm tụ tập tại đầu cầu đối diện sơn cốc nhất loạt bắn chi chít vô số những mũi tên đuôi lông chim về phía sơn cốc.

Đụng tình huống này, rất nhiều thủ vệ của Ô Vân bang nhao nhao ngã xuống, chỉ chốc lát, vị trí đầu cầu với tư cách là quan khẩu hiểm yếu của cốc rút cuộc đã triệt để thất thủ, theo đó càng có lắm kẻ ủa lên cầu.

Trên vách đá dựng đứng đối diện sơn cốc, Độc Nhân Long khoanh tay trước ngực, ánh mắt tham lam như một con sài lang đói khát trong đêm đen.

Đang lúc phần đông ngoại nhân định xông một mạch vào cốc thì phía nhà gỗ đột nhiên vang lên một hồi tiếng mõ, tiếp đó một mảng lớn chi chít những mũi tên trúc bắn ra, tức khắc bắn trúng bảy tám tên dẫn đầu trong đám người xâm nhập cốc.

Những kẻ khác dưới sự kinh hãi liền rối rít cùng trốn tránh sau một vài tảng đá và thi thể, trong nhất thời không dám ép sát quá mức.

Song phương một lần nữa lâm vào giai đoạn giằng co.

Đang khi Độc Nhân Long chẳng có cách nào khả thi thì một lão đầu có chòm râu dê màu muối tiêu lách mình tiến lên nói: “Thủ lĩnh, chỗ của đối phương nếu đều dùng để phòng thủ thì dùng hỏa công, nhất định có diệt hết người Ô Vân Bang.”

Lúc này tại một nhà gỗ nào đó bên trong Ô Vân cốc, vị đại hán trọc đầu cũng gấp gáp triệu tập mấy vị nhân sĩ trọng yếu của bang để thương thảo đối sách.

Một vị hán tử mặt gầy trông như mưu sĩ nói: “Hiển nhiên, dưới tình huống địch mạnh ta yếu, ta chỉ có thể tử thủ trong cốc nhưng vô duyên bị cô lập cũng không phải kế lâu dài. Biện pháp duy nhất là gọi mấy người bạn Càn Thúc vốn đang đi săn trở về cứu viện thì mới có thể lật ngược chiến cuộc được.”

“Đây chẳng phải nói nhảm sao. Càn Thúc đi săn ở Tê Hà Lâm một tháng chưa về, ai biết bọn hắn lúc nào trở về. Ta thấy chỉ bằng xông ra cầu sống mái với đám điều nhân một trận. Lão tử nhất định sẽ móc con mắt còn lại của thằng lỏi Độc Nhân Long ra ngâm rượu.” Người nói chuyện chính là Khôi Gia, một tay che ngực trúng tên, tức giận bất bình nói.

“Vậy xem có biện pháp để liên hệ với những người đi săn ở Tê Hà Lâm không, nếu thực không được thì chúng ta còn có thể lui về thủ ở trong thạch động ở vách núi đằng sau, có lẽ cũng cũng có thể kéo dài thêm được một đoạn thời gian.” Hán tử mặt gầy không cần suy nghĩ nói.

Vị đại hán trọc đầu suy nghĩ một chút đoạn gật gật đầu rồi liền ra lệnh cho một tên tráng hán khác: “Vương huynh đệ, người đi chọn ba huynh đệ thân thủ lĩnh miễn, khinh công thượng thừa, đầu óc linh hoạt đến động của ta.”

Một đám người đang họp trong phòng chỉ nghe bên ngoài đột nhiên có tiếng la kinh hoảng nổi lên.

Mọi người dưới sự kinh hãi theo tiếng la hét kia đi ra ngoài phòng xem xét thì đã thấy ánh lửa chiếu sáng Ô Vân cốc, từng đoàn từng đoàn hỏa cầu cùng vô số hỏa tiễn từ địch nhân ở phía đối diện bay vụt sáng bên này.

“Nguy rồi ”

Hán tử mặt gầy liền kinh hô một tiếng, việc mà y lo lắng nhất rút cuộc đã xảy ra.

5. Chương 5: Hung Đảo Thiên (5)

Trong Ô Vân cốc toàn là nhà gỗ, chỉ sau một lượt hỏa tiễn bắn vào thì lập tức khắp nơi đều thấy lửa lớn bốc lên kèm theo những đám khói dày đặc cuộn cuộn tuôn ra.

“Bang chủ, đám gia hỏa Hạc Pha Đường Bang bắt đầu phóng hỏa rồi, nhà gỗ nơi đây đã không thể chịu nổi nữa, tốt hơn là lui về thủ trong động đá ở trên núi.” Hán tử mặt gầy nhỏ giọng nói.

Vị đại hán đầu trọc thoáng nhăn mặt nhíu mày một cái, đôi mắt chăm chăm nhìn về phía đối diện sơn cốc, trong ánh mắt lộ ra những tia sáng thù hận. Cứ xem như tối nay đánh lui được Hạc Pha Đường Bang thì vụ hỏa hoạn lớn đang thiêu đốt kia cũng khiến toàn bộ cơ nghiệp nhiều năm của Ô Vãng Bang coi như hoàn toàn bị hủy.

“Thông báo cho tất cả mọi người, lập tức lui về thủ ở thạch động, mang tất cả những thứ hiện có ra, ta cũng muốn cho đám tặc tử Hạc Pha Đường Bang nếm thử lợi hại.” Đại hán đầu trọc dù sao than cũng là kẻ đứng đầu một bang, rất nhanh nén sự giận dữ trong lòng xuống, hung hăng ra lệnh.

“Vâng!” Hán tử mặt gầy đáp ứng, tranh thủ thời gian mang theo mấy người đi ra sắp xếp.

“Khôi Đại Gia” dù có chút không tình nguyện nhưng dưới tích uy của đại hán đầu trọc, cuối cùng cũng thành thành thật thật đi ra ngoài theo.

*tích uy: Uy nghiêm tích lũy nhiều năm.

Rất nhanh, nhiều nhóm bang chúng Ô Vân Bang bắt đầu thôi lui về phía sau sơn cốc, biến mất trong vách núi tối đen như mực.

“Thủ lĩnh, người Ô Vãng Bang đã bắt đầu rút lui về phía sơn động ở phía sau cốc rồi.” Đối diện hạp cốc, lão đầu có chòm râu dê ở sau lưng Độc Nhân Long nhỏ giọng nói.

“Đưa tất cả tinh nhuệ của Hạc Pha Đường Bang chúng ta ra, sau đó liên hợp với các thế lực nhỏ khác, tụ đủ ba trăm người thì đối phó đám Ô Vân Bang tự nhiên là dễ như trở bàn tay. Có điều cũng may mắn mà có huynh đệ mới có thể tiến hành thuận lợi như vậy.” Độc Nhân Long đắc ý cười hắc hắc, nhìn sang một gã đàn ông ở bên cạnh.

Gã này người tuy thấp nhưng thân hình cường tráng, đang khom mình cúi đầu với Độc Nhân Long, biểu lộ vẻ nịnh nọt.

“Đi, tất cả nhất loạt công lên, chiếm lấy địa bàn Ô Vân Cốc.” Độc Nhân Long vung tay lên, đích thân dẫn theo tất cả mọi người, lập tức xông lên.

Thấy người Hạc Pha Đường Bang bắt đầu động thủ, mấy thế lực khác cũng vội vàng phái ra nhân thủ, mang theo mấy cái thang trúc, bắc thẳng sang đầu cầu phía bên kia, đồng thời trong đám nổi lên một hồi những tiếng gọi ầm ĩ, cuối cùng bắt đầu di chuyển sang địa bàn Ô Vân Cốc.

Chỗ quanh đầu cầu có không ít thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn, có người Hạc Pha Đường Bang cũng có người của Ô Vân Bang. Bên trong Ô Vân Cốc đã không còn thấy một bóng người, chỉ còn thừa thớt vài đám lửa lốm đốm chưa tắt, trên vách núi dựng đứng chỉ thấy một mảng đen ngòm.

“Xem ra bọn chúng chạy không ngờ cũng quá nhanh, truyền lệnh xuống, tất cả mọi người chia làm hai đường, từ dốc đá hai bên đánh lên, cần phải nhanh chóng chiếm lấy tất cả thạch động.” Độc Nhân Lang sờ lên cằm, hạ lệnh như đã tính trước.

Hạc Pha Đường Bang ở bên này đã có tên phản bội Địa Đầu Cầu nên đối với địa hình Ô Vân Cốc đã sớm biết rõ như nhìn thấy tận mắt.

“Phải để đám người kia cùng đi đánh tới thạch động phía trên, con bà nó, khi đánh đám thủ ở đầu cầu cũng chỉ biết trốn ở đằng sau người của chúng ta. Nói cho bọn chúng biết, nếu vẫn không xuất lực, đợi sau khi chúng ta đánh bại Ô Vân Cốc thì đừng có nghĩ tới chuyện lấy từ ta bất kỳ chỗ tốt nào.” Độc Nhân Long nhìn mấy thế lực nhỏ ở phía xa, cười lạnh nói.

Lão giả râu dễ đáp ứng, bắt đầu tiến hành sắp xếp nhân thủ.

Căn cứ theo lời Địa Đầu Cầu, trên vách đá phía sau sơn cốc có ba đường có thể đi lên, trái phải hai bên vách đá đều có một con đường nhỏ, ở chính giữa thì là một con đường lớn tương đối rộng rãi.

Đám người ở đầu cầu chia làm ba nhóm, hai nhóm vượt qua dốc đá hai bên sườn sơn cốc mà đi, cuối cùng là một đội ngũ cầm thuẫn trong tay cung tiễn, thuẫn bài, từ con đường lớn ở chính giữa mà cứng rắn tấn công tới.

Trong sơn cốc, ác chiến lại một nữa nổ ra.

Theo một hồi những tiếng nổ ầm ầm, từng tảng đá lớn từ vách núi đen ngòm trong sơn cốc lăn ra.

Trên đường núi cơ bản không có chỗ tránh né, người Hạc Pha Đường bang chỉ có thể một mặt dung thuẫn ngăn cản đá tảng rơi xuống, một mặt dùng cung tên để phản kích, gian nan mà tiến tới. Thịnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, vang vọng khắp sơn cốc.

Độc Nhân Long dẫn theo mười mấy người đứng ở chỗ quanh đầu cầu, chưa có tham chiến.

Cả đám người Hạc Pha Đường Bang tuy tấn công mãnh liệt, nhân số cũng chiếm ưu thế nhưng Ô Vân Bang lại ở thế trên cao nhìn xuống, chiếm được ưu thế địa hình nên trong lúc nhất thời cuộc chiến rơi vào thế giằng co.

Trong một sơn động rộng rãi trên vách đá dựng đứng, vị đại hán trọc đầu đang đi tới đi lui, mặt mũi âm trầm dị thường.

Cũng không lâu lắm, một tràng tiếng bước chân truyền đến, hán tử họ Vương dẫn theo ba gã trẻ tuổi, thân hình tương đối nhỏ gầy đi đến.

“Bang chủ, bọn họ đã đến.” Đại hán họ Vương thấy Trọc Đầu, vội vàng nói.

“Tốt, Vương huynh đệ, người thủ chắc chỗ cửa động, ba người các người đi với ta.” Đại hán đầu trọc gạt đầu một cái rồi chuyển sang nói với ba người trẻ tuổi.

Hán tử họ Vương canh giữ ở cửa động, bang chủ Trọc Đầu khoát tay chặn lại, dẫn theo ba người trẻ tuổi đi vào chỗ sâu trong sơn động, vòng qua hai chỗ ngoặt rồi đi tới một gian thạch thất ở chỗ trong cùng.

Trong thạch thất ngoài một cái giường đá còn có hai ghế đá, thoạt nhìn qua thì hẳn là chỗ sinh hoạt hằng ngày của bang chủ Trọc Đầu, trên tường còn cấm một bó đuốc.

“Bang chủ có gì cần dặn ạ?” Một gã tuổi còn trẻ mở miệng hỏi.

“Kẻ địch đã công vào sơn cốc, bang ta lui về thủ vách núi đã là hành động bất đắc dĩ. Ta gọi đám các người đến là muốn đi báo tin cho đám người Càn Thúc, nói họ nhanh chóng về cứu viện.” Bang chủ Trọc Đầu chậm rãi nói.

Ba người chần chờ liếc nhìn nhau, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tình hình hiện tại của Ô Vân Bang thì ai cũng biết, phía ngoại cửa vào Ô Vân Cốc đã sớm bị địch nhân chiếm cứ.

“Bang chủ hạ lệnh, chúng ta tự nhiên tuân lệnh, có điều ngoài sơn cốc đã bị địch chiếm cứ, chúng ta làm sao để đi ra ngoài?” Gã trẻ tuổi vừa mới hỏi do dự một lúc nói.

“Nếu ta đã gọi các người tới đây, tự nhiên có cách để các người đi ra ngoài.” Bang chủ Trọc Đầu điềm tĩnh đáp.

Lấy bó đuốc ra, bang chủ Trọc Đầu đẩy cái giường đá áp vào tường ra, tay đặt lên một chỗ lõm ra rồi dùng sức ấn vào tường đá.

Một hồi âm thanh “két két” chói tai nhưng nặng nề vang lên, vách tường trong thạch thất chậm rãi nứt ra một cửa động tối om.

Ba gã kia thấy cảnh này, hai mắt tròn tròn, nam tử mắt hí vội vàng nín thở: “Bang chủ, ta ở Ô Vân Cốc nhiều năm như thế, cũng coi như quen thuộc với các loại địa hình, cơ quan trong sơn cốc, chưa từng nghĩ tới trong cốc vẫn còn có mật đạo như thế, thực sự là mở rộng tầm mắt a.”

Bang chủ Trọc Đầu nghe thế, chỉ mỉm cười không trả lời.

“Cửa động này nổi thẳng ra vách núi bên ngoài, các người vào động rồi đi thẳng về phía trước là ra chỗ ngoài cốc, rồi cốc rồi thì đi về phía tây là thấy đường nhỏ nổi đến Tê Hà Lâm, sinh tử tồn vong của hơn trăm người trong cốc lần này đều phải nhờ vào các người.” Bang chủ Trọc Đầu trình trọng dặn dò.

Ba người nghiêm nghị gật đầu nhận lệnh rồi từng người nối nhau chui vào trong động.

Đợi sau khi ba người đi vào, bang chủ Trọc Đầu khởi động cơ quan khép cửa động lại, xoay người đi ra phía ngoài.

“Đi gọi Cát phó bang chủ tới gặp ta.” Đại hán đầu trọc đi tới cửa động, căn dặn hán tử họ Vương đang đứng thủ vệ.

Hán tử họ Vương lập tức vâng lệnh, đi ra ngoài.

Không lâu sau, hán tử mặt gầy đi đến.

“Ta đã phái người đi cầu viện đám người Càn Đồng, tiếp đến chính là phải thủ vững ở sơn động.” Bang chủ Trọc Đầu nghiêm mặt chậm rãi nói.

Hán tử mặt gầy nghe thế liền vui mừng, tuy không biết vị bang chủ Trọc Đầu này phái người đi ra thế nào nhưng hẳn cũng thức thời không có hỏi nhiều.

“Nói cho tất cả huynh đệ, liều chết giữ vững vị trí ở sơn động các nơi, chỉ cần kiên trì thêm mấy canh giờ nữa là chúng ta liền được cứu rồi.” Bang chủ Trọc Đầu lớn tiếng nói lời động viên.

Hán tử mặt gầy lên tiếng đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Khắp nơi trong sơn cốc đều là tiếng kêu chém giết xen lẫn âm thanh vù vù đá lăn lăn quần giữa sơn cốc.

Con mắt duy nhất của Độc Nhân Long lộ ra thần sắc nôn nóng. Lão đầu râu bạc tức mưu sĩ của Hạc Pha Đường bang ghé sát tai Độc Nhân Long, lặng lẽ nói mấy câu.

Độc Nhân Long nghe cái, tức thì mắt sáng lên, đột nhiên cất cao giọng hô: “Người Ô Vân Bang các người nghe đây, hôm nay các người đã đến bước đường cùng, nếu muốn giữ mạng thì mau ra đây đầu hàng.”

Lời này mới truyền ra, ở cửa một thạch động trên vách đá dựng đứng đột nhiên có hai ngọn đuốc cháy lên để lộ ra một đại hán đầu trọc, thể thể khôi vĩ, tức giận quát:

“Độc Nhân Long, người tài nghệ không bằng người, thua dưới tay ta rồi để mất Tê Hà Lâm. Bây giờ lại nhân lúc bang ta ra ngoài săn kiếm đồ dự trữ, đánh lén bốn bang. Nếu muốn nuốt trọn Ô Vân Bang ta thì lấy mạng người đến mà đền đi.” Bang chủ Trọc Đầu giương một cây ngạnh cung, thân cung cong như trăng rằm, tức thì một tia sáng bắn vọt ra, một gã bang chúng Hạc Pha Đường liền ngã ngựa ra.

Cùng lúc đó, ở các sơn động khác xuất hiện từng đám cung tiễn thủ.

Mũi tên đuôi gắn lông vũ “pắc pắc pắc” xé gió bắn xuống, người Hạc Pha Đường Bang cũng dung cũng tiễn đánh trả nhưng bởi địa thế khác nhau nên bị rút xuống thế hạ phong, liên tiếp có người trúng tên, kêu thảm rồi rớt từ trên sơn đạo xuống.

Độc Nhân Long giận tím mặt, bỗng nhiên rút ra một cây trường đao, gầm một tiếng như hổ, lập tức dẫn theo mười mấy người bên cạnh xông lên, may mà lão đầu râu dê thận trọng, giữ lại hai gã Hạc Pha Đường Bang để trông coi đầu cầu.

Thủ lĩnh hai phe tham chiến khiến cho tiếng hò hét trong sơn cốc bắt đầu ầm ĩ hẳn lên.

Đằng sau một gian nhà gỗ, thi thể một đại hán Ô Vân Bang nằm rạp xuống mặt đất, lúc này đột nhiên nhúc nhích rồi bóng một thiếu niên chui ra, đứng là Liễu Minh.

Còi báo động trong sơn cốc vừa vang lên, hắn cũng đoán được Ô Vân Bang đại sự không ổn, nhân khi loạn chiến, dựa vào dáng người nhỏ gầy trốn dưới một cỗ thi thể.

Hắn xoay đầu nhìn về vách núi phía sau một cái, nơi đó tiếng hò hét đang từng đợt nổi từng đợt, càng lúc càng to.

Trong sơn cốc lúc này chỉ có lẻ tẻ vài ánh lửa còn đang cháy, khung cảnh vô cùng tối tăm.

Liễu Minh hơi trầm ngâm rồi thả nhẹ bước chân, lợi dụng các phòng ốc yểm hộ, lặng lẽ chạy về phía đầu cầu.

Giờ phút này chiến trường tại Ô Vân Cốc đã chuyển từ sơn cốc đến vách núi đá phía sau nên những chỗ khác lại lộ ra vẻ có phần yên tĩnh.

Trên đầu cầu, hai bang chúng Hạc Pha Đường Bang cầm bó đuốc trong tay, cảnh giác quan sát bốn phía.

Liễu Minh núp trong bóng tối, trông thấy trên đầu cầu chỉ có hai người, thần sắc lập tức vui vẻ.

Sau một lát, hắn cắn răng mạnh một cái, đột nhiên đi vòng trở về chỗ sâu trong sơn cốc, lấy một bó đuốc cháy sáng đang cầm trên mặt đất.

Hít một hơi thật dài, Liễu Minh chạy nhanh về phía đầu cầu.

Hai gã nam tử canh cầu nghe thấy tiếng bước chân, lập tức cảnh giác, có điều khi bọn chúng thấy bó đuốc lại nhẹ nhàng thở ra.

“Hai vị huynh đệ, thủ lĩnh có lệnh!” Liễu Minh dần cuống họng, chạy nhanh tới rồi lớn tiếng hô.

“Chuyện gì?” Một đại hán canh cầu không nghi ngờ gì bước tới.

Liễu Minh hơi cúi đầu, một tay ẩn trong tay áo, lại tiến thêm vài bước tới đầu cầu.

“Thủ lĩnh nói...” Lúc này khoảng cách giữa Liễu Minh và đại hán chỉ còn hơn một trượng, hắn vừa nói vừa định tiến gần thêm chút nữa.

“Ồ, người là ai?” Đại hán canh cầu bỗng cảnh giác, lớn tiếng quát hỏi.

Liễu Minh thầm than trong lòng, thân hình thiếu niên của hắn thực sự có phần dễ dàng khiến kẻ khác chú ý. Hắn ngẩng phắt đầu, giơ một tay lên, tức thì một cái bao vải bạc phéch màu trắng bay vụt đi, đồng thời một chân hắn giẫm mạnh xuống đất, cả người như một mũi tên lao tới.

Thở ra một hơi, Liễu Minh ném bó đuốc đang cầm trong tay về phía một gã khác.

Đại hán kia cũng phản ứng cực nhanh, ném cây đuốc trong tay đi, lật tay gỡ một thanh cốt đao bên hông xuống, ánh sáng trắng lóe lên, bổ ngay một đao lên trên thứ đang bay tới.

“Phành” một tiếng, bao vải nhoáng cái đã nổ bung ra.

Một đám bụi đất màu vàng văng tung tóe ra, phủ kín cả phạm vi một trượng quanh đó.

Đại hán “đứng mũi chịu sào”, trên đầu trên mặt bị dính đầy bụi đất, nhoáng cái con mắt đã không thấy gì, trước mắt tối sầm lại.

Thân hình Liễu Minh vọt nhanh tới trước người đại hán, một tay che mắt, cổ tay kia rung lên. “Phốc” một cái, một đạo kiếm quang đã xuyên qua cổ đại hán.

Đại hán kêu lên một tiếng chói tai rồi nhoáng cái đã bổ nhào lên mặt đất, hai bàn tay ôm lấy cổ họng, thân hình co quắp không ngừng.

Một kích đắc thủ, Liễu Minh lập tức bổ nhào về phía tên còn lại.

Nam tử đầu trục canh cầu kia cũng bị dính bụi đất nhưng mà kịp nhảy về phía sau nên mắt vẫn còn thấy được, nhìn Liễu Minh lao đến liền quát to một tiếng, cây gỗ trong tay gã rung lên, tức thì một cái bóng trắng đâm về phía ngực Liễu Minh.

Nam tử đầu trục cầm trong tay một cây gỗ, một đầu buộc một đoạn xương thú sắc nhọn, có thể xem như là một cây trường thương.

Vũ khí kim loại trên Hung Đảo rất ít, đa số mọi người đều dùng xương thú để chế tạo vũ khí thô sơ. Có điều xương cốt dã thú trên Hung Đảo lại vô cùng cứng chắc, so với kim loại bình thường cũng không khác mấy.

Liễu Minh không lùi mà tiến tới, đột nhiên liều lĩnh xông vào trong bóng thương, đoản kiếm trong tay biến thành một tia sáng bạc trắng, cản đầu thương một cách chính xác.

“Phành” một tiếng, đầu thương bị lay động rồi bung ra, cổ tay nam tử đầu trục run lên, sức lực của thiếu niên trước mắt gã lớn đến thần kỳ.

Liễu Minh hít sâu một hơi, gân xanh nơi cổ tay nổi lên, đủ cả một vòng vừa thô vừa to

Đoản kiếm trong tay hắn biến thành một tia sáng bạc trắng, càng thêm lăng lệ ác liệt, đâm thẳng về phía cổ họng nam tử.

Nam tử đầu trục trông thấy cảnh này lại càng hoảng sợ, trường thương trong tay lao phất ra, thuận thế đâm về phía ngực Liễu Minh.

Trường thương này dài nên hắn tự tin có thể đâm trúng Liễu Minh trước.

Ánh mắt Liễu Minh nghiêm lại, thân hình vặn vẹo tựa như rắn không xương, dùng một góc độ bất khả tư nghị né qua, tránh được kích này khiến mũi thương chỉ đâm sượt qua người hắn.

Nam tử đầu trục kinh hãi muốn la lên, giờ này thu thương lại để ngăn cản thì đã không còn kịp nữa rồi.

Cả người Liễu Minh lập tức áp sát đến ngay trước người nam tử đầu trục, hai bóng người dùng tốc độ cực nhanh lao qua nhau.

Huyết quang hiện ra, chỗ yết hầu nam tử đầu trục bị phá vỡ tạo ra một cái lỗ máu lớn, gã ngã nhào xuống đất.

Liễu Minh không ngừng chân, thân hình bật lên mấy cái nhảy qua cầu rồi biến mất vào bóng đêm ngoài sơn cốc.

6. Chương 6: Hung Đảo Thiên (6)

Trong thời gian uống cạn một chén trà sau đó, Liễu Minh một đường liên tục chạy, một chút ngừng nghỉ cũng không dám có, dù đã cách Ô Vân Cốc được một quãng nhưng nơi này cũng chẳng phải là an toàn tuyệt đối.

Thình thoảng hắn quay đầu nhìn lại một cái, thấy thực sự không có địch nhân đuổi theo, trong lòng nhất thời thở hắt ra, ở phía Ô Vân Cốc còn có thể lơ mơ nhất một vài ánh lửa.

Hắn biết rõ ở lại trong cốc chỉ có thể bị giết mà thôi. Đoán chừng trong cốc lúc này, những người thuộc Ô Vân Bang, rất khó mà có nổi một người còn sống.

Liễu Minh lại gấp rút chạy thêm một khắc đồng hồ nữa, chân rất nhanh chậm lại, lúc mới đây khi hắn đánh chết hai gã thuộc bang Hạc Pha Đường đã vận dụng bí thuật kích phát tiềm năng, hiện tại lực cản trở của bí thuật đã bắt đầu phát tác rồi.

Sau một lát, sắc mặt Liễu Minh trở nên trắng nhợt dị thường, trên trán chậm rãi túa ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Nhất định phải tìm một nơi để nghỉ ngơi một chút.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh.

Địa hình khu vực Ô Vân Cốc thì hắn rất quen thuộc, tuy giờ đang là đêm khuya nhưng cũng vẫn có thể dễ dàng nhận ra nơi đang đứng là mảng rừng rậm thuộc khu đất nằm giữa Ô Vân Cốc và Tê Hà Lâm.

Khi thấy ở một chỗ cách không xa ở phía trước, mơ hồ có mấy tảng đá lớn cao trên đầu người, con mắt Liễu Minh bỗng nhiên ngời sáng. Hắn nhớ rõ ở giữa mấy tảng đá này có một thạch độ không lớn lắm, có thể dễ dàng dùng để ẩn thân.

Ngay vào lúc thân hình hắn hơi động, sau lưng bỗng truyền đến một đợt những tiếng bước chân dồn dập, nghe âm thanh này thì không chỉ có một người.

Liễu Minh thâm rùng mình, bất chấp thương thế trên người, hụp người nhào tới chỗ sau một đám cỏ đồng thời lập tức ngưng thở.

Vù vù vù!

Ba bóng người từ chỗ cách Liễu Minh hơn mười trượng nhanh chóng chạy tới, tiến về phía Tê Hà Lâm, cũng không có phát hiện ra Liễu Minh trốn ở gần đó.

“Quý Tam!” Trong bóng tối, Liễu Minh lơ mơ nhận ra bóng dáng một người, là một gã trẻ tuổi trong Ô Vân Bang tên gọi Quý Tam.

“Ba người bọn họ là muốn đi Tê Hà Lâm tìm nhóm Càn thúc.” Liễu Minh nhoáng cái phản ứng kịp, trong lòng trở nên khẩn trương, đồng thời cũng có chút cảm thấy kỳ quái, ba người này làm sao mà đi từ Ô Vân Cốc ra được, chẳng lẽ cũng là cùng một dạng với hắn?

Trong đầu Liễu Minh, những suy nghĩ nhanh chóng nảy ra, hắn không tiếng gọi bọn người Quý Tam lại mà chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị lặng lẽ cùng qua phía đó.

Ngay lúc đó, ở rừng cây phía trước chợt có một hồi những tiếng mũi tên xé gió truyền tới, tiếp đấy là một tiếng hét thảm.

Liễu Minh trong lòng kinh hãi, lập tức lại hụp người xuống, yên lặng không nhúc nhích.

“Hặc hặc, chúng ta đã sớm tính tới người Ô Vân Bang nhất định sẽ đi về phía Tê Hà Lâm để cầu viện đội săn bắn, sớm phái người thủ tại chỗ này.” Một âm thanh thô lỗ điên cuồng truyền ra.

“Thạch lão đại!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thình lình là tiếng Quý Tam.

Liễu Minh nhìn xuyên qua lùm cây, thấy phía trước có mấy bó đuổi cháy bùng lên, chiếu sáng một mảng đất trống trong rừng rậm.

Khoảng cách hơi xa, hắn chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ chỗ có lửa cháy có mấy gã đại hán đứng đó, có ba người chắn trước người Quý Tam, cầm đầu là một hán tử độc ác, rõ ràng là phó bang chủ Hạc Pha Đường Bang, Thạch lão đại, một thân Ngạnh Khí công đao thương bất nhập, vô cùng lợi hại.

Liễu Minh thầm hoảng hốt một phen, nếu như không phải mới bị bí thuật phản phệ, đi nhanh hơn một chút thì giờ này kẻ rơi vào vòng vây chính là hắn, kết cục chẳng cần nghĩ cũng biết rồi.

“Các ngươi một tên cũng đừng nghĩ còn sống mà rời khỏi đây!” Thạch lão đại thàn nhàn nói một câu xong liền mang theo một cây thiết chùy đen bóng, lập tức xông tới.

“Giết cho ta!”

Một tràng những tiếng binh khí quyền cước va chạm truyền ra thật xa, Liễu Minh ngưng thở, sắc mặt trầm xuống.

Chỗ kia không cần nhìn lại cũng biết kết quả sẽ thế nào rồi.

Quả nhiên, theo hai tiếng kêu thảm thiết, tiếng chém giết rất nhanh ngưng lại, thiết chùy của Thạch lão đại phát ra một tiếng trầm đục, không biết đập trúng vật gì.

“Phó bang chủ võ công cái thế, ba tiểu tử này đâu là đối thủ của ngài.” Liễu Minh trốn trong bụi cỏ nghe được tiếng một đại hán nịnh bợ.

“Không có ba người này mặt báo, Ô Vân Bang không có ngoại viên, nhất định bị công phá, thế là phó bang chủ lập công đầu a.” Lại một gã nịnh nọt.

“Cái này còn phải nói sao, có thể trở về Ô Vân Cốc rồi, hiện giờ chắc cũng phe ta đã chiếm lĩnh địa bàn Ô Vân Cốc rồi, trở về có thể là vừa lúc kịp chúc mừng.” Thạch lão đại cười hắc hắc, đầy vẻ đắc chí.

Mười gã bang chúng Hạc Pha Đường Bang thoảng quét dọn dấu vết chiến đấu trên mặt đất, ném thi thể ba người Quỷ Tam qua một bên rồi nhanh chóng đi về phía Ô Vân Cốc.

Liễu Minh nằm trong bụi cỏ, vẫn không nhúc nhích, dốc sức làm nhịp tim đập chậm lại.

Đám người Thạch lão đại từ chỗ cách Liễu Minh hơn mấy trượng, nói nói cười cười đi tới, khoảng cách từ tay một tên bang chúng Hạc Pha Đường Bang đến chỗ rừng cây Liễu Minh ẩn thân chỉ có hai trượng.

Cũng may những kẻ kia lo lửa sẽ làm lộ dấu tích hành động nên đã dập tắt mới ngọn đuốc, không có phát hiện ra Liễu Minh đang trốn ở một bên.

Cho bọn chúng đi xa, Liễu Minh mới chậm rãi bò ra khỏi bụi cỏ, tiếp đó tìm đập như trống trận, bí thuật phản phệ mơ hồ như càng thêm lợi hại khiến cho mặt hắn là một màu trắng nhợt, mồ hôi ào ào tuôn ra.

Liễu Minh kiên cường nâng người, từng bước đi tới rừng đá cách đó không, nhanh chóng tìm được cái thạch động nhỏ hẹp kia, nhoáng cái lách người đi vào rồi vớ bừa một ít cây cỏ khô che cửa động lại.

Làm xong hết thấy mấy thứ này, trên người hắn đã không còn chút khí lực, trong cơ thể không ngừng cảm thấy từng trận đau đớn đến dai người.

Liễu Minh cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, không lâu sau lần vận dụng bí thuật kích phát tiềm năng này, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, nếu hắn gắng gượng qua một đêm này thì ngày mai có lẽ có thể miễn cưỡng hành động được.

Còn Ô Vân Bang đã kết thúc, hắn cũng không thể không cân nhắc tiếp theo nên làm gì cho tốt.

“Bất kể thế nào, ngày mai trước tiên là đi Tê Hà Lâm tìm Càn thúc...” Mang theo suy nghĩ này, Liễu Minh khó nhọc thiếp đi.

Một giấc này, trông như Liễu Minh an tâm mà ngủ nhưng trời vừa sáng, hắn liền theo bản năng mở mắt, đây là phản ứng đã thành thói sau nhiều năm ở Hung Đảo.

“Ồ, tình trạng thân thể không giống như rất tệ?” Liễu Minh đi ra khỏi thạch động, bỗng hơi vận động chân tay rồi thì thào một tiếng.

Tuy còn có từng đợt đau nhẹ, nhưng mà đã không còn ảnh hưởng đến hành động, đồng thời bên trong xương cốt khắp tứ chi có một luồng nhiệt lưu đang chậm rãi di chuyển, nó đi đến đâu thì chỗ thân thể đó như được ngâm mình trong nước ấm, vô cùng thoải mái.

“Bộ khẩu quyết vô danh này của Càn thúc thậm chí có công hiệu giảm bớt lực cản trở của bí thuật.” Liễu Minh vui mừng quá đỗi, đột nhiên lại vận động tay chân, phát hiện thân thể thực sự không gặp trở ngại, lập tức đi dọc theo một con đường mòn tới Tê Hà Lâm ở phía tây trước mắt.

Cùng thời gian đó, bên trong Ô Vân Cốc là một mảng hỗn loạn, hơn phân nửa nhà gỗ sụp đổ, khắp nơi đều có dấu vết lửa lớn từng thiêu đốt, từng làn khói đen vẫn còn bồng bềnh lơ lửng.

Chiến đấu đã kết thúc, tốp năm tốp ba người Hạc Pha Đường Bang đang tìm kiếm chiếm lấy chiến lợi phẩm từ trong đồng hoang tàn, ở các sơn động trên vách đá dựng đứng sau sơn cốc cũng có thể thấy một người đang đi ra đi vào.

Trong một đêm, Ô Vân Cốc đã đổi chủ.

Trong sơn động động lớn nhất trên vách đá dựng đứng, nơi đây trước đó là chỗ ở của bang chủ Ô Vân Bang, Trọc Đầu, nhưng bây giờ Độc Nhân Long đang ngồi ở đó.

“Đầu lĩnh, lần này đánh hạ Ô Vân Cốc, Hạc Pha Đường Bang ta tổn thất năm mươi ba huynh đệ, ba mươi mấy người bị thương. Mặt khác, Ô Vân Cốc có hơn hai mươi người đầu hàng, thu được một số lương thực và binh khí.” Lão giả râu dê bẩm báo chi tiết tình hình với Độc Nhân Long.

“Ừm.” Độc Nhân Long hơi gật đầu, tình hình thương vong đã nằm trong dự đoán của hắn.

Ô Vân Cốc dù thế nào cũng là một trong bốn thế lực lớn tại Hung Đảo, có thể đánh hạ một thế lực lớn thế này đã là quá tốt rồi.

“Mấy thế lực nhỏ khác yêu cầu lấy đi một nửa chiến lợi phẩm xem như thù lao, không biết thủ lĩnh tính thế nào?” Lão giả râu dê hơi động đôi mắt mờ đục, hỏi.

“Cho bọn chúng, hiện tại đúng là Hạc Pha Đường Bang ta suy yếu nhất, tạm thời chưa tới lúc trở mặt với bọn chúng.” Độc Nhân Long khoanh tay trước ngực, chậm rãi nói.

Lão giả râu dê gật đầu, tức thì lại nói:

“Lần này chúng ta tuy tiêu diệt được Ô Vân Bang, có điều tên thủ lĩnh kia lại không biết tung tích. Hơn nữa còn có đội săn bắn vẫn ở tại Tê Hà Lâm, có thể có tai họa ngầm gì không?”

“Ô Vân Bang đã không còn tồn tại thì tên Trọc Đầu kia cũng chỉ là một tù phạm bình thường, không có uy hiếp gì với chúng ta. Chỉ bằng mấy người Tê Hà Lâm kia cũng chẳng làm nên trò trống gì đáng kể, hơn nữa những kẻ kia cũng không phải người dần. Trên Hung Đảo, sống sót mới là việc quan trọng nhất. Nếu như ta đoán không sai thì những kẻ kia sẽ phải gia nhập một số thế lực khác, đáng tiếc, bọn chúng đều là lực lượng tinh nhuệ của Ô Vân Cốc.” Độc Nhân Long ở một bên phân tích, lắc đầu thở dài nói.

“Thủ lĩnh nói có lý. Phải rồi, đêm qua khi đánh sơn cốc, hai bang chúng được ta phái ra canh giữ đầu cầu bị giết, nhìn thủ pháp thì hẳn là người tương đối tinh anh hạ thủ.” Lão giả râu dê khẽ vuốt vuốt chòm râu, bất chợt nghĩ tới một chuyện.

“Hẳn là cá lọt lưới của Ô Vân Bang làm, những thứ này là việc nhỏ, không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là mau chóng dẫn Hạc Pha Đường Bang ta, thay đổi nơi đóng quân từ thung lũng Hắc Phong đến Ô Vân Cốc này, dựa vào địa lợi nơi đây thì chúng ta mới có thể nhanh chóng khôi phục thực lực.” Độc Nhân Long thoáng trầm mặc một chút rồi trịnh trọng nói.

“Vâng.” Lão giả râu dê lên tiếng xong lập tức xuống dưới, bắt đầu tiến hành sắp xếp.

Độc Nhân Long đứng dậy, mắt vẫn nhìn sơn động, trong mắt lộ ra nét hài lòng đắc chí.

...

Người Hung Đảo gọi khu rừng phía tây là Tê Hà Lâm, sở dĩ có cái tên này là vì nơi này mọc lên một loại cây thân gỗ cao lớn mà chỉ Hung Đảo mới có, cành lá trông như ánh nắng chiều, có phần đẹp mắt.

Liều Minh trước đây cũng đã từng tới đây mấy lần nên rất quen thuộc đường xá nên không bao lâu đã đến bên ngoài Tê Hà Lâm.

Hắn cầm đoản kiếm trong tay, cẩn thận từng chút lách mình qua đám cây cối rậm rạp.

Trong Tê Hà Lâm có rất nhiều dã thú sinh sống, hơn nữa hung mãnh dị thường, người đến chỗ này săn bắn thì dã thú nơi này cũng dùng con người làm thức ăn.

Liều Minh cẩn thận quan sát dấu chân trên mặt đất, đám người Càn thúc đi săn trong Tê Hà Lâm không có ở cố định một chỗ, để tìm được bọn họ cũng không đơn giản.

Tìm thật lâu, cuối cùng hắn phát hiện một dấu chân mờ, nhìn phương hướng thì là dẫn về phía sâu trong Tê Hà Lâm.

Liều Minh chậm rãi thở ra một hơi, đi dọc theo hướng dấu chân mà tiến tới.

Vận khí lần này của hắn không tệ, trên đường đi không gặp phải bất kỳ dã thú nào tập kích. Sau hai canh giờ, ở một chỗ gần một dòng suối nhỏ, hắn đụng phải một người đàn ông trong đội săn bắn, tên gọi là Thiết Đầu.

“Liễu Minh? Sao ngươi lại tới đây?” Thiết Đầu thấy Liễu Minh, vô cùng kinh ngạc.

“Thiết Đầu, Càn thúc ở đâu, mau dẫn ta qua, sơn cốc đã xảy ra chuyện lớn.” Liễu Minh vội vàng nói.

Chỉ sau nửa khắc đồng hồ, tại một chỗ ở được dựng sơ sài giữa mấy cây đại thụ, trong đó có sáu người kể cả Càn thúc, tất cả đều khỏe khoắn vô sự, có điều nghe câu chuyện của Liễu Minh thì tất cả đều kinh hãi.

“Ô Vân Cốc bị người Hạc Pha Đường tấn công, trong đó còn có người của thế lực khác. Ta nhờ trốn dưới xác người khác mới may mắn trốn được tới đây.” Liễu Minh kể sơ lược một lượt sự việc tối qua.

“Vậy bây giờ tình hình trong sơn cốc như thế nào?” Một đại hán mặt mang sẹo hỏi.

“Cái này ta cũng không biết, ngày hôm qua khi ta trốn ra thì người Hạc Pha Đường đã đánh đến sơn động sau sơn cốc, lúc này thì Ô Vân Cốc có lẽ đã bị công phá.” Liễu Minh từ tốn đáp.

“Tại sao có thể như vậy...” Sắc mặt những người khác đều trở nên cực kỳ trầm mặc.

Liễu Minh thoáng nhìn qua Càn thúc, không ngờ là sắc mặt y lại rất bình thản, giống như là với việc Ô Vân Cốc bị chiếm giữ mất cũng chẳng để tâm lắm.

7. Chương 7: Hung Đảo Thiên (7)

“Càn Đồng, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Một hán tử mũi ưng nhìn sang Càn thúc hỏi.

Trong đội săn bắn, Càn thúc là người có thực lực mạnh nhất, trong những săn bắn tại Tê Hà Lâm này thì mấy người đều nghe theo mệnh lệnh của y.

Những người khác cũng đưa mắt sang nhìn y.

Trên khuôn mặt đầy sẹo của Càn thúc lại trông như rất bình tĩnh, qua một lúc mới nói:

“Tuy Tiểu Minh phỏng đoán rằng Ô Vân Cốc đã bị công hãm rồi, có điều tình huống thực tế thế nào thì còn chưa rõ, trước hãy đi xem tình hình Ô Vân Cốc rồi tính tiếp a.”

Những người khác nghe xong lời này, đều cảm thấy có lý, nhao nhao gật đầu.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta giờ lập tức xuất phát.” Hán tử mũi ưng lập tức đứng lên.

Mọi người nhanh chóng chuẩn bị hành trang cẩn thận rồi xuất phát ngay.

Sợ bị kẻ khác phát hiện hướng mà đám Càn thúc đi là một đầu đường nhỏ khác, sau một canh giờ, Ô Vân Cốc đã ở trong tầm mắt rồi.

“Dừng lại.” Càn thúc khoát tay chặn ngăn mấy người kia dừng lại, hiện tại mấy người đang núp trong rừng rậm ở trước sơn cốc một đoạn, nhìn xuyên qua đám lá cây, lờ mờ thấy ở chỗ cốc khẩu Ô Vân Cốc có lối nhỏ mấy người.

Thấy tình cảnh này, nội tâm mấy người đều trầm xuống.

Ánh mắt Liễu Minh lóe lên. Từ khi hắn luyện khẩu quyết vô danh của Càn thúc thì ngũ giác của hắn dần dần trở nên nhạy bén hơn nhiều, ở khoảng cách này đã có thể thấy bóng người ở cốc khẩu Ô Vân Cốc, đúng là bang chúng Hạc Pha Đường Bang.

Còn đám người hán tử mũi ưng thì hình như còn chưa trông thấy rõ.

Lại nhích thêm một chút tới gần cốc khẩu, mấy người đám hán tử mũi ưng mới nhìn rõ mấy gã đại hán đang cầm vũ khí trong tay, đứng đó canh gác.

“Là người Hạc Pha Đường Bang.” Thiết Đầu dùng âm thanh âm trầm pha bức bối nói.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau một hồi, biết rõ Ô Vân Cốc đã thực sự thất thủ mà Ô Vân Bang cũng đã không còn nữa.

Có vẻ đã thăm dò, xác thực được thông tin nên mấy người cũng không dám ở quanh đó thêm nữa, lập tức trốn vào trong một rừng cây nhỏ gần đó.

Sau một hồi nhìn nhau, hán tử mũi ưng thở dài, nói: “Ô Vân Bang hiện giờ đã không có ở đây, xem ra mấy người chúng ta cũng không cần phải tụ lại thành một nhóm nữa.”

Nghe xong lời này, những người khác cùng im lặng một lúc.

Nếu Ô Vân Bang đã không còn ở đây, bọn y cũng đều có dự tính của riêng mình.

Trong những ngày qua, bọn y ở Tê Hà Lâm đã săn được khá thú rừng, đem ra chia cho tất cả thì mỗi người cũng không ít.

“Chư vị bảo trọng nhé!” Đại hán mũi ưng chấp tay, quay người đi về phía ngoài Tê Hà Lâm

Mấy người cũng lên tiếng chào rồi tách nhau ra mà đi.

Vừa từ biệt ở đây, mọi người tất nhiên sẽ gia nhập thế lực khác trên đảo, lần tới gặp lại, đoán chừng rất có khả năng là địch không phải bạn, tức thì trên mặt mỗi người đều mơ hồ mang thần sắc phòng bị.

Cần thúc cười hắc hắc một tiếng xong liền dẫn theo Liễu Minh, không nói không rằng xoay người rời đi.

Liễu Minh đi theo ngay sau lưng Cần thúc, cũng không có hỏi phải đi đâu, hai người xuyên qua rừng cây, tiếp tục di chuyển về phía tây.

Mãi cho đến khi trời xẩm tối, hai người mới tìm một sơn động để nghỉ ngơi.

Liễu Minh buông gói đồ trên lưng xuống, thở một hơi thật dài.

“Khí tức của ngươi có chút hỗn loạn, hôm qua bị thương sao?” Cần thúc không nhìn Liễu Minh, cất tiếng nói, tiếp đó nhóm lên một đồng lửa, lấy hai khối thịt tươi ra nướng.

“Khi trốn từ Ô Vân Cốc ra, con đụng phải hai gã người Hạc Pha Đường Bang, bắt đắc dĩ đành phải sử dụng bí kỹ mới diệt được chúng.” Liễu Minh không giấu diếm đáp.

“Ngươi dùng bí kỹ?” Cần thúc nghe thế, sắc mặt tức thì thay đổi, quay đầu nhìn sang.

“Vâng!” Liễu Minh có chút kinh ngạc nhìn về phía Cần thúc, không rõ vì sao mà y lại phản ứng mạnh như thế.

“Để ta xem.” Cần thúc mang thần sắc trịnh trọng cầm cổ tay Liễu Minh, truyền vào một tia nhiệt lưu dững mãnh, nó nhanh chóng đi lại một vòng trong người Liễu Minh.

Sau một lúc, Cần thúc buông tay, ánh mắt đang nhìn Liễu Minh hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

“Cần thúc, có phải là thân thể của con có vấn đề gì không?” Liễu Minh thấy thần sắc khác thường của Cần thúc, tức thì mặt biến sắc, hỏi.

“Thân thể của ngươi không có vấn đề, nội thương do sử dụng bí kỹ đã bị áp xuống, nghỉ ngơi thêm hai ngày là có thể khôi phục như thường thôi.” Cần thúc chậm rãi đáp.

Liễu Minh nghe thế mới bình tĩnh lại, lập tức khê thở ra, có phần hưng phấn nói: “Đây đều là nhờ bộ khẩu quyết vô danh của Cần thúc hỗ trợ, con sau khi tu luyện, trong cơ thể không biết thế nào mà lại có thêm một luồng nhiệt khí, chẳng những lực lượng tăng mạnh thêm không ít mà ngũ quan càng thêm nhạy bén hơn so với trước kia.”

“Quả nhiên, ngươi là người thân mang linh mạch!” Cần thúc lại thở dài một tiếng, dung âm thanh cực thấp tự nói.

“Cần thúc, ngươi vừa mới nói cái gì?” Liễu Minh không có nghe được lời Cần thúc mới lắm nhảm.

“Không có gì, bộ khẩu quyết vô danh kia, sau này ngươi nhất định phải siêng năng tu luyện.” Càn thúc lắc đầu, đổi chủ đề.

“Con biết rõ rồi.” Liễu Minh dùng thần sắc nghiêm nghị đáp.

Một đêm bình an vô sự, vừa khi rạng đông ngày thứ hai, hai người tiếp tục chạy đi.

Cứ đi ba ngày như thế, hai người đi tới chỗ nằm ở tây bắc đảo.

Trên Hung Đảo có bốn thế lực lớn, ngoài Ô Vân và Hạc Pha Đường Bang đã nói ra thì còn có hai thế lực lớn khác là Bách Độc và Mệnh Nhị. Hiện tại, sau khi Ô Vân bị diệt thì chỉ còn lại tam đại thế lực.

Khu vực tây bắc đảo là nơi nằm trong phạm vi thế lực của Mệnh Nhị Bang, luận thực lực thì Mệnh Nhị còn mạnh hơn Hạc Pha Đường Bang.

“Nơi này thuộc về thế lực Mệnh Nhị Bang, Càn thúc, người muốn đầu nhập cho bọn chúng?” Liễu Minh hỏi. Đêm nay, hai người tìm một sơn động thuộc một khe núi gần đó để nghỉ ngơi.

“Ở trên Hung Đảo, chỉ bằng vào mấy người thì không cách nào sinh tồn, ta lúc vừa mới tới Hung Đảo có chút giao tình với người Mệnh Nhị Bang, đầu nhập vào bọn chúng là lựa chọn tương đối tốt.” Càn thúc nói xong, lấy từ trong ngực áo ra một cây đao được bọc bằng da thú màu đen rồi đưa cho Liễu Minh.

“Cái gì đây ạ?” Liễu Minh đưa tay nhận, kéo vỏ đao ra, trong chính là một cây đao màu trắng, dài chừng một xích, đao này nhẹ mà sắc bén, Liễu Minh không khỏi tò mò, đưa một tay chạm thử vào lưỡi đao.

“Cẩn thận! Đao này là ta lúc trước ở Tê Hà Lâm bắt được một con quái thú, lấy xương sườn của nó chế tạo, có kịch độc, không thể tùy tiện tiếp xúc trực tiếp. Vỏ đao và chuôi đao đều là làm từ da thú, người mang trên người mà phòng thân, khi sử dụng cũng như mang theo nó đều phải hết sức cẩn thận.” Càn thúc dặn dò một phen.

Liễu Minh tự nhiên cảm động, khẽ gật đầu, hẩn cầm cốt đao mân mê một hồi rồi mới cẩn thận thu vào.

Hai người nghỉ ngơi một đêm trong sơn động. Vừa rạng sáng ngày hôm sau, khi Liễu Minh đang tu luyện phương pháp thổ nạp theo khẩu quyết vô danh.

“Bên ngoài có hai người tới!” Liễu Minh đột nhiên mở mắt ra, nói.

Càn thúc khẽ gật đầu, hiển nhiên cũng cảm nhận được.

Chỉ chốc lát sau, một tràng tiếng bước chân truyền đến rồi dừng ở bên ngoài sơn động.

“Hai vị đi vào Mệnh Nhị Bang ta, không biết có gì chỉ giáo?” Một âm thanh già nui truyền vào.

“Đi thôi, đi ra ngoài.” Càn thúc đứng lên, đi ra phía ngoài, Liễu Minh đem cốt đao giấu trong tay áo, áp sát vào cánh tay, đi theo sau.

Bên ngoài sơn động có một lão giả đang đứng, thân vận áo bào xám, sắc mặt có phần vui vẻ, bộ dáng có vẻ rất sắc sảo, đằng sau y còn có một tráng hán đi theo.

“Thạch huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Càn thúc thấy lão giả bèn chấp tay thi lễ.

“Hóa ra là Càn Đồng huynh đệ.” Lão giả vừa mới nhìn thấy Càn thúc liền lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Nghe nói trong quý tộc bị người tập kích, tại hạ đó giờ vẫn lo lắng an nguy của Càn huynh, sau nghe nói Càn huynh tránh được kiếp nạn này mới cảm thấy có phần an tâm. Thạch mạo một mực phái người đi nghe ngóng tung tích Càn huynh, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, thật là may mắn lắm thay.”

“Bang phái gặp đại nạn, hiện tại hai người chúng ta đã không có chỗ để đi, đặc biệt tìm nơi nương tựa, kính xin Thạch huynh tiến cử giúp.” Càn thúc cười khổ một tiếng nói.

“Càn huynh nói đi đâu vậy, bằng vào bí thuật Bế Túc Công của ngươi, ở Hung Đảo này vào đâu mà không làm ra chuyện lớn, bốn bang tự nhiên chào mừng huynh tới rồi.” Lão giả áo bào xám nghe thế, cao hứng nói, tiếp đó đưa mắt nhìn về phía Liễu Minh.

“Vị này chính là?”

“Đây là tiểu đồ Liễu Minh, còn không bái kiến Thạch huynh.” Càn thúc thản nhiên nói.

“Bái kiến Thạch bá.” Liễu Minh khom người thi lễ một cái.

“Tốt tốt, tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà có thể bái được danh dư, tiền đồ về sau không thể đo đếm được a.” Lão giả áo bào xám cười ha ha nói.

“Hai vị đi theo ta a.”

Liễu Minh và Càn thúc được lão giả áo bào xám, sau khi đi nửa ngày đã tiến vào một cánh rừng ở phía bắc, nơi đây đúng là lãnh địa Mệnh Nhị Bang.

Chỉ thấy nơi đây bốn phía toàn là núi, trong rừng thỉnh thoảng có thể thấy hoa dại mọc lổm đổm. Địa thế so ra dù kém hiểm yếu hơn Ô Vân Cốc nhưng bốn phía thủ hộ thâm nghiêm, ở trung tâm ngẫu nhiên còn thấy vài hành rào, bên trong có nuôi nhốt để thuần hóa động vật hoang dã.

Đi tiếp thỉnh thoảng có thể thấy nhiều người Mệnh Nhị Bang, lãnh địa lớn và nhân số đông đến độ Ô Vân Cốc khi trước khó có thể so sánh.

Lão giả áo bào xám dẫn hai người tới một ngôi nhà gỗ rộng rãi được dựng dựa vào vách núi, gặp một hán tử lưng hùm vai gấu, đầu to tay dài, chính là bang chủ Mệnh Nhị Bang.

Liễu Minh trước kia cũng chỉ là nghe qua tên tuổi đại hán này, biết người này họ Thượng.

“Ha ha ha, thì ra là Càn huynh đệ nổi danh lừng lẫy, hạnh ngộ. Sự việc Ô Vân Cốc tại hạ đã nghe nói, nếu hai vị đã tới bốn bang thì cứ coi nơi đây là nhà huynh đệ.” Thượng bang chủ cười ha ha, dáng vẻ một bộ hào sảng.

“Đa tạ Thượng huynh thu lưu.” Càn thúc chấp tay thi lễ nói.

“Lão Thạch, Càn huynh đệ và vị đồ đệ kia liền giao việc an bài cho người, buổi tối thiết yến chào mừng hai vị huynh đệ.” Thượng bang chủ vung tay nói.

Ánh mắt Liễu Minh lóe lên, Thượng bang chủ khi vung tay, hán tử được lòng bàn tay y là một màu đỏ thẫm, hiển nhiên bên người cũng có tu luyện bí kỹ nào đó.

Lão giả áo bào xám dẫn hai người Liễu Minh đi thu xếp cho một gian thạch động gần đó, Mệnh Nhị Bang giống như Ô Vân Cốc, chỗ ở của phần đông bang chúng là ở sơn động được mở ra trên sườn núi.

Trên Hung Đảo chẳng những có đủ loại dã thú hung mãnh mà độc trùng cũng lắm nên ở trong sơn động tự nhiên càng thêm an toàn.

“Vị Thượng bang chủ này, mới trông thực cũng không tệ.” Đợi lão giả áo bào xám rời đi, Liễu Minh tự nhiên nhận xét.

“Đó là do người không biết rõ chi tiết về người này, gã này bề ngoài khiến cho người ta cảm giác hào phóng, kỳ thực tâm tử xảo quyết, nếu không cũng sẽ không thể lên làm thủ lĩnh Mệnh Nhị bang rồi.” Càn Thúc mặt không biểu tình, nói.

“Càn thúc, người biết rất rõ gã này sao?” Liễu Minh nhú mày hỏi.

“Không tính là rất rõ, có điều theo ta biết, gã này đến Hung Đảo từ bốn mươi năm trước, là kẻ ở trên Hung Đảo này lâu nhất trong số tất cả mọi người ở đây.” Càn thúc không biết nghĩ tới điều gì, thoáng thở dài đáp.

“Bốn mươi năm?” Liễu Minh lấp bắp kinh hãi, “Nhìn dáng vẻ của hán, nhiều lắm cũng chỉ chừng ba bốn mươi tuổi.”

“Trên đời này, có rất nhiều chuyện mà người ta không thể nào tưởng tượng nổi, giữ dung nhan không già cũng không phải không được, những sự việc khác có liên quan vị bang chủ này, người thâm lưu ý là được rồi, không nên nhiều lời nói với người ngoài, dù sao chúng ta hiện giờ là ăn nhờ ở đậu thôi.” Càn thúc lại dặn dò một câu.

Liễu Minh im lặng gật đầu.

8. Chương 8: Hung Đảo Thiên (8)

Nhìn thấy Liễu Minh gật đầu, Càn thúc mới yên lòng, nhưng cũng có chút hối hận khi đã nói cho Liễu Minh những chuyện này, nguyên nhân đương nhiên không muốn người khác biết được.

Đúng lúc này, đột nhiên Càn thúc nường mảy, ho khan vài tiếng, trên gương mặt hiện ra một chút đỏ hồng rồi nhanh chóng tái nhợt lại.

“Càn thúc, thúc làm sao vậy?” Liễu Minh liền vội vàng hỏi.

“Ho khan vài tiếng mà thôi, không sao đâu. Hai ngày nay phải đi liên tục, chắc người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối còn có một buổi tụ hội cần tham gia.” Càn thúc phát phát tay, thần nhiên nói.

Liễu Minh nghe vậy khẽ gật đầu, khoanh chân ngồi ở một bên, bắt đầu tu luyện phương pháp thổ nạp trong bộ khẩu quyết vô danh kia. Mấy ngày nay, trên đường đi hắc cũng chưa từng gián đoạn việc tu luyện của mình. Thời gian gần đây, hắc càng ngày càng phát hiện những lợi ích to lớn của bộ khẩu quyết này. Bây giờ, chỉ cần hắc tĩnh tâm là có thể tu luyện, chẳng những có thể nhanh chóng khôi phục thể lực mà sự mệt mỏi về mặt tinh thần cũng có thể hồi phục được.

Càn thúc nhìn Liễu Minh, dưới cái đầu rối bù là một khuôn mặt tạm coi như thanh tú với ngũ quan khá cân đối với nhau. Trải qua thời gian dài sinh sống trong Hung Đảo, màu da của hắc cũng đen sạm đi, chẳng qua là so với người khác thì hắc vẫn trắng nhiều lắm.

Trong mắt Càn thúc hiện lên một chút yêu thương rồi rất nhanh che dấu đi, lại khôi phục bộ dạng trầm tĩnh thường ngày.

...

Buổi tối, sơn cốc nơi Mệnh Nhị Bang chiếm đóng đang dần lên một đồng lửa. Ngoại trừ những người canh gác, tất cả bang chúng Mệnh Nhị Bang đều tụ tập lại, nhân số tới ba bốn trăm người.

Trên một nơi tạm coi như bằng phẳng, lúc này đã có một bệ đá được xếp từ những viên đá lớn nhỏ khác nhau. Một đồng lửa cháy rực, làm sơn cốc trở nên sáng trưng, từng khối thịt lớn liên tục được bưng lên. Đây là tiệc tối của Mệnh Nhị Bang, trong sơn cốc lúc này là những tiếng nói chuyện âm ỉ và những tiếng vỗ tay đan xen với nhau.

Thượng Bang chủ Mệnh Nhị Bang đang ngồi ở vị trí chủ trì, Liễu Minh và Càn thúc cũng ngồi ở phía trước, ngoại trừ ăn thịt, bọn họ còn được nếm thử nước trái cây do bang chúng Mệnh Nhị Bang tự ủ. Loại rượu này ở Hung Đảo cũng khá hiếm có, cũng do khí hậu nơi đây khá khắc nghiệt nên các loại cây ăn quả hay ngũ cốc rất ít sinh trưởng.

“Tốt, các vị huynh đệ, hôm nay chúng ta thiết yến, thứ nhất là vì Chu phó bang chủ đã suất lĩnh các huynh đệ chúng ta săn giết thành công một đầu Kiếm Xích Hổ, đã lập được một đại công cho bốn bang.” Thượng Bang chủ đứng lên, âm thanh vang vọng cả sơn cốc. Sau đó, dưới tràng vỗ tay của y, một nam tử trung niên sắc mặt ngăm đen đứng dậy.

“Chu phó bang chủ!”

“Chu phó bang chủ!”

Bang chúng bên dưới đồng thanh hoan hô.

Đương nhiên Liễu Minh hiểu rõ nguyên nhân tại sao bọn họ lại hưng phấn như thế. Trên Hung đảo này, Kiếm Xích Hổ là một trong những loại dị thú lợi hại nhất. Nó có thân hình to lớn, trên lưng còn có mười sáu gai nhọn như những thanh kiếm, cực kì sắc bén. Da thịt của loại thú này có rất nhiều công hiệu, hơn nữa mười sáu gai nhọn trên lưng của nó có uy lực vượt xa các loại binh khí bình thường, cả móng vuốt của loại hổ này cũng có thể làm vũ khí nữa. Ở trên Hung Đảo này, vũ khí là một thứ cực kì thiếu thốn, bình thường mọi người đều sử dụng các loại binh khí đơn giản bằng xương thú mài thành mà thôi. Cho nên việc săn giết thành công một đầu Kiếm Xích Hổ mới làm cho người ta hưng phấn đến vậy.

“Chu phó bang chủ đã lập nhiều công lao, bốn bang thưởng phạt phân minh, đương nhiên sẽ có khen thưởng.” Thượng Bang chủ cười ha ha vài tiếng, mới nói tiếp: “Còn chuyện thứ hai là, chúng ta hoan nghênh hai vị huynh đệ gia nhập Mệnh Nhị Bang!” Thượng Bang chủ vừa nói xong, Liễu Minh và Càn thúc đều đứng lên, ôm quyền nhìn mọi người.

“Vị này chính là Càn Đồng của Ô Vân Bang. Ta tin rằng mọi người ở đây, ai cũng đã nghe qua uy danh của hần rồi, còn vị bên cạnh là văn bối của Càn huynh đệ, Liễu Minh. Vài ngày trước Ô Vân Bang đã bị Hạc Pha Đường Bang chiếm đoạt, nên kể từ hôm nay, hai người Càn huynh đệ sẽ chính thức gia nhập bốn bang.” Thượng bang chủ cười to nói.

Tên tuổi của Càn thúc ở Hung Đảo này có thể nói là không người nào không biết, nên nghe những lời này, đa số bang chúng Mệnh Nhị Bang đều nhìn qua, khuôn mặt cực kì hứng thú. Còn về Liễu Minh, do tuổi còn rất nhỏ nên cũng chẳng có mấy người chú ý tới hần chút nào.

“Người mới nhập bang, châm đuốc!” Chu phó bang chủ đứng lên, quát to một tiếng.

Mọi người trong sân lập tức tản ra, lộ ra một bãi đất trống rộng rãi, ở giữa là một ngọn lửa lớn đang hùng hực cháy. Lúc này, mười mấy đại hán chạy ra, trong tay đều cầm một thanh cốt đao, đứng thành hai hàng, tạo ra một rừng đao. Nghi thức nhập bang này Liễu Minh cũng đã nghe nói qua từ trước cho nên cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào.

Có điều nghi thức này quả thực là có chút ý tứ!

Trình tự nghi thức cũng có chút quan hệ với cái tên Mệnh Nhị Bang, từ “Mệnh Nhị” là chỉ một người có hai mệnh, làm việc cũng là mệnh, nên khá phù hợp với ý nghĩa sinh tồn nơi Hung Đảo này.

Kỳ thực nghi thức này cũng khá đơn giản. Đầu tiên là đốt một đồng lửa trong rừng, hai bên đứng mười đại hán cầm đao. Người gia nhập bang chỉ cần vượt qua đao, lửa ý như việc vượt qua núi đao biển lửa vậy. Sau đó, chỉ cần cầm lấy một tấm thẻ đại diện Mệnh Nhị Bang trên đài đeo lên cổ là được. Nghi thức này thực ra khá giống với các bang phái trên giang hồ trong đất liền khác.

Liễu Minh và Càn thúc nhảy qua đồng lửa, xuyên qua rừng đao rồi chính thức gia nhập Mệnh Nhị Bang.

Thượng bang chủ biết Càn thúc võ nghệ cao siêu nên an bài y làm một thủ lĩnh trong Mệnh Nhị Bang, còn Liễu Minh cũng bởi vì quan hệ với Càn thúc nên cuộc sống cũng có chút tự do.

Các bang chúng khác khá là kiêng kị với hai người bọn họ, cũng không vì lý do gì khác mà chỉ cần có thể chạy thoát vòng vây công của Hạc Pha Đường Bang là đã đủ để người ta kính sợ rồi.

Trong nháy mắt, hai người Liễu Minh đã nhập Mệnh Nhị bang được hơn hai tháng.

Thời gian này, trong lúc nhàn rỗi, hần vẫn chăm chỉ tu luyện phương pháp thổ nạp vô danh vì vậy thu được tiến cảnh khá lớn khiến dòng nước ấm trong cơ thể theo đó ngày càng lớn mạnh, khí lực cũng tăng nhiều so với trước.

Nơi đóng quân của Mệnh Nhị bang nằm trong mảnh rừng phía Nam có tên là Thi Cốt lâm quanh năm âm u ẩm ướt, hơn nữa còn là nơi sinh trưởng của không ít dị thú được bang hội này xem là con mồi đi săn. Lúc này, mười gã thợ săn của Mệnh Nhị bang đang cẩn thận hành tẩu bên trong rừng Thi Cốt dưới sự dẫn dắt của một trong những thủ lĩnh, kẻ tự xưng là ‘Nhân Man Tử’. Bất ngờ là Liễu Minh cũng có mặt trong số đó.

Bên trong Thi Cốt Lâm, có thể nhìn thấy quanh năm từng đoàn sương mù lơ lửng giữa không trung khiến phần lớn cây cối cỏ hoa đều có màu vàng đen kỳ dị tạo nên nguồn gốc cái tên kỳ lạ của khu rừng này. Mặt đất hiện tại vô cùng ẩm ướt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài vũng bùn còn không ngừng nổi lên bọt khí. Khung cảnh xung quanh vô cùng trầm lắng, hồi lâu vẫn không thể phát hiện tung tích bất cứ loài vật nào còn sống, điều này khiến cho đám thợ săn không khỏi thất vọng uể oải. Thế nhưng Liễu Minh đi ở sau cùng lại bỗng nhiên nhìn chằm chằm về phía một vũng bùn đen nhánh gần đó.

Một lát sau, xoáy nước chính giữa vũng bùn bỗng nhiên xoay chuyển chậm chậm khiến cho lá cây rơi xuống cũng bị cuốn vào trong đó một cách yên ắng. Liễu Minh thấy vậy bèn kinh hô một tiếng báo cho những người đi trước dị trạng trong vũng bùn khiến cả đám lập tức mừng rỡ xúm lại xung quanh nơi này.

Đúng lúc này, vũng bùn xoay chuyển càng lúc càng nhanh. Chỉ nghe một tiếng “Bụp”, chính giữa xoáy nước bỗng bắn ra một con rắn kỳ dị có hai đầu. Dị xà này sở hữu thân hình to như bắp đùi người lớn, toàn thân được vẩy đen cùng lân phiến bao phủ, hơn nữa còn ẩn hiện ánh sáng đỏ rực như hỏa diễm bên trong hỏa diễm. Vừa xuất hiện, nó đã há miệng rít gào dữ dội.

“Không tốt là mãng xà biến dị!” Không biết kẻ nào hô to một tiếng khiến cho đám người xung quanh lập tức cả kinh, nhanh chóng nhảy sang một bên.

Liễu Minh nghe vậy liền không chút chậm trễ, lui nhanh về sau bảy, tám trượng trong chớp mắt.

Lúc này, quái xà đột nhiên quay ngoắt đầu lại sau đó há to miệng lưỡi đỏ lòm để lộ hai hàng răng nanh dày đặc như móc câu. Chỉ nghe hai tiếng “Phốc phốc”, nó đã liên tục phun ra hai đạo chất lỏng màu xanh dương về phía đám thợ săn.

“Là nọc độc, mau tránh ra.” Vị đầu lĩnh Nhân Man Tử thấy vậy bèn hô to một tiếng.

Đám người nghe vậy liền tản ra bốn phía. Chỉ là một gã đại hán có chút chậm chân, bị nọc độc bắn trúng khuôn mặt lập tức ôm đầu kêu gào thảm thiết. Cả người phát ra âm thanh “Xèo xèo” mang theo khói xanh mù mịt. Rất nhanh sau đó, thân thể của gã đã rữa nát hoàn toàn, chìm vào mảnh bùn cạnh đó tạo thành mùi hôi thối gât mũi.

“Dùng cung tên đối phó với nó!” Sau khi xoay người trốn sau một tảng đá lớn, Nhân Man Tử mới to quát to một tiếng.

Phốc phốc phốc!

Cung tiễn từ bốn phương tám hướng bắn đến như mưa, chỉ tiếc con rắn này sở hữu thân thể vô cùng rắn chắc, phần lớn tên đạn đâm trúng lân giáp của nó chỉ tạo thành tia lửa như kim loại ma sát với nhau. Chỉ thấy quái xà không ngừng giãy dụa thân thể, một chút đau đớn vừa rồi dường như khiến nó càng trở nên điên cuồng. Một bóng đen vừa hiện lên, phần đuôi của con vật này đã đánh mạnh về phía rừng rậm gần đó. Thân cây to cỡ miệng bát liền bị phạt đứt một cách dễ dàng, nhanh chóng đổ xuống đè lấy hai ba đại hán không kịp phòng bị khiến bọn họ kêu la thảm thiết.

Đúng vào lúc này, tiếng dây cung buông lỏng đánh tách một cái, một mũi tên bén nhọn đã theo đó phóng ra, xuyên phá không khí, mang theo kinh lực trùng điệp ghim thẳng vào mắt của quái xà kia. Thì ra Nhân Man Tử nấp sau tảng đá gần đó đã ra tay cấp cho đối phương một kích đau đớn khiến nó kêu rên không ngừng.

“Không ngừng bắn tên, đừng cho nó cơ hội đến gần.” Nhân Man Tử vừa hét lớn vừa vung tay tạo thành động tác kỳ lạ.

Quái xà giương mắt nhìn về phía Nhân Man Tử, đầu rắn ngẩng cao, tiếng gầm rống vang xa bốn phía, sau đó thân thể quái xà liền bay lên đánh tới kẻ đáng chết vừa làm nó bị thương.

Nhân Man Tử thấy vậy lập tức cả kinh. Không nghĩ tới nghiệt thú kia lại linh mãnh đến thế. Uy lực của nó quả thật kinh người, trong lúc nhất thời thân hình cực lớn đã phô thiên cái địa bổ nhào về phía y. Chẳng qua Nhân Man Tử cũng không phải người bình thường, kẻ nổi danh trong số mấy vị thủ lĩnh của Mệnh Nhị bang tự nhiên có chỗ hơn người. Chỉ thấy thân hình của hắn như lác lư theo gió, dễ dàng lách qua khe hở do quái xà lộ ra để trốn thoát một kích hung hiểm.

Con rắn kia thấy vậy bèn gầm lên giận dữ sau đó tiếp tục đuổi theo.

Cảm giác được một hồi ác phong từ sau đánh tới, Nhân Man Tử vội vàng thay đổi phương hướng, chân phải giẫm mạnh một cái, thân thể như tên cứng rời cung phóng về phía trước. “Ầm” một tiếng, quái xà đã bị nện xuống mặt đất bên trong rừng cây gần đó, khiến cho đất đá bắn ra tụi bụi.

“Hắc hắc!”

Sau khi tranh thủ thở dốc một hơi, Nhân Man Tử liền xoay tròn thân thể như con quay, thừa dịp đối phương chưa kịp phản ứng, nện tiếp một quyền vô cùng nặng nề khiến cho thân thể đồ sộ của quái xà đánh bay vài thước hơn nữa còn đụng gãy một cây bách thụ.

“Thả lưới dây thừng!” Một kích đắc thủ, Nhân Man Tử liền lui nhanh về phía sau.

Gần như cùng lúc, một tấm lưới rộng chừng vài trượng bỗng nhiên rơi xuống từ trên cao, vây lấy thân thể khổng lồ của quái xà vào giữa. Đây là loại lưới tạo thành từ lá tre, cùng thân mây vô cùng cứng cỏi của Hung đảo, quái xà bị nhốt bên trong không có cách nào thoát ra một cách dễ dàng. Đám thợ săn thấy vậy bèn cầm lấy binh khí vây bọc xung quanh.

9. Chương 9: Hung Đảo Thiên (9)

Trên lân phiến của quái xà đột nhiên tỏa ra một cỗ sóng nhiệt, thân thể khổng lồ của nó cuộn tròn lại, cái đầu ngóc cao lên làm cho tấm lưới vốn được mọi người giữ chặt thì lúc này cũng nhô lên theo. Đúng lúc này, một thân ảnh nhỏ bé đột nhiên nhào tới dưới thân quái xà mang theo thanh đao sáng như tuyết đâm ngập vào nơi bẫy tắc trên cổ nó.

Đúng là Liễu Minh.

Quái xà lập tức rít lên những tiếng thê lương, Liễu Minh lại dùng sức cắt mạnh một cái, tập lực tạo thành một vết thương dài hơn thước, máu tươi bắn ra bốn phía. Thân thể quái xà run rẩy không ngừng. Liễu Minh một kích đắc thủ thì mau chóng thoát ra, chạy như bay vào trong rừng rậm.

“Bắn tên!” Nhân Man Tử hét lớn một tiếng, rồi vung kiếm chém xuống.

Một lát sau, quái xà cũng từ từ yếu đi, không lâu trước còn là một dị thú uy phong lẫm liệt mà nay chỉ còn có thể vùng vẫy giãy chết mà thôi. Lúc này, Nhân Man Tử lại lao tới, cầm thanh đao sắc bén đâm mạnh vào nơi cổ quái xà, tạo ra một vết thương lớn khác. Y không ngừng ra tay, liên tiếp bỏ ra những đao thật mạnh, cuối cùng cái đầu rắn cũng bị chặt đứt, quái xà mới không nhúc nhích nữa. Thấy đã thành công, đội đi săn đều hưng phấn hoan hô liên tục, sau đó mọi người mới hợp sức nâng thi thể quái xà lên, chậm rãi khiêng nó về nơi đóng quân.

“Hảo tiểu tử, công phu luyện được không tệ.” Nhân Man Tử đi tới bên người Liễu Minh, đánh giá vài lần rồi mở miệng khen.

Vừa rồi một kích kia của Liễu Minh quả là cực kỳ tàn nhẫn, bất kể nhãn lực, hay gan dạ thì quả là vượt hơn không ít người trong nhóm.

“Đội trưởng quá khen.” Khuôn mặt của Liễu Minh đỏ lên, có chút ngại ngùng nói.

Nhân Man Tử thấy vậy cười hắc hắc, vung tay lên, mang theo mọi người trở về.

Về tới sơn cốc, việc tiêu diệt thành công một quái xà lại làm cho người ta xôn xao hẳn lên. Mặc dù đã tổn thất một người, thế nhưng toàn thể bang chúng vẫn cực kỳ cao hứng chạy tới xem náo nhiệt. Liễu Minh đứng trong đám người, ánh mắt tìm một hồi, khi không thấy bóng dáng Càn thúc thì lông mày hơi nhíu lại.

“Tiểu Liễu, đàn độn đứng đây làm gì?” Một bàn tay thô ráp vỗ xuống vai Liễu Minh. Một nam tử mặt vàng thấp bé đi tới, cười ha hả nói.

“Hoàng Tam, huynh có nhìn thấy Càn thúc đâu không?” Liễu Minh nhìn nam tử mặt vàng một cái, hỏi.

Nam tử này nhìn cũng không lớn tuổi, chỉ tầm ngoài hai mươi, bởi vì họ Hoàng nên mọi người gọi là Hoàng Tam. Trên Hung đảo này, bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà rất ít người dùng tên thật, phần lớn đều gọi nhau bằng danh hiệu mà thôi. Công phu của Hoàng Tam này không giỏi, nhưng y lại hiểu một ít y thuật, trong Mệnh Nhị Bang, là một trong số ít những người đi lại tương đối gần với Liễu Minh.

“Vừa rồi ta mới nhìn thấy Càn thúc giao lệnh bài tuần tra cho La thủ lĩnh, lúc này chắc đã về nghỉ ngơi rồi. Mà nói lại thì đội các người vừa săn được một dị thú nguy hiểm như vậy, kể cho ta một chút xem các người làm thế nào đi!” Hoàng Tam nhún vai nói.

Liễu Minh chẳng có tâm trí đâu nói những chuyện này nên chỉ trả lời qua loa hai câu rồi xoay người rời đi.

“Tiểu tử này. . .” Hoàng Tam nhìn theo bóng lưng Liễu Minh dần đi xa, lắc đầu cười cười.

“Cần thúc.” Liễu Minh bước nhanh đi vào sơn động, quả nhiên thấy Cần thúc ngồi ở bên giường, đang vận công, khuôn mặt chẳng chịt các vết sẹo lúc đỏ lúc trắng đan xen với nhau. Liễu Minh từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh y, không lên tiếng quấy rầy nữa.

Một lúc lâu sau, Cần thúc mới chậm rãi thở ra một hơi, mở mắt, tia đỏ ứng trên mặt đã lui đi không để lại dấu vết.

“Trở lại rồi ư? Săn bắn có bị thương hay không?” Cần thúc nhìn Liễu Minh một cái, gương mặt cứng nhắc có chút nhu hòa xuống hỏi.

“Không có.” Liễu Minh chậm rãi kể lại chuyến săn bắn hôm nay một lần.

Hai người đều không thích nói nhiều, hỏi thăm vài câu rồi đều trầm mặc lại. Liễu Minh lẳng lặng nhìn Cần thúc một cái, trong mắt hiện lên vài nét lo lắng. Từ khi gia nhập Mệnh Nhị Bang tới nay, sắc mặt Cần thúc kém đi nhiều, thỉnh thoảng còn ho khan vài tiếng nữa. Những thay đổi rất nhỏ này, những người khác trong bang có lẽ không nhận ra, thế nhưng Liễu Minh lại hiểu rất rõ. Đặc biệt là gần đây, số lần Cần thúc ngồi xuống điều tức nhiều hơn trước rất nhiều, làm cho hắn càng cảm thấy bất an. Thế nhưng mỗi lần hỏi dò thì đều bị Cần thúc trả lời qua loa cho xong, điều này làm cho bóng mờ trong tâm trí hắn càng lớn hơn. Ngay lúc trong lòng hai người đều có tâm sự thì bỗng từ bên ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân.

“Cần thúc, Bang chủ mời người tới nghị sự.” Một người đàn ông đứng ở cửa sơn động, không đi vào mà ở ngoài cung kính nói to.

Cần thúc đứng lên, nói với Liễu Minh mấy câu rồi nhanh chóng bước ra.

Một lát sau, bên ngoài động vang lên những tiếng ồn ào làm Liễu Minh nhíu mày. So với Ô Vân Bang thì Mệnh Nhị Bang hơn vài phần sức sống, chẳng qua hôm nay, âm thanh có chút ồn ào hơn bình thường. Lúc này, tâm tình Liễu Minh đang phiền muộn nên những âm thanh bên ngoài còn làm cho hắn khó chịu hơn nhiều.

Hô!

Hắn thở dài một hơi, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục tiến hành thổ nạp theo bộ khẩu quyết vô danh mà Cần thúc đưa. Mãi tới lúc chạng vạng, Cần thúc mới trở về sơn động, sắc mặt lộ ra nét trầm trọng.

“Cần thúc, Bang chủ gọi thúc đi có chuyện gì vậy?” Liễu Minh có chút tò mò hỏi.

Cần thúc sắc mặt nghiêm trọng, một lát sau mới chậm rãi nói: “Nội đảo sắp mở ra rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Minh cũng hơi đổi.

Nói đến nội đảo thì phải nói sơ qua về hoàn cảnh địa lý toàn bộ Hung Đảo. Thực ra Hung đảo chia thành ngoại đảo và nội đảo, các hung phạm bị đày đến đây đều hoạt động ở ngoại đảo mà thôi, còn bên trong thì không có ai đi qua, bởi vì nơi này quanh năm tràn ngập một cỗ sương mù độc, không ai có thể tới gần được. Chẳng qua là cứ mỗi mười năm, sương mù trong nội đảo sẽ tản đi khoảng một tháng, sau một tháng đó, sương mù sẽ lại tụ lại. Cho nên khi sương mù tan đi thì những người có gan lớn sẽ đi vào, kiếm được không ít lợi ích. Nghe đồn nội đảo không giống ngoại đảo, nơi đó thực vật tươi tốt, sinh cơ nồng đậm, các loại thực vật kỳ dị và dược liệu cũng nhiều vô số kể.

Mà trên Hung đảo, dược liệu luôn là thứ cực kỳ khan hiếm, mà trong nội đảo đều là các thảo dược nhiều năm, cực kỳ quý hiếm đối với các tù phạm, còn có thể đổi lấy y phục hay binh khí khi những binh sĩ triều đình tới nữa. Thậm chí người ta còn nói, trong đảo còn có tiên thảo, một khi nuốt xuống, có thể làm cho người ta tinh thần sảng khoái, dung nhan tươi sáng, thể lực gia tăng nữa. Thậm chí còn có người nói tiên thảo này còn có thể luyện được thuốc trường sinh bất lão, có kỳ hiệu nghịch thiên đối với phạm nhân nữa. Còn lời đồn này là thật hay là giả thì quả là chưa ai biết.

Có điều, linh dược nội đảo thì nhiều, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, ngoại trừ màn sương mù độc kia, địa hình phức tạp bên trong và các loại quái vật lợi hại cũng làm cho rất nhiều kẻ tâm bảo phải chùn bước. Hơn nữa khi đã bước chân vào nội đảo, những kẻ tù phạm tranh đấu giành tài nguyên với nhau cũng là chuyện bình thường.

Lúc ăn tối, chuyện nội đảo sắp mở ra đã lan truyền khắp trong ngoài Mệnh Nhị Bang làm cho nhiều người xoa quyền mài chưởng, nóng lòng muốn thử.

“Hoàng Tam, lần trước nội đảo mở cửa, huynh có vào không?” Bang chủ Mệnh Nhị Bang, mỗi người đều có một tô ăn cơm riêng, Liễu Minh lấy phần đồ ăn của mình rồi chen đến gần Hoàng Tam, ngồi xuống hỏi.

“Không có, năm năm trước ta mới tới đảo này.” Hoàng Tam nhìn Liễu Minh một cái, lắc đầu, “A.” Liễu Minh nghe vậy, có chút thất vọng gật đầu một cái.

“Làm sao? Tiểu gia hỏa ngươi cũng tính tiến vào nội đảo ư?” Hoàng Tam đánh giá Liễu Minh một chút rồi bỗng cười nói.

“Hoàng Tam, huynh biết y thuật, ta nghe các huynh đệ khác nói, linh dược trong đảo đối với việc trị nội ngoại thương rất có công hiệu, không biết có đúng hay không?” Liễu Minh không trả lời mà mở miệng hỏi chuyện khác.

“Điều này đương nhiên là thật, ta nghe các tiền bối trên đảo nói qua, linh dược nội đảo đều có công hiệu thần kỳ, còn có tiên thảo có tác dụng thoát thai hoá cốt nữa.” Hoàng Tam khoan thai nói.

Liễu Minh nghe vậy, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Ngươi sẽ không thật sự đi vào nội đảo chứ? Ta nghe người ta nói qua, thân thủ của người không tệ, thế nhưng nội đảo có rất nhiều hung thú lợi hại, còn hơn những loại mà bình thường chúng ta săn bắt rất nhiều, người đi chịu chết ư?” Hoàng Tam có vẻ nhìn ra gì đó, trầm ngâm nói.

Liễu Minh không nói gì, nhưng trong lòng đã có quyết định. Nếu như lời Hoàng Tam là thật, vì Càn thúc, nội đảo có nguy hiểm hơn nữa hắn cũng sẽ đi. Đương nhiên là mười năm mới có một lần như thế này nên không phải cứ muốn là đi được. Bởi vì tài nguyên nội đảo cũng chỉ có hạn, mỗi lần đi vào nhân số cũng không nên quá đông. Dựa vào thương lượng giữa bốn đại phái trước kia thì mỗi phái sẽ đưa mười người vào nội đảo mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, Ô Vân Bang đã bị diệt nên danh ngạch cho ba môn phái còn lại cũng tăng thêm từ mười lên mười ba người. Đương nhiên những người đi vào đều là kẻ có thực lực hơn người. Mà nội đảo cho dù nguy hiểm nhưng số người muốn vào cũng rất đông, cần phải tiến hành chọn lựa trước.

Đương nhiên những kẻ tầm bảo sau khi trở về phải giao toàn bộ bảo vật thu được cho bang phái của mình, sau đó trong bang sẽ dựa trên thành quả đó mà khen thưởng cho người kiếm được. Còn khen thưởng như thế nào thì chắc chắn các môn phái sẽ không keo kiệt gì cả.

Sau bữa tối, Thượng bang chủ Mệnh Nhị Bang mới đứng dậy, triệu tập mọi người rồi lớn tiếng tuyên bố: “Các vị huynh đệ, tin rằng mọi người ở đây cũng biết rồi, đó là sắp tới nội đảo sẽ mở ra, hoạt động tầm bảo sẽ tiến hành.”

“Lần tầm bảo này, bốn đại bang phái, à không, là ba đại bang phái liên thủ cử hành, dựa theo ước định, mỗi bang phái có thể có mười ba người tham gia. Ở đây có một tấm ván gỗ, ai trong Mệnh Nhị Bang muốn tham gia lần hành động này thì đều phải viết tên của mình lên trên tấm gỗ. Ba ngày sau, bốn bang sẽ cử hành luận bàn lời dài, tìm ra mười ba người đi vào nội đảo.” Thanh âm của Thượng bang chủ vang lên, truyền rất xa trong sơn cốc.

10. Chương 10: Hung Đảo Thiên (10)

Y vừa dứt lời, đã có người đi lên trên đài đặt xuống một tấm ván gỗ.

Các bang đứng bên dưới nghe vậy thì lập tức xôn xao bàn tán với nhau. Lần này không những có hoạt động tầm bảo mà còn có thể nhìn đấu lời dài, quả thật là được mở rộng tầm mắt. Liễu Minh đứng trong đám người, ánh mắt lấp lánh không ngừng.

Lúc này, Thượng Bang chủ vừa mới đi xuống đài đã có mấy người nóng vội xông lên viết xuống tên của mình. Chỉ trong chốc lát, trên ván gỗ đã viết khoảng hai ba mươi người, Liễu Minh liếc qua thì thấy đó là tên những kẻ có tiếng trong Mệnh Nhị Bang. Những người không có thực lực đương nhiên cũng chẳng đi lên làm gì. Chờ tới khi trên đài đã vãn bớt người thì Liễu Minh mới bước nhanh tới, viết xuống tên của mình.

“Người định tham dự hoạt động tầm bảo thật sao?” Buổi tối khi Liễu Minh trở lại sơn động thì Càn thúc đã sớm chờ ở đây, y mở miệng hỏi.

“Vâng.” Liễu Minh thần nhiên nói.

“Lần trước lúc đảo mở ra, ta đi vào, chỗ đó hung hiểm tới mức người không tưởng tượng nổi đâu.” Càn thúc than thở nói.

“Nguy hiểm hơn nữa cháu cũng muốn đi.” Liễu Minh quả quyết nói.

Nghe vậy, Càn thúc cũng chỉ than thở mấy câu rồi cũng không tiếp tục khuyên bảo nữa.

Hai người ở cùng nhau đã nhiều năm, đều hiểu rõ tính của đối phương. Liễu Minh tính cách bướng bỉnh, một khi đã quyết định điều gì thì kể cả y cũng không thay đổi được.

Bên trong Hung Đảo, một màn sương mù màu tím đang mỏng dần đi lộ ra một ít khung cảnh bên trong, có thể loáng thoáng thấy năm ngọn núi với năm màu khác nhau: vàng, xanh, đỏ, đen, trắng trông cực kỳ mỹ lệ, giống như một thiếu nữ tuyệt sắc đang dần gỡ xuống tấm khăn che mặt của mình. Xem ra không tới mấy ngày nữa là có thể tới nội đảo rồi.

Cùng lúc đó, bởi vì chuyện tầm bảo làm cho ba đại phái trong Hung Đảo đều cực kỳ bận rộn.

Hơn nữa cũng như các lần trước, ba bang phái đều thương nghị với nhau và đề ra các giải thưởng kénh xù, càng làm cho những tên tù phạm muốn tham gia hoạt động này hơn.

Trên một nơi phía bắc Hung Đảo, gần nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang, trong một rừng cây được vây bởi mấy ngọn núi xung quanh.

Hôm nay là ngày Mệnh Nhị Bang tiến hành tuyển chọn người tiến vào nội đảo, các hoạt động săn bắn đã tạm thời ngừng lại. Lúc này, hầu hết các bang chúng đều tụ tập xung quanh một bình đài bằng gỗ. Trên bình đài có bảy vị đại hán, trong đó có cả Càn thúc. Đứng đầu là một nam tử cao lớn, chính là Thượng bang chủ. Lúc này, y đang nghiêm nghị nói: “Vì chuyện tầm bảo lần này, Thượng môn đã nhiều lần triệu tập các huynh đệ. Cho đến hôm nay, số người báo danh đã quá một trăm. Vì tầng cao tỷ lệ tìm được bảo vật nên dựa theo tiền lệ những năm qua, hôm nay chúng ta sẽ tiến hành tỉ thí lôi đài tìm ra người thích hợp.”

Thượng Bang chủ vung tay lên, liền có một người mang ván gỗ lên, bên trên còn viết đầy các danh tự. Liễu Minh cũng đứng gần bình đài nên nhìn qua cũng thấy danh tự bên trên đã quá trăm người, đếm kỹ thì thấy có đúng một trăm hai mươi người, chiếm tới non nửa Mệnh Nhị Bang, có thể thấy được nội đảo hấp dẫn thế nào.

“Lần tỷ thí này dựa vào chế độ đào thải, hai người tranh tài, người thắng tiến vào vòng tiếp theo, sau đó ở đợt thứ hai cũng như thế, như vậy trải qua ba lần tỉ thí, mười lăm người thắng sẽ dùng biện pháp rút thăm, chọn ra mười ba người tiến vào trong đảo. . . ” Thượng Bang chủ chậm rãi giới thiệu quy tắc tỷ thí.

Một câu nói ra, những người bên dưới không khỏi đưa mắt nhìn nhau rồi xì xào bàn tán. Thấy vậy, Thượng Bang chủ dừng một chút, ánh mắt quét qua bên dưới, nói tiếp: “Tiếp theo, tỷ thí sẽ do Chu phó bang chủ chủ trì.”

Đứng giữa đoàn người, một nam tử vai u thịt bắp đi ra, trong tay còn cầm một tờ danh sách màu vàng, lớn tiếng nói: “Kể tiếp, tỷ thí chính thức bắt đầu, người được gọi tên sẽ đi lên lôi đài tỉ thí.”

“Trận đầu, Chu Đại với Cốc Nha.” Âm thanh của Chu phó bang chủ truyền ra.

Vừa dứt lời, hai cái đàn ông đã nhảy lên bình đài, Chu Đại là một đại hán thô kệch khá thấp, còn Cốc Nha là người cao gầy, động tác nhẹ nhàng, nhìn qua có vẻ khinh công không tệ. Hai người này Liễu Minh biết, đều là thành viên của đội săn.

“Chu lão ca, chiến trường không luận huynh đệ, nội đảo là nơi mà tiểu đệ luôn muốn tới, xem ra hôm nay chúng ta cần tỷ thí một trận vậy.” Thanh âm Cốc Nha cực kỳ bén nhọn, làm cho người nghe cảm thấy không thoải mái.

“Đến đây đi.” Chu Đại không nói nhiều, mắt chăm chú quan sát Cốc Nha.

Sau một tiếng bắt đầu của Chu phó bang chủ, hai người đều di động, nhào tới phía đối phương. Kinh công của Cốc Nha cao hơn Chu Đại, y lướt đến như một làn gió, nhấc chân phải đá mạnh vào đầu Chu Đại. Động tác của Chu Đại cũng không chậm, y dựa vào sức mạnh thân thể, đứng vững thân mình, cực nhanh tung một chưởng về hướng đối phương.

‘Ầm’ một tiếng, chân phải Cốc Nha và tay của Chu Đại va vào nhau, hai người đều lùi về sau một bước. Do đây chỉ là luận võ, không phải quyết đấu sống chết nên hai người đều không sử dụng vũ khí mà chỉ là thuận tụy vật lộn với nhau mà thôi.

“Tốt!” Dưới lời đài, không biết là ai nói một tiếng.

Bên trên, hai người dừng lại một chút rồi lại tiếp tục lao vào một vòng chiến đấu mới. Thân pháp Cốc Nha càng lúc càng nhanh, hai người đã giao đấu hơn mười chiêu. Đột nhiên, bóng người Cốc Nha như quỷ mị lao tới, tung chân tiếp tục đá tới Chu Đại. Thấy thế, Chu Đại liền hít sâu một hơi, giơ hai tay bắt chéo trước người hòng bảo vệ cơ thể. Đúng lúc này, chợt Cốc Nha nhấc chân phải quét tới. Chu Đại chấn động, không kịp phòng ngự, chỉ đành cố gắng trốn tránh, đáng tiếc là động tác lại chậm một nhịp, bị Cốc Nha đá trúng ngực, ngã xuống bình đài. Cũng may mà bình đài này không cao, Chu Đại xoay người một cái đã đứng dưới đất, lui lại mấy bước mới đứng vững thân thể, chẳng qua là khuôn mặt đã đỏ lên.

Đa tạ.” Cốc Nha cười hì hì rồi ôm quyền nhảy xuống lời đài.

“Người thắng, Cốc Nha.” Chu phó bang chủ tuyên bố kết quả. Toàn bộ quá trình tỷ thí, chỉ qua vài lần hô hấp đã phân ra thắng bại. Dưới lời đài, mọi người đều vỗ tay hoan hô.

“Trận thứ hai, Lôi Hồ với Bàn Nhân Đồ.” Chu phó bang chủ mặt không biểu cảm tiếp tục tuyên bố.

Hai đại hán đồng thời nhảy lên lời đài. Cứ như vậy, từng tràng tỷ thí trôi qua.

Liễu Minh nhìn qua bảng đối chiến, thấy đối thủ lần này của mình tên là Trì Thanh. Thấy còn một lúc nữa mới bắt đầu thi đấu nên hắn liền khoan chân ngồi trên mặt đất, lẳng lặng chờ đợi.

Độ sức trong bang phái cũng không gây ra nhiều thương vong, cùng lắm cũng chỉ bầm dập mặt mũi một chút thôi. Lúc này, xung quanh lời đài đã cực kỳ náo nhiệt. Trên lời đài, một nam tử áo xanh đang giao đấu với một trung niên hói đầu, nam tử áo xanh dựa vào thân thể cường tráng của mình đã đánh ngã đối phương.

“Trận tỷ thí tiếp theo, Liễu Minh với Trì Thanh.” Chờ khi hai người kia xuống dưới, Chu phó bang chủ lại cầm tấm giấy vàng tiếp tục đọc lên.

Liễu Minh nghe vậy, đứng lên, cất bước đi lên lời đài, đối diện đã sớm đứng một thanh niên mặc áo đỏ thẫm. Liễu Minh quan sát kỹ càng đối phương thì thấy nam tử này khoảng chừng hai mươi tuổi, vóc người nhỏ gầy, điều này làm cho hắn thở nhẹ ra một hơi. Lúc này, nhược điểm lớn nhất của hắn khi đối mặt với những người khác là tuổi nhỏ nên khí lực không đủ, chỉ có thể dùng thuật liêm tức để kích phát tiềm năng cơ thể mà thôi.

Thấy một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đi lên trên đài, những người bên dưới không khỏi tròng mắt, nam tử đối diện cũng nhìn Liễu Minh, trong ánh mắt lộ ra vài tia cười nhạo.

“A, Càn huynh đệ, đồ đệ của ngươi cũng muốn tham gia tầm bảo trong đảo ư?” Thượng Bang chủ thấy Liễu Minh đi lên đài, có chút ngoài ý muốn, đành quay đầu nhìn Càn thúc đang đứng bên cạnh.

“Tiểu hài tử hiếu kỳ mà thôi, không biết trời cao đất rộng là gì, không nghe lời khuyên của ta, cứ đòi đi vào trong đảo. Chẳng qua những kẻ lợi hại trong bang đâu đâu cũng có, tin rằng nó sẽ bị đánh xuống đài nhanh thôi.” Càn thúc lắc đầu cười nói.

“Ngược lại, ta lại rất xem trọng vị tiểu huynh đệ này.” Ánh mắt Nhân Man Tử đứng bên cạnh Càn thúc hiện lên chút hào quang, trong đầu nhớ lại cảnh Liễu Minh đâm quai xà một đao hôm trước, liền cười nói.

“Nhân huynh có ý gì?” Một thủ lĩnh khác nói.

Nhân Man Tử nhếch miệng cười rồi kể lại chuyện săn bắn hôm qua.

“Liều tiểu huynh đệ tuổi không lớn lắm, vậy mà lại có thực lực như vậy, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ.” Thượng Bang chủ ha ha cười nói.

Lúc bọn họ đang bàn luận thì trên lôi đài, hai người Liễu Minh đã bắt đầu động thủ.

“Mời!” Liễu Minh thủ thế, khe quát một tiếng.

Thanh niên áo đỏ nhao lên một cái rồi lao tới, tung một quyền tới trước mặt Liễu Minh. Trên nắm đấm của y mang theo kinh phong mạnh mẽ tập kích tới, xem ra y đã nhận ra được nhược điểm của Liễu Minh nên định dùng sức mạnh để quyết định thắng thua, kinh nghiệm đánh nhau quả là rất phong phú. Thấy vậy, Liễu Minh cũng phản ứng cực nhanh, chân lùi về sau một bước, đồng thời nhìn hướng bay tới của quyền ảnh, hai tay bắt chéo trước ngực.

“Ầm” một tiếng, hai tay của Liễu Minh bị ép mạnh vào thân mình, trong mắt hiện lên một chút dị sắc, xem ra sức mạnh của thanh niên áo đỏ này vẫn còn trên mức hắn đánh giá nữa. Sau một tiếng vang, thanh niên kia liền tiếp tục đuổi theo, lại tung ra một quyền nữa, căn bản không cho Liễu Minh cơ hội tiếp cận nữa. Liễu Minh tiếp tục né tránh, thân hình uốn éo đã tránh được công kích của thanh niên áo đỏ. Thấy thân pháp nhanh nhẹn của Liễu Minh, trong mắt thanh niên kia liền hiện ra chút bất ngờ rồi cực nhanh tung ra một chưởng. Đối mặt với thế công như vũ bão của thanh niên, Liễu Minh vẫn tỉnh táo, không ngừng lui về phía sau trốn tránh.

Càn thúc tính đến tuổi của Liễu Minh còn nhỏ nên ngoại trừ bộ khẩu quyết vô danh kia và một bộ kiếm pháp thì phần lớn thời gian đều hướng dẫn Liễu Minh cách trốn tránh công kích. Do đó, mặc cho thanh niên áo đỏ tấn công thì Liễu Minh vẫn phòng thủ cực kỳ vững vàng. Thanh niên kia thấy công kích của mình mãi mà không đạt chút hiệu quả nào thì nôn nóng hô lên một tiếng, động tác tay còn nhanh gấp đôi lúc trước, biến ảo liên tục, hai cánh tay giống như bốn cánh tay vậy.

“Viên Tĩ Công, Trì Thanh đã sử dụng công phu mạnh nhất của mình rồi.” Dưới lôi đài, những người quen biết Trì Thanh hô lên.

Áp lực quanh mình Liễu Minh tăng lên, trong mắt hiện lên chút lệ mang rồi chà xát hai tay vào nhau, không lùi mà tiến tới, lao vào giữa các quyền ảnh của Trì Thanh, đập một chưởng thật mạnh vào khuỷu tay y.

11. Chương 11: Hung Đảo Thiên (11)

Đây chính là môn công phu mạnh nhất của thanh niên áo đỏ, lợi hại ở chỗ hai tay của y biến hóa thất thường, người bình thường chỉ xem cũng đã hoa mắt chóng mặt, chẳng thể nào biết đâu là thật đâu là ảo cả. Đáng tiếc, kẻ đối đầu với y lại là Liễu Minh. Từ khi tu luyện bộ khẩu quyết vô danh kia, nhãn lực của hắn đã tăng lên đáng kể, cho nên tốc độ của thanh niên áo đỏ dù có nhanh đến đâu cũng không thể trốn thoát cặp mắt của hắn được.

Thanh niên áo đỏ chỉ thấy cánh tay tê rần, chưởng đao của Liễu Minh đã chặt xuống đúng đầu gân của y làm cho cánh tay y lập tức rũ xuống. Tiếp đó, Liễu Minh lại cực nhanh phóng tay ra, nắm lấy hai tay của thanh niên kia. Bị bắt giữ, sắc mặt y lập tức đại biến, vội vàng dùng sức giãy dụa, thế nhưng bàn tay của Liễu Minh lại như móng diều hâu, bám chặt vào cổ tay y làm cho y không thể nào cử động được.

Thanh niên áo đỏ đang muốn nghĩ cách khác thì đột nhiên trước mắt tối sầm, Liễu Minh đã tung một quyền vào mặt của y. Dùng một tiếng, thanh niên áo đỏ còn chưa hết choáng váng thì Liễu Minh lại tiếp tục nên

thêm mấy quyền nữa vào mũi y. Thấy trên mặt vô cùng đau nhức, y không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, lão đảo lui về phía sau.

“Đi xuống đi.” Liễu Minh thấp giọng hô, hai chân bước tới, ngáng vào giữa hai chân thanh niên kia đồng thời hai tay cũng đẩy ra thật mạnh.

Bị ngáng chân, thanh niên áo đỏ lập tức mất thăng bằng, ngã thẳng xuống lôi đài.

“Không ngờ tên Liễu Minh này lại có thể đánh bại Trì Thanh, quả thật là có chút bản sự.”

“Người thì biết cái gì, người ta là đệ tử của Càn Đồng đấy, lúc trước bị hơn mười người đàn ông của Hạc Pha Đường Bang vây bắt còn có thể chạy thoát nữa kia.”

Thấy kết quả vượt ra ngoài dự kiến, đám người quanh lôi đài lập tức nhao nhao bình luận, đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn về Liễu Minh. Những người biết lai lịch của hắn cũng nhanh chóng kể ra, lại làm cho bên dưới bàn tán xôn xao.

Càn thúc nhìn theo bóng lưng Liễu Minh đi xuống lôi đài, cúi đầu than thở, thực lực của hắn như thế nào, y là người rõ ràng nhất, chẳng qua là khi xem trận tỷ thí này y mới hiểu rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà xem ra, thực lực của Liễu Minh lại tiến bộ không ít.

Liễu Minh xuống lôi đài, tới một nơi hẻo lánh khoanh chân ngồi xuống, tiến hành thở nạp. Trận tỷ thí vừa rồi làm cho hắn tiêu hao không ít thể lực, cần mau chóng khôi phục lại vì lúc sau còn hai trận nữa cần đánh.

Vòng đầu tiên, sau hai canh giờ, một trăm hai mươi người đã tỷ thí xong, đã bắt đầu vòng thứ hai.

Liễu Minh chậm rãi đứng lên, chậm rãi nhúc nhích tay chân, khuôn mặt lộ nét vui mừng. Bộ khẩu quyết vô danh này thực sự tinh diệu, vừa luyện một lát đã làm cho toàn thân áp áp, khôi phục toàn bộ thể lực.

“Bộ khẩu quyết này rốt cuộc là . . .” Thấy vậy, Liễu Minh không khỏi có chút tò mò.

Trước khi hắn tới Hung Đảo thì cũng là một thiếu gia của một thế gia, từ nhỏ đã được luyện võ, lại được tiếp xúc với khá nhiều nội công tâm pháp khác nhau. Sau khi đến đây cũng nghe nhiều người nói về các loại công phu xa lạ, thế nhưng tất cả đều không giống với bộ khẩu quyết vô danh kia. Các công pháp khác đều là chú trọng việc rèn luyện gân cốt, tu luyện nội công. Còn bộ khẩu quyết này thì mặc dù cũng có phương pháp thở nạp, thế nhưng càng là tu luyện về mặt tinh thần nhiều hơn.

Liễu Minh suy nghĩ lung tung một hồi rồi lắc đầu, ném những suy nghĩ vừa rồi ra sau đầu, nhìn lại tám ván gỗ. Lúc này trên tám ván chỉ còn lại hơn sáu mươi cái tên, đều là những người còn trụ lại trong vòng hai.

Vòng này, đối thủ của hắn là một người tên Hồng Nhân.

“Hồng Nhân. . .” Liễu Minh thì thầm nói. Người này thì hắn biết rõ, y là người khá có tên tuổi trong Mệnh Nhị Bang, chỉ tiếc rằng đa số thời gian hắn đều dành cho tu luyện nên hắn cũng chẳng biết thân thủ của y ra sao.

Vòng tỷ thí thứ hai đã bắt đầu, Liễu Minh lại chen vào đám người, quan sát kỹ càng từng người lên lôi đài một. Lúc này, trên lôi đài, hai đạo nhân ảnh đang kịch liệt giao chiến. Lát sau, một nam tử áo vàng dường như đã cố hết sức, y đạp chân lùi lại mấy bước, sắc mặt đỏ lên rồi ôm quyền thi lễ một cái, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Chu phó bang chủ mặt không biểu cảm tuyên bố kết quả trận chiến, ho nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói: “Vòng tiếp theo, Liễu Minh với Hồng Nhân.”

Liễu Minh thở sâu, chậm rãi lên lôi đài. Bên đối diện cũng có một đạo thân ảnh bước lên. Người này là một nam tử trung niên, tóc đã hoa râm, dáng người nhỏ gầy, duy chỉ có đôi mắt là đỏ rực, nhìn có chút sợ hãi.

Lúc này, đột nhiên Liễu Minh có cảm giác vận khí của mình không tệ, hai đối thủ đều không phải là những đại hán có khí lực lớn. Như vậy hắn cũng không phải lo nhiều về sự chênh lệch thể lực, làm cho hắn cảm thấy có thêm vài phần thắng.

“Mời.” Liễu Minh không nói nhảm, sau khi nói một câu khi thì vẻ mặt lạnh lẽo, song chưởng lập tức che ở trước ngực rồi cả người như một cơn gió lao thẳng ra ngoài.

Bên kia, Hồng Nhân cũng xem qua những trận tỷ thí nên không chút coi thường Liễu Minh, y điểm nhẹ chân xuống đất, thân thể liền xông lên, đồng thời đùi phải vung lên, định đá vào bụng dưới Liễu Minh.

Thấy tình hình này, Liễu Minh liền nhoáng lên một cái, chân trượt nhẹ, cả người đã lui về sau hơn nửa trượng. Đây cũng là do hắn cẩn thận, khi động thủ với người khác thì đầu tiên đều tìm hiểu nhược điểm của đối phương, kể đó mới tính toán một kích phá địch.

Thấy Liễu Minh lùi về sau, hai mắt Hồng Nhân liền sáng lên, y tiếp tục nhảy tới trước, đùi phải quay tròn, như một cái roi sắt, vù vù quét tới. Liễu Minh mặt trầm như nước, tinh quang trong mắt chớp động rồi lui sang một bên đồng thời song chưởng hóa đao chém ra, cắt ngang thế công của đối phương.

“Dùng” một tiếng giòn vang, chân và chưởng chạm nhau, Liễu Minh lập tức lui về sau mấy bước, bàn tay đã sưng đỏ lên. Còn Hồng Nhân thì xoay người một vòng mới đứng vững, hiển nhiên cũng có chút đau đớn.

Bên kia, Liễu Minh cử động nhẹ bàn tay, thấy mặc dù nóng rất đau đớn nhưng không ảnh hưởng tới xương cốt thì thở ra một hơi, đưa mắt nhìn Hồng Nhân một cái. Trải qua hai trận giao chiến này, hắn đã nhìn ra sở trường của y là dùng cước, thân pháp cũng không tệ, chẳng qua là do tuổi cao nên sức lực đã giảm đi nhiều.

Trong mắt Hồng Nhân ánh lên những tia nhìn lạnh lẽo, màn giao đấu vừa rồi, không ngờ y lại không chiếm được thượng phong. Trong lòng liền không khỏi lo lắng, nghĩ vậy, y liền tiếp tục lao tới, hai chân đá ra vô số cước ảnh như những thanh đao thép mang theo từng luồng kinh phong về hướng Liễu Minh.

Đối mặt với thế công mãnh liệt của đối phương, Liễu Minh đành liên tục lùi về sau, trái ngăn phải tránh, thỉnh thoảng lại dùng chưởng đao cắt ngang, dễ dàng hóa giải công kích của y.

Không gian lôi đài khá rộng lớn, vì thế nên dù Hồng Nhân có tấn công thế nào thì Liễu Minh chỉ cần tránh ra xa lão cũng chẳng có biện pháp nào cả. Bên ngoài lôi đài, người sáng suốt một cái đều có thể nhìn ra, cước pháp của Hồng Nhân dù có mãnh liệt thì cũng không có mấy tác dụng, sớm muộn gì cũng sẽ thua.

“Cần huynh đệ, tên đệ tử này của ngươi rất tốt. Tuổi còn trẻ đã biết rõ đạo tiến thoái, sau này chắc chắn tiền đồ vô lượng.” Khuôn mặt Thượng Bang chủ lộ nét tán thưởng.

“Bang chủ quá khen rồi, Liễu Minh còn kém lắm.” Cần thúc ngoài miệng khiêm tốn, thế nhưng khuôn mặt đầy sẹo vẫn hiện ra vẻ tươi cười.

Trên lôi đài, Hồng Nhân tấn công mạnh một hồi, quả nhiên khí thế đã giảm sút không ít, niên kỷ của y đã lớn, liên tiếp đá ra hơn hai mươi cước thì thể lực đã tiêu hao hết. Còn Liễu Minh thì lợi dụng lúc Hồng Nhân thu chân vào liền lao tới sát người đối phương, tay nện một chưởng vào bụng dưới của y. Hồng Nhân chưa kịp hồi sức thì thấy vậy, chỉ đành vung tay cản lại, khóa cánh tay Liễu Minh.

“Hắc!” Liễu Minh thở mạnh ra, cánh tay dùng sức.

Đùng một tiếng, thân hình Hồng Nhân liền bay lên trời rồi rơi xuống bên dưới lôi đài.

“Đa tạ.” Liễu Minh chấp tay, khuôn mặt không lộ chút hưng phấn mà chỉ xoay người đi xuống.

Thực lực của Hồng Nhân so với đối thủ lần trước của hắn là Trì Thanh thì còn kém hơn một ít nên trận đấu này hắn cũng không mất bao nhiêu sức lực, nên cũng không ngồi xuống nghỉ ngơi mà lại xem tiếp các trận tỷ thí khác.

Niên kỷ của Liễu Minh nhỏ như vậy, lại liên tiếp thắng hai trận, làm cho những người ở đây chú ý. Vậy nên hắn đã cố gắng đứng trong một góc khuất thì cũng có không ít người đưa mắt nhìn sang. Liễu Minh cảm thấy có chút không quen cảm giác này, không khỏi nhíu mày, đang muốn đi sang nơi khác.

“Ha ha, Tiểu Liễu, không ngờ thực lực của ngươi lại mạnh như vậy.” Một nam tử thô lỗ đi tới bên người Liễu Minh, tay vỗ xuống vai hắn.

“Hoàng Tam.” Liễu Minh chuẩn bị rời đi thì thấy Hoàng Tam tới, đành đứng lại tiếp chuyện với y.

“Không thể tin tưởng được tiểu tử ngươi lại muốn đi vào nội đảo, lúc này nội đảo rất nguy hiểm đấy.” Hoàng Tam đứng cạnh Liễu Minh, giọng than thở.

“Ta có nguyên nhân riêng, nhất định phải đi nội đảo, hơn nữa bằng vào thực lực bây giờ của ta, có lẽ chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.” Liễu Minh nhàn nhạt nói ra.

“Còn có một cuộc tỷ thí, người khẳng định mình sẽ chiến thắng?” Hoàng Tam cười nói.

Liễu Minh không nói gì, trong mắt hiện lên nét tự tin. “Thôi được rồi, bằng vào bản sự của tiểu tử người, có lẽ cũng chẳng có chuyện gì đâu. Nếu như người thực sự lấy được tư cách vào nội đảo thì ta có việc muốn nhờ.” Hoàng Tam nhếch miệng cười cười, nói ra.

“Chuyện gì?” Liễu Minh khẽ giật mình, hỏi.

“Bây giờ nói cái này còn quá sớm, chờ khi người chiếm được danh ngạch vào nội đảo hãy nói sau.” Hoàng Tam nói một câu rồi xoay người rời đi. Liễu Minh nhìn theo bóng lưng của y, mảy mủn lại.

Đợt tỷ thí thứ hai chỉ có ba mươi trận, sau một canh giờ đã kết thúc. Ba mươi người Liễu Minh chỉ cần thắng thêm một trận nữa là gần như chắc chắn có thể đi vào đảo rồi.

Nghỉ ngơi giây lát, vòng tỷ thí thứ ba đã chính thức bắt đầu.

Vòng này, trận đầu tiên chính là lượt lên đài của Liễu Minh. Đối thủ của hắn là một tráng hán tên Lôi Hổ, cao hơn Liễu Minh tới một cái đầu, thần sắc dũng mãnh, làn da ngăm đen, cơ bắp cuồn cuộn lộ rõ trên bộ y phục. Vừa thấy đối thủ, Liễu Minh liền rung mình. Hắn đã từng xem đại hán Lôi Hổ này động thủ, y dùng Ngạnh Khí Công với thân thể mạnh mẽ và một đôi thiết quyền cứng rắn. Bằng vào dáng người của Liễu Minh, e rằng một quyền của y cũng chịu không nổi.

Liễu Minh nhìn chằm chằm vào đối phương, các suy nghĩ trong đầu chuyển động liên hồi, tìm cơ hội thủ thắng.

Bên kia, Lôi Hổ cũng giương mắt, có chút hiếu kỳ nhìn Liễu Minh.

“Trận đầu tỷ thí là Liễu Minh với Lôi Hổ, bắt đầu.” Chu phó bang chủ tuyên bố.

12. Chương 12: Hung Đảo Thiên (12)

Liễu Minh hít thật sâu, song chưởng khép lại tạo thành kiếm chỉ. Bởi theo suy nghĩ của hắn thì công pháp mà đối phương tu luyện là Ngạnh Khí Công, mạnh về sức lực, vậy mình cũng chỉ có cách tập trung sức lực lại vào một điểm, sau đó dùng kiếm chỉ thì triển kiếm pháp mà mình đã khổ luyện bấy lâu nay để tấn công vào những nơi hiểm yếu như mắt, hầu, dưới nách của đối phương, may ra còn có cơ hội thủ thắng.

“Người là đệ tử của Càn thúc?” Ngay khi Liễu Minh định nhào tới thì Lôi Hổ bỗng nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Liễu Minh khẽ giật mình, dừng bước chân, đôi mày nhíu lại, khi thấy đối phương cũng không có địch ý mới có chút nghi hoặc trả lời: “Đúng vậy, Càn thúc là sư phụ ta.”

Lôi Hổ gọi Càn thúc của hắn là Càn thúc, điều này làm cho Liễu Minh có chút tò mò. Hắn và Càn thúc tới Mệnh Nhị Bang không lâu, chỉ nghe bang chúng gọi Càn thúc là Càn đội trưởng hoặc là gọi thẳng lên y nên xem ra người này có quen biết với Càn thúc rồi.

“Trước kia Càn thúc từng cứu mạng ta, ta còn chưa có cơ hội báo đáp. Nếu người là đệ tử của Càn thúc, vậy trận này coi như ta thua.” Lôi Hổ mở miệng nhận thua làm cho Liễu Minh giật mình. Ngay sau đó, y liền xoay người đi xuống lôi đài.

Liễu Minh nhìn theo bóng lưng Lôi Hổ, trong mắt lộ nét ngạc nhiên.

“Người thắng, Liễu Minh.” Chu phó bang chủ thấy tình hình này, trên gương mặt chữ điền hiện lên chút dị sắc nhưng vẫn lớn tiếng tuyên bố.

Trận tỷ thí lại phát sinh chuyện như vậy, làm cho những người bên dưới lập tức nhao nhao nghị luận.

“Tiểu tử này thật sự là vận khí phân chó.”

“Chiến thắng dựa vào người khác bỏ quyền tỷ thí thì sao gọi là tài giỏi?”

Những người này vốn dĩ đang chờ một trận tỷ thí ngoạn mục, không ngờ lại thấy như vậy nên đều mở miệng than thở. Liễu Minh chỉ im lặng đi xuống lôi đài, coi như không nghe thấy những lời bình luận xung quanh. Thực lực của Lôi Hồ rất đáng sợ, nếu hắn dùng tay không mà không sử dụng bí thuật thì cơ hội thủ thắng chỉ sợ là không tới ba thành. Cho nên việc không chiến mà thắng đương nhiên là chuyện cầu mà không được, còn lời của người khác, hắn sẽ chẳng buồn để tâm tới.

“Không thể tin được Càn huynh lại có quan hệ như vậy với Lôi Hồ.” Thượng Bang chủ có chút thâm ý nhìn Càn thúc, thần nhiên nói.

“Đó là chuyện lúc ta mới tới Hung Đảo, lúc đó đã gặp qua Lôi Hồ một lần.” Càn thúc điềm nhiên nói, giống như đang kể lại một chuyện bình thường vậy.

Nửa canh giờ sau, mười lăm người kể cả Liễu Minh đã đứng trên lôi đài, đối mặt với toàn bộ bang chúng trong bang. Mười lăm người này đều là những kẻ thân mang tuyệt kỹ, vừa trở hết tài năng trong một trăm hai mươi người ứng thí.

“... Vân Đẩu Tiên, Liễu Minh, Trương Thiết Trụ, Thạch Thử, Chu Thanh Hải, mười lăm người các người đã trải qua ba lần tỷ thí để giành được một vị trí ở đây. Cuối cùng, dựa theo ước định, chúng ta sẽ dùng hình thức rút thăm, tuyển ra mười ba người để ba ngày sau tham gia tầm bảo trong đảo.” Chu phó bang chủ nói, đồng thời phát phát tay. Dưới đài lập tức có một người bê lên một hòm gỗ kín, bên trên chỉ có một lỗ tròn cỡ nắm đấm.

“Bên trong cái hòm này là mười lăm cây thăm trúc, trong đó có hai cây nhuộm màu đỏ, mười lăm người các người lần lượt rút ra, ai rút được cây thăm đỏ sẽ bị loại khỏi lần tầm bảo này.” Thượng Bang chủ đứng lên tuyên bố.

Quy định này đã được đặt ra từ trước nên đương nhiên lúc này cũng chẳng có ai dị nghị cả. Mười lăm người theo thứ tự đi tới trước hòm gỗ, lấy ra một cây thăm trúc. Liễu Minh đứng ở vị trí thứ ba, thấy hai người phía trước đều rút được những cây thăm trắng, vô cùng vui vẻ đưa cho Chu phó bang chủ rồi đứng sang một bên thì nhủ thầm: “Từ lúc bắt đầu tỷ thí lôi đài tới giờ, vận khí của ta cũng không tệ, chắc là cũng không có vấn đề gì đâu.” Nghĩ vậy, Liễu Minh mới hơi chút yên tâm đưa tay vào hòm gỗ, lục lọi một chút rồi lấy ra một cây thăm trúc.

Màu trắng.

‘Phù!’ Liễu Minh thở phào một cái rồi đưa thăm cho Chu phó bang chủ.

Cảm nhận được một ánh mắt nhìn vào, Liễu Minh liền quay đầu thì thấy Càn thúc đứng ở cách đó không xa, đang liếc qua. Liễu Minh nhếch miệng cười cười, xoay người đi tới một góc lôi đài khác.

Vòng rút thăm trôi qua, hai bang chúng kém may mắn đã bắt trúng thăm đỏ, tiu nghỉu nhảy xuống lôi đài.

“Tốt, dừng ở đây. Danh sách người đi vào trong đảo lần này đã được xác định. Mười ba người các người cố gắng nghỉ ngơi dưỡng sức trong mấy ngày này, đừng để ý những việc vặt vãnh khác làm gì, chú ý chuẩn bị để ba ngày sau đi vào trong đảo với hai đại bang khác.” Thượng Bang chủ cất giọng nói.

Cùng lúc đó, ở phía Đông Hung Đảo, trong một hồ nước tại Ô Vân Cốc, một đám người quần áo tả tơi, bộ dạng hung ác đang tụ tập lại, đúng là người của Hạc Pha Đường Bang.

Tại đây, bọn họ đang chăm chú bàn bạc về việc tầm bảo trong đảo. Quy tắc chọn người của bọn họ cũng giống như Mệnh Nhị Bang, đây là thông qua luận võ để quyết định kẻ đi vào nội đảo. Lúc này, phía trước hồ là một bãi đất trống, được dựng lên một lôi đài thô sơ. Bên trong là hai đại hán tay không tác sát đang lao vào nhau chiến đấu, xung quanh ồn ào cổ vũ, cực kỳ náo nhiệt.

Phía nam Hung Đảo cũng cực kỳ náo nhiệt. Lúc này, Lục Báo của Bách Độc Bang đang trình diễn trận pháp “Lục Báo Hoàn Phong Trận” lưng lấy Hung Đảo. Nhất báo lan sơn hạ, nhị báo phục tích dịch, tam báo yển phi tán, tứ báo đầu đông phong, ngũ báo diện môn thứ, lục báo tề thượng công. Từng người một đều thể hiện bản lĩnh của mình, những người xung quanh vỗ tay hò reo vang dội. Một lão giả áo trắng đang

bàn với mấy đại hán khác về chuyện tầm bảo lần này. Lão già này họ Vân chính là Bang chủ của Bách Độc Bang, mấy người còn lại cũng là nhân vật trọng yếu trong bang.

“Ồ trong bang ta, thực lực của Lục báo cũng coi như là mạnh số một số hai, vậy nên ta sẽ tuyển sáu người đội trưởng của họ và mấy trợ thủ đắc lực nữa để đi vào đảo, các vị có ý kiến gì không?” Lão già chậm rãi nói.

Nghe vậy, mấy người khác đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sau đó, lão già họ Vân liền thông báo cho toàn bang quyết định này và thông báo cho đám người Lục Báo chuẩn bị tốt.

Trong sơn cốc nơi Mệnh Nhị Bang trú ngụ, náo nhiệt từ trận chiến ban ngày dường như vẫn còn lưu lại tới giờ, mãi cho đến lúc ăn tối, đa số bang chúng vẫn còn hưng phấn bàn luận về chủ đề lôi đài ban sáng.

Tại một sơn động rộng rãi trong cốc, xung quanh trần ngập một mùi cay khó chịu. Đây chính là nơi dự trữ dược liệu của Mệnh Nhị Bang. Vừa ăn tối xong, Liễu Minh đã bị Hoàng Tam kéo tới nơi này. “Ban ngày người nói có chuyện thương lượng, bây giờ nói đi, là chuyện gì vậy?” Liễu Minh chậm rãi hỏi.

“Là như thế này, ta muốn nhờ người tìm giúp một dược liệu trong đảo.” Hoàng Tam cũng không có quanh co lòng vòng mà nói thẳng ngay.

“Lần này ta mạo hiểm vào trong đảo cũng chỉ vì tìm kiếm một số bảo vật, thế nhưng người cũng biết, tất cả thu hoạch đều phải giao nộp cho bang. Ta cũng không thể trộm giấu được.” Liễu Minh nghe vậy, lộ ra vẻ khó xử.

“Đương nhiên không cần. Người chỉ cần tìm giúp ta vật ấy là được. Còn chỗ Bang chủ, ta sẽ có cách.” Hoàng Tam vội vàng lắc đầu.

“Ta nói riêng với người chuyện này là vì dược liệu này khá hiếm gặp, muốn nhờ người để ý tìm giúp một chút.”

“Nếu không trái với bang quy thì không sao cả, khi vào trong đảo ta sẽ tìm giúp người.” Nghe vậy, Liễu Minh mới khẽ gật đầu.

“Ta biết ngay Liễu huynh đệ người là người nghĩa khí mà. Yên tâm đi, lão ca này cũng không để người làm không công đâu. Ta có một cái túi thơm, khi đeo trên người có thể làm đa số các độc trùng không dám tới gần.” Hoàng Tam cực kỳ vui mừng, liền lấy từ trong túi ra một cái túi thơm màu đen đưa cho Liễu Minh.

“Người lại có loại này sao?” Liễu Minh cầm túi thơm, có chút bất ngờ hỏi. Bởi hắn hiểu, trong đảo khó nhất chính là việc phòng các loại độc trùng. Cho nên túi thơm này còn hữu dụng hơn các loại kỳ trân dị bảo nhiều.

“Đúng rồi, người muốn tìm vật gì?” Liễu Minh lật lật cái túi thơm nhẹ nhàng cất đi rồi hỏi.

Hoàng Tam nhếch miệng cười, lấy ra một trang giấy đã ố vàng đưa tới, bên trên là hình vẽ một đoạn rễ thực vật nào đó giống trúc.

“Vật này gọi là Hoàng Tùng Kết, thường sinh ra ở nơi âm u ẩm ướt. . . ” Sau thời gian uống cạn một chung trà, Liễu Minh liền đi ra khỏi sơn động. Lúc này sắc trời đã lờ mờ tối, khi hắn về tới động của mình thì Càn thúc đã chờ ở nơi này khá lâu. Hai người nhìn nhau, không ai mở miệng nói gì cả.

“Nếu như người đã quyết thì ta cũng không ngăn cản. Có điều khi tầm bảo trong đảo không những cần chú ý các loại độc trùng dị thú mà còn phải đề phòng những người khác nữa, cho dù là người của bốn bang cũng phải cẩn thận.” Càn thúc than thở nói.

“Cháu sẽ cẩn thận.” Liễu Minh nghiêm túc trả lời.

“Ta cũng không biết làm như vậy là đúng hay sai. Chỉ là người còn nhỏ tuổi mà đã tham gia mấy chuyện tranh đoạt này quả thật là miễn cưỡng. Ba ngày này người hãy cố gắng nghỉ ngơi đi, đồng thời hãy cố gắng luyện tập bộ đao pháp ta dạy, có lẽ sẽ có chút tác dụng.” Càn thúc lắc đầu nói.

Nghe vậy, Liễu Minh chỉ gật đầu, không nói gì nữa.

Ba ngày mau chóng trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ ba, ba bang phái lớn đã tụ tập trước cửa vào nội đảo. Trên bầu trời, vẫn còn một ít sương mù tím đang lửng lơ trôi trên không. Trong sơn cốc, tại lối vào nội đảo đã không nhìn thấy chướng khí nữa. Mệnh Nhị Bang và Bách Độc Bang đã dẫn người tới địa điểm gặp mặt, chia thành hai nhóm đứng hai bên của một cái bàn trà. Còn ngồi trên ghế là Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân, đang cười nói với nhau, đương nhiên quan hệ không tệ.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện thì Bang chủ Độc Nhân Long của Hạc Pha Đường Bang nghênh ngang dẫn một đoàn bang chúng đi tới. “Lâu lắm rồi ba bang chúng ta mới tụ tập lại với nhau.” Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân đều đứng dậy, Thượng Bang chủ ngáp một cái nói.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Độc Nhân Long ngoài cười nhưng trong không cười, chào mọi người rồi ngồi xuống một cái ghế trống còn lại.

“Nếu như ba bang chúng ta đều tới đủ thì liền bắt đầu thôi.” Lão giả họ Vân ho nhẹ một tiếng rồi nói.

Thượng Bang chủ nghe vậy khẽ gật đầu, Độc Nhân Long cũng chỉ cười nhẹ một tiếng. Nghe vậy, những kẻ tầm bảo trong ba bang lần này liền đứng dậy, đi tới bãi đất trống bên kia đồng thời đưa mắt liếc nhìn nhau không ngừng.

13. Chương 13: Hung Đảo Thiên (13)

Liễu Minh đứng trong đám người của Mệnh Nhị Bang, trên người mặc một bộ đồ màu xám, chẳng khác với thường ngày là bao, chỉ là hôm nay bên hông có đeo thêm một cái túi thơm màu đen. Sau lưng hắn là hơn mười bang chúng Mệnh Nhị Bang, hôm nay tới để tiễn. Cũng do đề phòng bang khác tập kích nên không nhiều người tới lắm, ngay cả Càn thúc cũng phải ở lại trông giữ bang, không thể tới được. Trong đám người đưa tiễn, Hoàng Tam đưa mắt nhìn Liễu Minh, Liễu Minh cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói gì cả rồi xoay người lại, nhìn về hướng sơn cốc phía trước.

“Các vị, cũng như mọi lần, việc tầm bảo trong đảo là do ba bang phái lớn chúng ta cùng tiến hành, con đường nhỏ này là đường duy nhất thông tới nội đảo, cuối đường chính là bên trong đảo, sau đó cần dựa vào bản lĩnh và sự may mắn của bản thân các vị!” Thượng bang chủ, lão giả họ Vân và Độc Nhân bang chủ đều đứng dậy, nói lời cuối cùng.

“Trong đảo nguy hiểm thế nào thì tại hạ không nhắc nhiều nữa, nên sau khi vào trong đảo như thế nào thì cũng chỉ xem số vận của các vị. Một tháng sau khối độc sẽ tăng lên, do đó các vị cần phải đứng giờ này tháng sau đi ra đảo, những kẻ quá hạn không ra thì đương nhiên không thể đi ra nữa.” Ba vị bang chủ nhắc nhở một câu rồi đi vào trong.

Đám người tầm bảo chia thành ba đội, thành viên các đội đang liếc mắt nhìn nhau. Từ đội của Hạc Pha Đường Bang, một nam tử cao lớn khuôn mặt đen sạm đi lên con đường nhỏ phía trước, các bang chúng sau lưng y cũng đi theo, khuôn mặt lộ vẻ hung tàn. Liễu Minh nhìn qua đã nhận ra đại hán này, y chính là Tần Chập, cao thủ số một số hai của Hạc Pha Đường Bang. Trước kia khi hắn còn ở Ô Vân Bang đã từng nhìn y từ xa vài lần. Có điều nhân vật nhỏ như hắn thì Tần Chập đương nhiên là không biết. Đúng lúc này, chợt Liễu Minh cảm thấy một ánh mắt hung tàn nhìn tới, quay đầu nhìn qua thì thấy một hán tử mặt đen của Hạc Pha Đường Bang đang cười lạnh nhìn mình, ánh mắt lộ ra sát ý mãnh liệt. Liễu Minh thầm thở dài một hơi, mặc dù hắn đã cố gắng đứng ở phía sau vậy mà vẫn bị người của Hạc Pha Đường Bang nhận ra. Thế nhưng hán tử kia cũng chỉ cười lạnh một tiếng chứ không có hành động gì nữa. Sau đó, người của Bách Độc Bang cũng đi vào sơn cốc, đầu lĩnh chính là sáu hán tử cao lớn, chính là Lục Báo lừng lẫy tiếng tăm của Bách Độc Bang.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Trong Mệnh Nhị Bang, một người hô lên, những người khác nghe vậy thì cũng cẩn thận bước tới con đường nối với nội đảo.

Liều Minh đi trong đám người, thấy hai bên con đường là những bụi gai nhỏ, còn ở giữa là một lối đi hẹp được phủ rêu xanh vẫn còn ẩm ướt. Hai bên đường vào dựng đứng, trơn nhẵn uốn lượn theo con đường đi vào, hần đi chừng một khắc đồng hồ thì trước mắt bỗng sáng hẳn, xem ra đã đi ra khỏi sơn cốc. Thế nhưng nội đảo nhìn từ bên ngoài cực kỳ hùng vĩ còn bên dưới thì chỉ có một lối đi nhỏ nổi thẳng vào trong. Từ xa nhìn lại, giữa những cây cổ thụ là những màn hào quang nhiều màu sắc, nhìn cực kỳ đẹp đẽ. Phóng mắt nhìn ra xa, thì thấy trên trời thỉnh thoảng vẫn còn mấy đám khói độc lằng lằng trôi qua. Nhìn kỹ thì thấy những nơi đám khói độc này chậm rãi trôi qua để lộ ra từng cây cổ thụ xanh mướt, mặt đất đỏ rực thỉnh thoảng còn bốc lên chút khói xanh. Bất mắt nhất là một ngọn núi thẳng tắp dựng lên, như một thanh lợi kiếm dựng thẳng lên trời.

Những bang chúng sống tại Hung Đảo này đa số vẫn chưa từng thấy kỳ cảnh như vậy. So sánh với bên ngoài khắc nghiệt thì trong đảo, khói độc nhìn có vẻ cực kỳ lỏng lẻo, thực vật xanh mướt tràn đầy sinh cơ, tản ra sự hấp dẫn chưa từng có. Đám tù phạm như thấy được một đại lục mới, trên mặt mỗi người đều hiện ra nét kích động.

“Đây là trong đảo sao?” Liều Minh cũng bị khung cảnh này hấp dẫn, thì thầm mấy tiếng.

Ba nhóm người men theo đường nhỏ đi tiếp, khi tới một bãi đất trống thì mới tạm thời dừng lại. Trên mặt đất là những cây cỏ phía ngoài màu đen ở giữa màu đỏ, lá cỏ dài như những mũi câu mực, vừa trơn vừa mềm, làm cho người ta thấy chút kỳ dị.

“Đây là Huyết Tuyền Thảo.” Trong lòng Liều Minh khẽ động. Mấy ngày nay, Càn thúc và Hoàng Tam đã dạy cho hần không ít kiến thức về các loại độc trùng độc thảo trong đảo, trong đó cũng bao gồm loại cỏ có chứa chất kịch độc Huyết Tuyền Thảo này.

Ban nhóm người thương lượng với nhau một chút rồi đi về các hướng khác nhau. Bách Độc Bang tới một góc bên trái, Hạc Pha Đường Bang tới bên phải, ở chính giữa là nơi có nhiều Huyết Tuyền Thảo nhất, bọn họ để cho người của Mệnh Nhị Bang, chưa đợi Mệnh Nhị Bang đồng ý thì hai nhóm kia đã đi về hướng của nhóm mình.

Lúc này, một ánh mắt âm lãnh từ Hạc Pha Đường Bang bắn ra, nhìn chằm chằm vào Liều Minh. Thấy vậy, Liều Minh cũng không cam lòng yếu thế trừng lại. Tuy rằng hần không có ấn tượng gì với nam tử mặt đen kia, thế nhưng hình như đối phương không cho là vậy thì phải. Liều Minh nghĩ một chút, ống tay áo rung lên, lấy ra một thanh cốt đao màu trắng, đi đầu đám người bước về hướng mấy bụi Huyết Tuyền Thảo. Hần đang cố dò xét, bước chân cẩn thận giẫm vào giữa hai bụi cỏ đan xen nhau. Loại Huyết Tuyền Thảo này tuy rằng có chứa kịch độc thế nhưng chỉ cần không bị đâm nát thì cũng không có vấn đề gì cả. Các bang chúng Mệnh Nhị Bang khác thấy Liều Minh bình yên đi vào thì mới lục tục đi theo. Mảng Huyết Tuyền Thảo này khá lớn, làm cho Liều Minh phải đi khá lâu mới tới.

Xuyên qua cánh rừng, những người của Mệnh Nhị Bang cũng chia ra, bởi dù sao thì cũng chẳng có mấy người thích đi tầm bảo với người khác cả, kể cả trong cùng một bang cũng cần phòng bị lẫn nhau.

Liều Minh đi theo một hướng khác, bước thật nhanh đi. Phía sau còn một đại hán mặt tròn và một đại hán mặc áo da hươu đi theo.

“Liều huynh đệ, không bằng ba người chúng ta cùng đi với nhau đi, có gì cũng có thể giúp đỡ nhau.” Đại hán mặt tròn cười ha ha, mở miệng đề nghị. Nghe vậy, Liều Minh liền dừng bước, quay đầu nhìn về hướng đại hán.

“Thì ra là Lôi Mãnh huynh.” Liều Minh cười nhạt một tiếng. Trận tỷ thí mấy hôm trước, vũ kỹ mạnh mẽ của đại hán này làm cho Liều Minh rất ấn tượng. Còn người đi phía sau, Liều Minh cũng không nhớ rõ tên tuổi của y lắm.

“Quên chưa giới thiệu, vị này chính là Mông Phóng, là cao thủ đi săn số một số hai của Mệnh Nhị Bang chúng ta đây.” Đại hán mặt tròn hình như đã nhận ra nghi hoặc của Liều Minh, nói gấp. Người nọ nghe vậy thì chỉ nhìn Liều Minh một cái rồi quay đi, bộ dáng cực kỳ khinh thường.

“Hai vị hảo ý, tại hạ tâm lĩnh. Có điều bây giờ ta nghĩ muốn một người đi thử thời vận chút đã.” Liều Minh chấp tay nói.

Đại hán kia nghe xong thì cực kỳ kinh sợ, sau đó nhìn chung quanh một chút, ghé miệng sát tai Liễu Minh nói nhỏ: “Lần đi vào đảo này cũng không đơn giản như vậy đâu. Chuyện giết người đoạt bảo là không thể tránh khỏi, ta xem ngươi là huynh đệ mới mời ngươi đi cùng thôi.”

“Tâm ý của Lôi ca Liễu Minh hiểu, thế nhưng tại hạ vẫn muốn thử xem thời vận của mình thế nào đã.” Liễu Minh nhàn nhạt nói.

“Thực sự là không biết tốt xấu, nếu hần không muốn thì chúng ta đi thôi.” Đại hán áo da hươu kia nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, lập tức không khách khí mà xoay người bỏ đi.

“Nếu như vậy thì Liễu huynh đệ nên tự mình bảo trọng.” Đại hán mặt tròn dù còn nghi hoặc nhưng khi thấy Liễu Minh thực sự không có ý đi cùng đành thở dài một hơi, ôm quyền cáo từ.

Chờ khi hai người đi xa, Liễu Minh mới rẽ sang một hướng khác rồi đi tiếp. Lần đi vào trong đảo này, quan trọng nhất là chuyện tìm được liệu chữa trị cho Càn thúc, hơn nữa được liệu này hần không muốn nộp lên bang phái nên đương nhiên không thể để người khác nhìn thấy được.

Sau khi đi không lâu, một cánh rừng rậm rạp liền xuất hiện trước mắt Liễu Minh. Trong rừng, vô số hoa dại năm màu lộng lẫy vàng, xanh, đỏ, đen, trắng, đang phả từng đợt hương thơm ra xung quanh. Trên mặt đất phủ một lớp lá dày. Trên không thỉnh thoảng lại có một con quạ bay qua, tiếng kêu vang vọng cả khu rừng. Khung cảnh này tuy rằng tươi đẹp thế nhưng Liễu Minh cũng không chút nào buông lỏng đề phòng. Những rừng cây tràn ngập sức sống như vậy luôn là nơi mà độc trùng độc thảo ưa thích sinh sống. Cho dù có túi gấm Hoàng Tam đưa nhưng hần vẫn không thể chủ quan được.

“Ma Quỷ Đằng!” Liễu Minh chậm rãi đi vài bước thì thấy một nhánh cây màu lục đang buông xuống từ một cành cây to. Cũng vì để có thể tìm được càng nhiều bảo vật hơn nên trước khi đi, Thượng Bang chủ đã đưa cho đám người Liễu Minh một bản ghi chép những được liệu quý hiếm trong nội đảo và các khoáng thạch cần thiết.

Trong đó có viết về loại Ma Quỷ Đằng này.

Đôi mắt Liễu Minh sáng lên, rút cốt đao trong tay ra cắt xuống một đoạn cành cây. Sau đó, hần cầm cành cây lên, nhẹ nhàng chạm vào nhánh cây trên đó.

Hô!

Một ánh sáng lục lóe lên, Ma Quỷ Đằng giống như vật sống mà cong mình cuốn chặt vào thân cây. Thấy vậy, Liễu Minh liền cầm cành cây kéo thật mạnh, đồng thời giơ đao, cực nhanh cắt xuống một đoạn Ma Quỷ Đằng. Nhánh cây bị cắt như thanh sừng đứt đuôi, không ngừng vung vẩy, bắn chất lỏng màu trắng bên trong tung tóe ra bốn phía. Những nơi bị chất lỏng này bắn vào kêu xèo xèo liên tục, mặt đất thì bị bong ra một mảng đen thui, quả nhiên là cực độc.

Thấy vậy, Liễu Minh liền nhẹ nhàng lui về phía sau, giơ tay chém xuống, cốt đao trong tay liền hóa thành một đao ảnh màu trắng, cực nhanh cắt đoạn cây này thành bảy tám đoạn, tới lúc này nó mới chịu bất động.

“Tốt!” Thấy vậy Liễu Minh mới lấy ra một miếng vải xanh, cẩn thận cắt mấy nhánh cây dưới đất đi.

Ma Quỷ Đằng là một loại cây rất đặc biệt, nó có chứa kịch độc. Thế nhưng sau khi phơi khô nó sẽ trở thành một loại thuốc cầm máu rất tốt. Trên Hung Đảo này, chuyện bị thương là thường xuyên xảy ra, nên những được liệu có thể cầm máu chính là một trong những loại quý nhất. Không nghĩ rằng vừa mới đi vào trong đảo chưa tới nửa canh giờ đã tìm được một loại được thảo quý hiếm như vậy, điều này làm cho Liễu Minh vô cùng vui vẻ.

Sau khi cắt Ma Quỷ Đằng cẩn thận, Liễu Minh mới tiếp tục đi sâu vào trong khu rừng. Thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ trong phút chốc đã ngã về buổi chiều. Lúc này, Liễu Minh đang đứng trong một thung lũng giữa hai khe núi, nằm ở biên giới nội đảo. Nhìn ra xa, mặt trời hồng rực đang treo trên mặt biển, từng cơn gió nhẹ thổi qua rừng cây, phát ra những âm thanh xào xạc.

Ban đêm trong đảo lúc nào cũng cực kỳ nguy hiểm, kể cả đây có là biên giới đi chăng nữa.

Liễu Minh leo lên một gốc cổ thụ, ngồi trên một chạc cây, nhìn mặt trời dần dần lặn xuống, tai nghe tiếng sóng biển, sung sướng hưởng thụ khung cảnh hoàng hôn tươi đẹp trước mắt. Hần lấy ra cốt kiếm, chém bớt

những cành lá xung quanh, tạm thời trải ra một cái giường lá, ngã mình nằm xuống đám lá cây mềm mại bên dưới. Có túi thơm bên mình nên hắn cũng chẳng e dè chuyện độc trùng tấn công, mau chóng chìm vào mộng đẹp.

14. Chương 14: Hung Đảo Thiên (14)

Chẳng qua là Liễu Minh cũng không dám ngủ say. Từ khi hắn trải qua cảnh tan cửa nát nhà lúc nhỏ tới nay thì đã có khả năng nhất tâm nhị dụng hiếm thấy là có thể chia tinh thần của mình thành hai phần độc lập với nhau. Vậy nên, hắn đã để cho một nửa tinh thần của mình chìm vào giấc ngủ, nửa còn lại thì vẫn tiếp tục cảnh giới xung quanh.

Nửa đêm, xuyên qua tán cây có thể thấy bầu trời tinh khiết, không gợn một áng mây. Đã quá nửa đêm, lúc này kể cả tinh thần và thể lực của Liễu Minh đều đã khôi phục quá nửa, hắn xoay người ngồi dậy, chỉnh đốn hành trang rồi chuẩn bị đi tiếp. Thế nhưng chỉ một khắc sau, đột nhiên thần sắc của hắn biến đổi, nhìn qua một hướng khác. Chỉ thấy phía trước là một màn sáng mờ mờ, ở giữa giống như một dòng suối màu trắng sữa, đang chậm rãi chảy ra.

“Đây là. . .” Thấy cảnh này, Liễu Minh lập tức bị hấp dẫn. Lúc chiều hắn đã xem xét xung quanh rất kỹ nhưng không thấy gì lạ cả, vậy thì dòng suối này ở đâu ra? Nghĩ vậy, hắn liền xoay người nhảy xuống, từ từ đi về phía có màn sáng. Trong đêm tối, màn sáng này trông cực kỳ nổi bật, vậy nên không tốn bao nhiêu thời gian hắn đã đi tới đầu nguồn con suối. Đó chính là một cây cỏ bạc trắng như sắp úa tàn đến nơi. Hắn lại gần thì mới thấy ngọn cỏ này không những không héo úa mà còn cực kỳ tươi tốt. Hơn nữa bên trong phiến lá còn có thể thấy một dòng nước màu trắng sữa đang chậm rãi lưu động. Những cây cỏ xung quanh dường như cũng xếp lại, vây xung quanh cây cỏ trắng kia.

“Cây cỏ này lại có thể phát sáng ư?” Liễu Minh thấy ngọn cỏ này thì đứng lại quan sát.

Mặc dù trên Hung Đảo này cũng không thiếu những vật kỳ lạ, thế nhưng cỏ phát sáng thì quả thật hắn chưa từng nghe nói qua. Hơn nữa qua dòng sữa trắng đang chảy ra, hắn có thể cảm nhận được một loại năng lượng thần kỳ.

“Không lẽ cây cỏ này chính là linh thảo trong truyền thuyết mà Hoàng Tam nói?” Nghĩ vậy, trong lòng Liễu Minh liền vô cùng hưng phấn, tới mức khuôn mặt cũng đỏ ửng lên.

Mục đích chính của hắn là đi vào trong đảo tìm được liệu cho Càn thúc. Nếu như cây cỏ này chính là linh thảo, vậy nói không chừng có thể chữa thương cho Càn thúc cũng nên. Trong tâm trạng kích động, hắn liền chìa tay cầm lấy nhánh cỏ kia, lập tức có cảm giác tê rần nơi các ngón.

“Không xong!”

Liễu Minh âm thầm hối hận, vội vàng lấy thảo dược mà trước khi đi Càn thúc đã đưa thoa lên vết thương. Ngay lập tức hắn có cảm giác mát dịu truyền tới tận tâm phế. Một lúc lâu sau, bàn tay phải cũng chậm rãi hồi phục tri giác. Có chút tức giận, Liễu Minh liền mắng thầm mấy câu rồi nghĩ thầm bụi cỏ này không biết có chữa được cho Càn thúc không, thế nhưng nếu đem về chắc cũng có thể đổi lấy một ít lương thực từ chỗ quan phủ. Nghĩ vậy, hắn liền lấy thanh cốt đao bên hông ra, lách qua những cây cỏ xung quanh rồi cẩn thận đào nhánh cỏ kia lên. Nhẹ nhàng nhấc nó lên, hắn liền có cảm giác lạnh buốt như đang cầm một khối băng. Hắn càng cầm thấy vui hơn, cẩn thận đặt nó vào cái túi trên lưng. Chỉ mới một ngày vậy mà hắn đã tìm được hai ba loại dược thảo quý hiếm, lại còn cây cỏ này nữa, nên xem ra ngày đầu tiên này của hắn thu hoạch cũng tương đối khá.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, mấy ngày tiếp theo, Liễu Minh đều tìm kiếm ngoài rìa nội đảo chứ chưa tùy tiện đi vào bên trong. Dù sao thì bây giờ thời gian vẫn còn sớm, đi vào trong đảo lại nhiều độc trùng dị thú nên hắn muốn tìm kỹ khu vực bên ngoài đã.

Cùng lúc đó, bên cạnh một đầm nước có một thi thể nam tử áo vàng, xem phục sức thì thấy y là người Mệnh Nhị Bang. Trên ngực y có một vết thương do kiếm, máu tươi chảy đầy đất, chết không nhắm mắt. Bên cạnh thi thể, hai đại hán Bách Độc Bang đang lấy một cái túi vải từ thi thể kia, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn:

“Vẫn là lão ca có ý kiến hay, trên đảo này muốn kiếm bảo vật tốt nhất là nên tìm người.” Nam tử mập lùn đá mạnh vào thi thể trên đất, giơ ngón cái lên nói với nam tử kia.

“Hừm, chỉ có thằng ngu mới đi tìm bảo vật thật sự, giết người đoạt bảo mới là vương đạo.” Đại hán cao lớn cười nham hiểm, cất bao vải mới lấy được đi rồi hai người mau chóng rời khỏi đầm nước.

Lúc này, Liễu Minh đang ngồi đằng sau một gò đất, mắt cảnh giác nhìn xung quanh, đồng thời cẩn thận quan sát một ngọn cỏ đang tỏa ra hào quang màu vàng kim. Mấy ngày gần đây, hắn cũng hiểu được kiến thức của mình nông cạn tới mức nào. Được liệu trong đảo, có tới tám chín phần mười là hắn không biết, vậy nên tất cả những cây cỏ nhỏ nhìn có chút kỳ lạ, thì hắn đều thu thập lại cả. Hắn quan sát thêm một lúc nữa, khi thấy không có gì bất thường thì xách bao vải trong tay lên, đứng dậy, định ra khỏi nơi ẩn nấp.

Đúng lúc này, phía trước hắn đột nhiên xuất hiện hai nam tử vai khiêng đại đao.

“Hắc hắc, xem ra tiểu tử ngươi thu hoạch cũng không ít đâu. Có điều chúng ta lại rất có hứng thú với thứ ngươi vừa lấy được, vậy nên ngươi hãy giao ra đi.” Một nam tử vung vẩy thanh đao trong tay nói.

“Bảo vật gì kia? Ta cũng vừa mới tới nơi này thôi mà.” Ánh mắt Liễu Minh quét qua hai người, lạnh lùng trả lời.

“Tiểu tử, đừng nói nhảm. Nếu thức thời thì giao túi vải sau lưng ngươi ra đây. Nếu không thì mạng nhỏ của ngươi chúng ta cũng lấy đấy.” Nam tử còn lại chỉ vào Liễu Minh nói.

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Minh liền trầm xuống, hắn lùi về sau mấy bước, rút thanh cốt đao bên hông ra.

“Muốn chết!”

Đại hán cao to giận dữ gầm lên. Khi thấy Liễu Minh chỉ dùng một thanh cốt đao nhỏ thì không thêm để vào mắt mà lao nhanh tới. Thấy thể trạng nhỏ gầy của hắn nên y định dùng sức mạnh chớp lấy thân thể hắn, một đao giết chết rồi đoạt bọc đồ là xong.

Thấy vậy, một tay Liễu Minh vẫn nắm chặt cốt đao, thế nhưng lại liên tục lùi về sau, dường như đang sợ hãi. Mà người đàn ông thấp lùn còn lại thấy thế thì hai tay khoanh trước ngực, gương mặt hào hứng xem cảnh chém giết sắp diễn ra.

Đại hán cao to chỉ lắc mình một cái, tay mang theo một luồng kinh phong chớp mạnh về phía Liễu Minh. Lúc này, Liễu Minh lập tức cúi xuống, tránh thoát một trảo của đại hán, đồng thời nghiêng người giơ chân trước đặt vào giữa hai chân đại hán, chân sau dùng lực đạp mạnh một cái. Hai chân lập tức tách ra, thân thể chỉ nhoáng lên một cái đã chui qua háng của y. Đại hán kia chỉ kịp ‘A’ một tiếng, chân trái đã có một vết đao sâu hoắm.

Một kích thành công, Liễu Minh cũng không ngừng lại mà phóng như bay tới, bổ nhào vào đại hán còn lại. Thấy có biến, mặc dù đại hán này có chút kinh hoảng thế nhưng đã có gan giết người đoạt bảo thì lá gan của hắn cũng không nhỏ, giận dữ hét lên:

“Muốn chết!”

Tiếp đó tay phải của y vung thanh đao thép lên, chém mạnh về hướng Liễu Minh. Thấy vậy, Liễu Minh mau chóng đảo cốt đao trong tay, đỡ lấy thế công của thanh đao kia, cả người cũng bị chấn động nhẹ một cái. Thân thể hai người chỉ lướt qua nhau liền tách ra. Liễu Minh ngã xuống đất, lăn hai ba vòng liên tiếp, sau đó tay hắn chống xuống đất, đảo mình đứng lên, chạy nhanh về một hướng khác.

Đại hán thấp lùn chỉ thấy nơi cổ tay có chút đau đớn, một lỗ hồng nhỏ liền xuất hiện trên cánh tay, thì ra y cũng bị trúng một kích của đối phương. Hai vết thương này với bọn họ thì chẳng thấm vào đâu, thế nhưng lại làm cho bọn họ vô cùng giận dữ.

“Ta muốn băm ngươi ra thành muôn mảnh! Tiểu tử chạy đi đâu!” Hai đại hán rống lên, mau chóng đuổi theo.

Bên kia, Liễu Minh vừa chạy thật nhanh qua một bãi đá thì bên này, hai đại hán chợt cảm thấy dưới nách, đùi và bụng dưới quần đau, miệng vết thương lại có cảm giác tê tê.

“Đao có độc!” Hai đại hán vội vàng dừng bước, cúi đầu xem xét rồi luống cuống lấy ra một ít bột phấn, nuốt toàn bộ xuống.

Ở phía trước, thấy bóng dáng Liễu Minh đã chạy mất dạng, hai đại hán cũng thở ra một hơi bởi nếu lúc này hắn quay lại đánh trả thì xem ra bọn họ cũng chỉ có nước chờ chết mà thôi. Nghỉ ngơi một lát, bọn họ không những không thấy độc được giải mà cảm giác tê nơi vết thương còn có xu hướng lan ra.

“Đây là loại độc gì vậy?” Đại hán cao lớn hai chân mềm nhũn, nửa quỳ trên mặt đất hổn hển nói.

Còn đại hán thấp lùn thì đã toát ra đầy mồ hôi, cả cánh tay của y đã mất hết cảm giác, khuôn mặt tái nhợt, lộ ra nét sợ hãi. Những người càng hiểu sát thì càng sợ chết. Người đàn ông thấp có vẻ vô cùng sợ hãi cái chết đang dần tới với mình, y ôm cánh tay kia vào người, bỏ lại đại hán cao to mà xoay người chạy như điên về hướng Liễu Minh.

“Ngu xuẩn!” Đại hán cao lớn thấy thế thì giận dữ chửi một tiếng.

Bên kia, đại hán thấp lùn vừa chạy vài bước thì bụi cỏ bên cạnh chợt truyền tới tiếng ‘xoẹt xoẹt’, một bóng người nhoáng lên một cái, vung dao chém về phía y. Thấy vậy, sắc mặt y liền tái mét, chưa kịp nâng cánh tay còn lại lên thì ánh dao kia đã sượt qua cổ y, máu tươi lập tức phun ra tung tóe. Một tay y che vết hầu, miệng phát ra âm thanh thống khổ, chết không nhắm mắt.

Đại hán cao to thấy tử trạng của đồng bọn thì chỉ cười một tiếng khinh miệt, nhưng khi nhìn về hướng Liễu Minh thì trong mắt liền lộ ra vài tia hoảng sợ, vội vàng hít sâu một hơi, định mở miệng nói. Thấy vậy, Liễu Minh chỉ nhấc tay, phi cốt đao trong tay ra. Cốt đao lập tức bắn tới, cắm vào vết hầu nam tử cao lớn. Đại hán kia chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, tứ chi vùng vẫy một hồi rồi hai mắt trợn trừng nhìn về hướng Liễu Minh.

Liễu Minh lạnh lùng đi tới, rút mạnh cốt đao ra rồi sau khi cẩn thận xoa xoa lưỡi đao mới thu lại.

Thanh cốt đao này không biết Càn thúc đã chế tạo từ xương của loại thú nào mà kịch độc trên đó quả thực kinh người. Ngày thường hắn luyện đao cũng phải vô cùng cẩn thận, đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng để giết người.

Sau đó, hắn không khách khí mà lục soát đồ vật trên người hai đại hán, lấy các linh dược ra bỏ vào túi của mình rồi tiếp tục đi vào sâu trong nội đảo.

15. Chương 15: Hung Đảo Thiên (15)

Khi Liễu Minh còn cảnh giác bước từng bước một đi vào bên trong thì cùng lúc này, khu vực trung tâm nội đảo, những cuộc chém giết tràn ngập huyết tinh đã bắt đầu diễn ra, bao gồm cả những kẻ tầm bảo tranh cướp với nhau và cả những quái thú trong đảo tấn công những kẻ đi tầm bảo nữa.

Lúc này, trong một khu rừng tùng, đột nhiên truyền tới một tiếng thú gầm đáng sợ vừa giống tiếng gầm của sư tử, vừa lạnh lạnh như tiếng vượn hót. Ngay sau đó lại vang lên một tràng tiếng kêu thảm thiết thể lương. Tiếp đó, tất cả lại trở về như cũ.

Ở một nơi khác, một con báo dựng đứng lông tóc đang ngửa cổ rống to, đôi răng nanh sắc bén của nó mang theo máu tươi tí tách chảy xuống dọc theo bộ râu cứng dài. Sau lưng con thú này là một đám loạn thạch đen thui, bên trên còn sinh trưởng mấy đóa hoa nhỏ màu tím, đang nghiêng ngả trong gió, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt. Bên cạnh bãi đá là ba thi thể vừa bị cắn nát, trên khuôn mặt vẫn còn lộ ra nét hoảng sợ tới cực độ, nhìn phục sức có thể đoán được đó là những kẻ tầm bảo của Hạc Pha Đường Bang.

Trong một bụi cỏ cao cỡ người trưởng thành, những cây cỏ tranh cao vút như những cây chuối tây, gió thổi qua bụi cỏ thì thấy bên trong có một điểm sáng lam nhạt. Hai tên bang chúng Mệnh Nhị Bang đứng ngoài do dự khá lâu rồi cũng chậm rãi bước vào, thế nhưng lại không trở ra nữa.

Trong một lùm cây, một hắc y nhân lao ra, đầu tóc rối bù, quần áo trên người đã rách tả tơi, trên thân thể cũng chẳng chít những vết máu ngang dọc khác nhau. Thế nhưng hắc y nhân kia cũng chẳng thêm chú ý tới tình trạng của bản thân mà vẫn điên cuồng chạy trốn. Nếu có người ở đây bây giờ thì có thể thấy người này chính là kẻ đứng hàng thứ năm trong Lục Báo của Bách Độc Bang, Diện Môn Thứ! Lúc này, gương mặt của y đã tràn ngập vẻ sợ hãi, y vừa chạy như điên vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại như có một con quái thú ngay sau lưng, thế nhưng sau lưng y quả thực là không có vật gì cả. Đúng lúc này, đột nhiên, một âm thanh ‘Ông Ông’ từ phía sau truyền tới rồi ngay lập tức có một đám mây màu vàng kim bay ra, vù vù đuổi theo hướng Diện Môn Thứ.

Nhìn kỹ thì mới thấy đám mây này chính là một đàn ong vàng lớn cỡ ngón cái, khoảng chừng trăm con đang kêu rít lên. Trên cái đuôi của chúng đều có một cây gai nhọn màu đen, vừa nhìn là biết mang theo kịch độc. Thấy cảnh này, mặt Diện Môn Thứ trắng bệch lại, y điên cuồng gầm lên một tiếng rồi cố sức chạy nhanh hơn. Có điều mặc dù khinh công của người này khá cao minh, thế nhưng nơi đây là trong một khu rừng nhiệt đới rậm rạp, bên trong không có ai tới cả nên cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Diện Môn Thứ chạy thêm một đoạn nữa liền vấp phải một dây leo, lập tức bị đàn ong bay phía sau tràn tới, bao phủ toàn thân, gai độc nơi đuôi không chút khách khí mà cắm mạnh vào người Diện Môn Thứ. Diện Môn Thứ lập tức gầm lên thống khổ, hai tay ôm đầu, định đứng lên chạy tiếp, thế nhưng y vừa chạy được mấy bước thì độc tính trên người liền phát tác, thân thể run rẩy từng hồi rồi ngã xuống khu rừng. Tiếng rên rỉ của y dần dần nhỏ lại rồi không còn nghe thấy gì nữa. Lúc này, trong rừng cây chỉ còn nghe thấy tiếng ông ông của đàn ong kia. Đàn ong vây lấy thi thể Diện Môn Thứ, há miệng cắn xuống. Tiếp theo, bọn chúng cắn rách lớp da của y rồi mang theo những miếng thịt người còn ròn rỗng máu trở về tổ. Đàn ong càng ngày càng bay tới nhiều, chen kín mít thi thể bên dưới, những âm thanh ông ông càng lúc càng lớn. Mãi tới nửa canh giờ sau, cao thủ Bách Độc Bang mà ai cũng biết chỉ còn lại một đồng hài cốt mà thôi.

Ở nơi khác, một đám cỏ được vén ra nhẹ nhàng, lộ ra một thân ảnh thấp bé, chính là Liễu Minh.

Trời chiều dần buông xuống. Hắn ngẩng đầu quan sát bầu trời rồi cảnh giác quét mắt khắp bốn phía. Một lúc lâu sau, hắn mới thở nhẹ ra một hơi rồi mau chóng trèo lên một gốc cây cổ thụ lớn cỡ mấy người ôm. Tiếp đó hắn lấy từ trong túi vải sau lưng ra một miếng thịt nướng khô cứng, chậm rãi nhai nuốt. Sau đó hắn lại lấy ra một cái hồ lô, uống vài ngụm nước rồi mới nằm xuống trên một cành cây to, tay gối sau đầu, chăm chú quan sát bầu trời đầy sao.

Hắn đã đi vào đảo gần nửa tháng, sau khi tìm kiếm ngoại vi nội đảo thì cũng đã tới khu vực sâu bên trong được vài ngày rồi. Dù sao thì theo lời đồn đãi, những tiên thảo đều sinh trưởng ở khu vực trung tâm cả. Vốn dĩ lần này hắn đi vào đảo là muốn tìm Chu Tiên Thảo về chữa bệnh cho Càn thúc, vậy nên khu vực trung tâm này dù có nguy hiểm tới đâu hắn cũng nhất định phải vào. Có điều trải qua mấy ngày nay, hắn đã hiểu được sự khác biệt lớn nhất giữa vùng ngoại vi và trung tâm nội đảo, đó là số lượng yêu thú xuất hiện ngày càng nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Liễu Minh đột nhiên xắn tay áo lên, trên cánh tay là ba vết thương dài, tuy rằng đã đắp thuốc, thế nhưng miệng vết thương vẫn có chút sưng đỏ. Đây là vết thương do một con chuột gây ra lúc hắn không kịp đề phòng. Cũng may là hắn có mang thuốc trị thương theo, hai ngày nay cũng sử dụng các loại thuốc khác, thế nên cánh tay của hắn mới không bị hoại tử mất.

Hắn phiến muộn đứng dậy, nhìn sang bốn phía. Lúc này màn đêm đã buông xuống, toàn bộ hòn đảo cũng chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng lúc này, trung tâm nội đảo chợt truyền tới một luồng sáng yếu ớt. Ở ban ngày có lẽ sẽ không thấy gì, thế nhưng trong đêm, luồng sáng kia liền hiện lên khá rõ ràng.

“Chỗ đó chính là trung tâm của nội đảo, nếu trên đảo này thực sự có tiên thảo, vậy chắc hẳn là ở đó.” Liễu Minh nhìn màn sáng trước mặt, thì thào nói.

Một đêm yên bình trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, Liễu Minh liền tiếp tục đi về hướng trung tâm nội đảo. Càng đi vào sâu, cây cối càng sinh trưởng tươi tốt, cũng càng có nhiều những cây cổ thụ ba bốn người ôm, trên thân cổ thụ còn có nhiều nhánh dây leo quấn quanh, khắp nơi tràn ngập sức sống.

Hôm nay vận khí của Liễu Minh xem ra cũng không tệ, hắn đi liên tục hơn một canh giờ mà chưa bị một con độc trùng hay yêu thú nào tấn công cả. Hắn vung cốt đao trong tay ra, liên tiếp chém xuống những dây leo cản đường, mở ra một lối đi nhỏ trong khu rừng rậm rạp.

Đi ra khỏi khu rừng, trước mắt hắn là một cánh đồng hoa màu sắc rực rỡ. Nói là rực rỡ bởi vì không những màu hoa cực kỳ tươi đẹp, lại còn đang tỏa ra một luồng hào quang êm dịu. Từ khi Liễu Minh đi vào trong đảo tới giờ cũng đã nhìn thấy không ít những đóa hoa, thế nhưng so với cánh đồng trước mắt thì quả là không tính là gì. Diện tích cánh đồng hoa khá lớn, ít nhất cũng phải lớn cỡ mười mẫu, ngăn lại con đường sang bên kia.

Thấy cảnh này, Liễu Minh không những không tới gần đồng hoa mà còn có chút sợ hãi lùi về sau mấy bước. Những ngày này vừa dạy cho hắn một điều, đó là trên đảo này, càng là những thứ tươi đẹp lại càng nguy hiểm.

Đúng lúc này, trong rừng cây liên vang lên tiếng loạt xoạt rồi xuất hiện hai bóng người. Thấy vậy, Liễu Minh liền cảnh giác giơ cốt đao chắn trước người, nhìn qua, thế nhưng vừa thấy rõ hai người kia thì hắn liền có chút giật mình nói:

“Là các người?”

Kẻ vừa tới là một đại hán mặt tròn, dáng người khỏe mạnh, còn người còn lại là một đại hán mặc áo da hươu, khuôn mặt âm trầm, chính là hai người đã từng mời Liễu Minh đi cùng khi mới vào đảo, Lôi Mãnh và Mông Phóng. Bọn họ vừa đi ra khu rừng, nghe thấy động tĩnh cùng đồng thời quay đầu lại, khi nhìn thấy là Liễu Minh thì Lôi Mãnh liền cười cười hỏi:

“Thì ra là Liễu huynh đệ.” Y hạ thấp trường mâu trong tay xuống, thế nhưng cũng không thu hồi lại.

Đại hán mặc áo da hươu thì vẫn lạnh lùng đứng đó, không bởi vì thấy Liễu Minh mà buông lỏng chút nào. Y nhìn qua người Liễu Minh, chăm chú quan sát đồng hoa trước mặt.

“Ồ!” Mông Phóng liền kêu lên một tiếng đầy ngạc nhiên. Nghe vậy, Lôi Mông cũng quay sang nhìn vào đồng hoa, trong mắt cũng hiện lên chút ngạc nhiên.

“Tại hạ cũng vừa tới nơi này cũng bị đồng hoa này dọa cho nhảy dựng, thật không ngờ trong nội đảo lại có loại kỳ cảnh như vậy.” Liễu Minh chậm rãi nói rồi bước sang bên cạnh mấy bước, nhìn vào một con đường mòn phía trước.

Hai người Lôi Mông thấy đồng hoa thì cũng hít sâu một hơi. Còn Liễu Minh thì đưa mắt nhìn vào bao vải sau lưng hai người họ, xem ra thu hoạch của họ cũng không ít.

“Nơi này thực sự là có chút quý dị.” Lôi Mông đi tới gần bụi hoa, thế nhưng cũng không đi tiếp mà chậm rãi nói.

“Có độc hay không?” Mông Phóng nhướn mày nói.

“Không biết được. Có điều màu sắc những cây hoa này quá rực rỡ, nên mặc kệ nó có độc hay không, tốt nhất là chúng ta đừng động vào nó.” Lôi Mãnh chỉ vào đồng hoa nói.

Còn Liễu Minh cũng chỉ nhìn hai người một cái rồi quay người định rời đi.

“Liễu huynh đệ, nếu như đã có duyên gặp lại thì tại hạ nghĩ chúng ta nên đi cùng nhau mới phải.” Lôi Mãnh thấy Liễu Minh muốn đi thì vội vàng nói.

Liễu Minh nghe thế thì đứng lại, im lặng nhìn qua, cười nhạt nói: “Lôi huynh, người sáng mắt không nói tiếng lóng. Mặc dù chúng ta cùng một bang, thế nhưng đã đi vào nội đảo này rồi thì ta cũng sẽ không tin các huynh mà tin rằng các huynh cũng vậy, không tin được ta. Vậy nên nếu phải đồng hành thì thà rằng một mình ta cùng hành động còn hơn.”

Lôi Mông nhìn Liễu Minh một cái, trong mắt hiện lên một chút dị sắc.

“Nếu Liễu huynh đệ nghĩ như vậy thì tại hạ cũng không miễn cưỡng, có điều hình như Liễu huynh đệ đang định vượt qua đồng hoa này sao?”

“Không phải.” Liễu Minh chậm rãi nói.

“Liễu huynh đệ đã nhìn ra cái gì rồi sao?” Lôi Mãnh nở nụ cười hỏi tiếp.

“Không có, chỉ là tại hạ tuổi nhỏ lực yếu nên lòng can đảm cũng hơi nhỏ mà thôi.” Liễu Minh giọng đều đều trả lời, nói xong hắn liền xoay người đi về một hướng khác.

Lôi Mãnh thấy vậy thì nhìn theo hướng Liễu Minh đi, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì. Mông Phóng đi tới bên cạnh Lôi Mãnh, hai mắt hiện lên chút hung quang, tay vớ vào trong ngực. Lôi Mãnh liền đưa tay ngăn cản y, khẽ lắc đầu.

Liễu Minh đi ở phía trước thế nhưng vẫn luôn chú ý tới động tĩnh phía sau, tay khép lại nắm chặt cốt đao trong tay áo. Từ khi tu luyện bộ khẩu quyết vô danh kia, cảm ứng của hắn đã tốt hơn rất nhiều, do đó hắn đã cảm thấy hai người phía sau có chút sát ý.

Nhưng đúng lúc này, một cơn gió thổi qua đồng hoa bên kia, mang theo mùi thơm nồng nàn bay tới mũi ba người. Mùi thơm này êm dịu, thấm vào tới ruột gan, làm cho người ngửi được đều muốn chìm đắm trong đó. Ngay cả Liễu Minh khi ngửi mùi hương này, trong lòng cũng thả lỏng xuống, tay cầm cốt đao cũng buông xuống một chút. Nhưng chỉ một khắc sau, hắn liền giật mình sợ hãi, sau gáy toát ra mồ hôi lạnh.

“Đang trong lúc nguy hiểm, cần bình tĩnh lại.”

Sau lưng hắn, hai người Lôi Mãnh hình như không cảm thấy tâm tình hắn biến hóa, do đó cũng không công kích tới.

Liễu Minh tiếp tục bước vội vàng tới phía trước. Thế nhưng còn chưa chạy được hai bước thì thân thể của hắn bỗng nóng ran lên, toàn thân đều cảm thấy đau đớn giống như bị thiêu đốt, hắn lập tức lao đảo mấy cái rồi ngã sấp xuống.

“Trúng độc!” Mặc dù trên người đang vô cùng đau đớn, thế nhưng đầu óc hắn vẫn còn chút tỉnh táo, lập tức hiểu rõ chuyện vừa xảy ra.

16. Chương 16: Hung Đảo Thiên (16)

“Chẳng lẽ là Lôi Mãnh và Mông Phóng hạ độc ta sao?” Liễu Minh cắn răng, cố gắng bám vào một thân cây rồi xoay người lại.

Ngoài dự liệu của hắn là cách đó không xa, Lôi Mãnh và Mông Phóng cũng té ngã trên đất, gương mặt cực kỳ dữ tợn, các gân xanh nơi cổ cũng nổi cả lên, gương mặt đỏ rực, hình như đang vô cùng đau đớn.

“Là phấn hoa có độc!” Thấy vậy, Liễu Minh cũng cực kỳ sợ hãi, lập tức hiểu rõ chuyện đang xảy ra. Hắn vội vàng nín thở, cố nén đau nhức, bò về hướng ngược lại với đồng hoa. Cũng may là hắn đã đi được một quãng, nên sau khi bò thêm một lúc nữa thì không còn ngửi thấy mùi hương kỳ dị kia nữa. Chẳng qua là trong lúc bò đoạn đường này, thân thể hắn càng cảm thấy thống khổ hơn, giống như các khớp xương cũng bị ngâm vào trong một cái chảo nóng vậy. Cuối cùng không chịu nổi nữa, hắn ngã quỵ xuống đất, thân thể bắt đầu co giật liên tục. Cảm giác thiêu đốt toàn thân này làm cho kẻ có ý chí kiên cường như hắn cũng có chút không chịu nổi, ý thức bắt đầu dần dần tan rã.

Không hiểu sao, trong đầu Liễu Minh lại hiện ra đồng hoa rực rỡ kia, một cảm giác khao khát hiện ra, điên cuồng đánh tan đi chút ý chí còn sót lại của hắn, làm cho hắn chỉ còn lại bản năng khát vọng có thể nhào vào đồng hoa kia.

“Không tốt!”

Trong một phút tỉnh táo còn lại, hắn đã hiểu rõ chuyện xảy ra, hiểu rõ cả tác dụng của loại kịch độc trong hoa kia nữa. Thế nhưng thân thể vừa ngã xuống đất lại không hiểu lấy được sức lực ở đâu mà lại miễn cưỡng bò dậy, điên cuồng chạy về hướng rừng hoa. Chẳng qua là vừa chạy được mấy bước thì hắn lại té ngã

xuống đất, chỉ còn dùng một chút ý chí còn sót lại để cố gắng không chế thân thể của mình, khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Lúc này, gương mặt Liễu Minh đã vắn vẹo lại, ngũ quan dữ tợn, gân xanh nổi cả lên, thế nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời như cũ. Hắn đang sử dụng khả năng Nhất Tâm Nhị Dụng của mình để chia tinh thần ra làm hai, một nửa điều khiển thân thể, đồng thời cưỡng ép nửa còn lại tiến vào trạng thái hôn mê. Mỗi khi cảm thấy tinh thần không chịu nổi nữa thì hắn lại dùng nửa tinh thần khác, để cho phần tinh thần kia có thể nghỉ ngơi một chút.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng chút một, đôi mắt hắn mờ đi, đôi tai cũng ù cả lại làm cho hắn mất sức phán đoán với thời gian và không gian. Không biết qua bao lâu, mấy khắc hay mấy ngày, cảm giác thiêu đốt toàn thân bỗng biến mất, từ khi cảm giác đau đớn giảm bớt tới khi tan biến chỉ qua mấy lần hô hấp, giống như hết thủy hỏa rồi chỉ là một cơn ác mộng vậy.

Hắn thở hổn hển đứng lên, thân thể vẫn cực kỳ mỏi mệt, nhưng ít nhất vẫn còn bò dậy được.

“Đúng rồi, Lôi Mãnh và Mông Phóng đâu rồi?” Liễu Minh nhìn về hướng đồng hoa thì chỉ không thấy thân ảnh hai người kia đâu nữa, chỉ có điều dưới đất vẫn còn dấu chân đi vào trong đồng hoa. Do hai người họ cách cánh đồng này quá gần nên không thể rời khỏi ảnh hưởng của phần hoa độc, cũng không có khả năng nhất tâm nhị dụng như của Liễu Minh nên đương nhiên là không thoát được.

“Ai. . .” Liễu Minh than thở một tiếng. Mặc dù biết bọn họ không có chút ý tốt nào thế nhưng thấy bọn họ chết trong bụi hoa thì hắn vẫn không nhịn được thở dài một tiếng.

Lắc lắc đầu, Liễu Minh lại ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc nữa mới tiếp tục bước về phía trước. Cũng may là phần độc của đồng hoa này làm cho tất cả yêu thú khác đều không dám tới, khiến Liễu Minh hành động dễ dàng rất nhiều. Hắn cẩn thận đi ra ngoài phạm vi khuếch tán của phần hoa, từ từ vượt qua cánh đồng rồi bước tới trước.

Hai ngày sau, tại một khu vực sâu trong nội đảo, cây cối mọc tươi tốt, một thiếu niên ăn mặc rách rưới xuất hiện. Trên mặt y là nhiều vết xước do bụi gai vạch ra và lấm lem bùn đất, ngoài ra còn có bốn vết thương lớn vẫn còn máu đọng lại, không biết là do móng vuốt của con thú nào gây nên.

Kẻ này đúng là Liễu Minh.

Sau khi hắn đi qua đồng hoa quỷ dị kia lại gặp phải mấy lần nguy hiểm nữa thì mới khó khăn lắm tới được nơi này. Khi đẩy ra vài bụi cỏ cuối cùng, trước mắt hắn liền hiện ra một hồ nước yên tĩnh. Mặt hồ xanh thẳm thẳm, còn ánh lên chút quang mang màu tím, nước hồ có chút đặc sánh, hình như là một loại chất lỏng đặc biệt, xem ra đây là một hồ nước không tầm thường chút nào. Mặt hồ phẳng lặng, bốn phía là những ngọn núi màu đen, trên vách núi còn có những vết nứt nông sâu không đều nhau, nhìn giống như một khuôn mặt đầy nếp nhăn của một cụ già. Mà trên một ngọn núi lại có một rãnh nước, nước trong đó vẫn đang lặng lẽ chảy xuống hồ. Trên cao còn có một thác nước, nơi nó đổ xuống vẫn đang tung lên những hạt nước trắng xóa. Cảnh vật tươi đẹp như trên tiên giới.

Thế nhưng khi thấy khung cảnh trong mơ này Liễu Minh không những không thả lỏng mà hàng mi còn nhíu chặt lại. Hắn cảnh giác quan sát kỹ mọi nơi. Dựa theo tính toán thì có lẽ nơi đây chính là khu vực trung tâm nhất của đảo. Vậy nên hắn không dám nơi lỏng chút nào. Sau đó hắn vừa cẩn thận ẩn giấu tung tích, vừa chậm rãi tới bên hồ. Hắn ngăn ngừa bước tới gần mặt hồ thì thấy hồ nước này còn tuôn ra một luồng khí lạnh thấu xương, thấy vậy trong lòng hắn liền khẽ động, bẻ một cành khô, nhúng một đầu xuống nước rồi nhanh chóng nhấc lên. Chỉ thấy nơi vừa chạm vào nước kia bỗng hiện ra một lớp hàn sương trắng xóa. Thấy vậy, hắn liền hít một hơi khí lạnh, xem ra hồ nước này quả thực là nơi kỳ hàn. Nghĩ thế, hắn lập tức lùi ra xa, rồi bước nhanh ra khỏi khu vực hồ.

Bên kia là mấy ngọn núi đá, rất ít có đất, thế nên cây cối nơi này cũng không nhiều lắm, làm cho hắn đi lại khá dễ dàng. Đi khoảng một canh giờ, lại thu được một ít dược thảo thì trước mắt hắn liền xuất hiện một hẻm núi nằm ngang. Nói là hẻm núi, nhưng thật ra đây lại là một ngọn núi cao, nơi đáy giáp với một vùng lõm xuống hình thành một rãnh sâu. Trên sườn núi lại dựng đứng lên, bên trên là không ít các loại cỏ mọc. Núi này đông cao tây thấp, càng đi về hướng tây lại càng thoải xuống, từ xa nhìn lại giống như một

sống mũi vậy. Dưới hẻm núi là một dòng suối nhỏ, bên trong cũng là một hồ nước lạnh như băng. Dòng suối này rộng có vài trượng, hai bên đều là vách núi nên rất khó có thể nhảy qua được.

Thấy tình hình này, Liễu Minh đành phải đi sâu vào hẻm núi. Thế nhưng có chút kỳ quái là dãy núi thì ngày càng cao lên, còn hẻm bên dưới lại ngày càng sâu xuống, dòng suối bên trong không những không hẹp lại mà cũng càng rộng hơn nhiều. Đột nhiên, nơi hẻm núi xuất hiện một chỗ quanh, nối với một cái động lớn, bên trên vẫn là vách núi. Liễu Minh nhú mày lại, tiếp tục đi tới gần cửa động.

Động này cao tầm vài chục trượng, không gian bên trong khá rộng rãi, bốn phía là cỏ mọc xanh um. Loại cỏ này lá nhọn dài, mỏng nhưng lại cực kỳ cứng rắn, mỗi khi có cơn gió thổi qua, những chiếc lá lại đong đưa nhẹ nhàng. Liễu Minh bám vào vách động nhìn kỹ lại thì thấy bên trong quả thật có sự luân chuyển của gió. Hắn lại nhăn nhó mũi thì ngửi thấy từ sâu trong sơn động truyền tới một mùi đàn hương, theo gió mát tản ra xung quanh.

“Chẳng lẽ. . .” Trong đầu của hắn hiện ra hai chữ tiên thảo.

Nghĩ tới đây, Liễu Minh liền hít một hơi thật sâu, nghiêng người nằm sấp sát vào vách đá, chờ khi gió thổi đến, hắn liền buông chân, nhảy thẳng xuống dưới.

Thành động khá bằng phẳng rộng rãi, sâu không thấy đáy, sâu vào trong tầm bảy tám trượng thì không còn chút ánh sáng nào nữa, không gian bên trong chìm trong bóng tối. Mặc dù tim của hắn đang đập rộn lên thế nhưng cũng không dám lơ mãng xông vào bên trong.

Nơi đây thực sự là có chút quỷ dị, kể cả những cơn gió vừa rồi hay là thành động và bùn đất giống như đang từ từ chuyển động dưới chân hắn đều làm cho Liễu Minh cảm thấy một nỗi sợ hãi đang kéo tới. Thế nhưng khi nghĩ tới khuôn mặt Càn thúc thì quyết tâm trong lòng hắn lại trở dậy, cắn răng tiếp tục bước vào trong động.

Hắn đi được một lúc thì mấy tia sáng xung quanh cũng biến mất hẳn. Liễu Minh tìm kiếm trong túi đồ sau lưng một lát rồi lấy ra một tảng đá màu trắng, mặt ngoài còn tỏa ra chút ánh sáng, tuy rằng khá yếu ớt nhưng cũng đủ để soi được đường đi.

Sơn động này rất dài, Liễu Minh đi hơn nửa canh giờ thì ngoài mấy con chuột và những vũng bùn thì cũng chẳng thấy gì nữa. Hướng của động này có vẻ càng sâu vào bên trong, không khí xung quanh cũng càng ngày càng ẩm ướt.

Đúng lúc này, đột nhiên Liễu Minh thấy một nơi xa xa trong động xuất hiện một chút ánh sáng, lay động theo gió, mùi thơm trong không khí cũng nồng đậm hơn trước nhiều.

Liễu Minh hít sâu một hơi, bước nhanh về phía trước, đồng thời khê đao tay, rút cốt đao ra. Khi tới gần ánh sáng, hắn liền bước chậm lại, đồng thời cũng càng cẩn thận hơn. Không lâu sau, nguồn sáng đã hiện ra trước mắt, đó chính là một khối đá lớn, bên trên là một loại kỳ thảo đang tỏa ra hào quang nhiều màu sắc. Liễu Minh nhíu mắt lại, rồi từ từ nhìn kỹ cây cỏ này. Cỏ này có năm phiến lá với năm màu khác nhau, dưới cùng là màu trắng bạc, bên trên màu xanh da trời, tiếp đó là xanh nhạt, vàng và cuối cùng là màu tím, trên nhành cỏ màu tím còn có một quả màu vàng kim lớn cỡ ngón cái. Quả này còn tỏa ra ánh sáng vàng kim chói mắt, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm. Mà ánh sáng trắng của tảng đá bên dưới phát ra lại không ngừng tuôn vào kỳ thảo bên trên.

“Lấy được quả này về để cho Càn thúc ăn vào, không chừng sẽ có tác dụng.” Liễu Minh nhìn chằm chằm vào quả cây màu vàng kim kia, nghĩ.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn ra xung quanh một lúc, khi xác định không có gì bất thường thì mới đi tới gần tảng đá. Một lát sau, thân hình hắn nhoáng lên một cái, nhảy lên trên tảng đá rồi cúi người, dùng tay chạm nhẹ vào linh thảo, sờ lên quả vàng kim kia. Hắn lập tức cảm thấy bàn tay nóng rực lên, bên ngoài quả này không ngờ lại cực kỳ nóng, giống như một ngọn lửa vậy. Hắn suy tính một lát rồi thu lại cốt đao, lấy ra một thanh kiếm, cắt lên gốc linh thảo. Bởi vì trên thân cốt đao có độc tính, nếu chẳng may hủy hoại linh thảo này thì quả thật là hắn khóc không ra nước mắt mất.

Một đao, hai đao. . .

Gốc cây này chỉ lớn cỡ ngón tay mà không ngờ lại cực kỳ cứng rắn, hấn cắt mạnh mấy cái mà chỉ để lại vài vết trắng trên thân cây mà thôi.

“Quả nhiên là tiên thảo, không giống bình thường.” Liễu Minh dừng tay lại, không những không khó chịu mà còn cực kỳ vui mừng.

17. Chương 17: Hung Đảo Thiên (17)

Đến lúc này, Liễu Minh đã có thể chắc chắn tới tám chín phần cây cỏ trước mắt này chính là tiên thảo mà mọi người trên đảo đồn đại. Hắn đã từng nghe Hoàng Tam nói qua, càng là dược liệu quý giá thì khi hái càng phải cẩn thận, nếu không may làm dược liệu bị tổn thương thì dược lực sẽ đại giảm. Vậy nên từ khi vào đảo tới giờ, một khi tìm thấy dược liệu, hắn đều đào cả gốc ra, lại còn cẩn thận lấy vải bao lại nữa. Thế nhưng cây cỏ này lại sinh trưởng trên mặt đá, hắn lại không có khả năng đào cả đá ra, vậy nên chỉ còn cách cắt đứt từ phần gốc mà thôi. Hắn cũng không nghĩ tới, loại thảo dược này lại cứng rắn như vậy.

“Liều mạng.” Liễu Minh cắn răng một cái, túm lấy lớp lá màu tím, vung kiếm cửa xuống phần thân hơi nhỏ bên trên. Mặc dù làm vậy có thể tổn hại một phần dược tính, thế nhưng lúc này hắn cũng không dám nghĩ nhiều như vậy. Vạn nhất lúc này có người khác tìm tới sẽ rất nguy hiểm. Có điều khi lưỡi kiếm cắt vào thân cỏ lại thấy cực kỳ dai, hắn kéo thân cỏ sang hướng khác nhưng cũng không thể cắt đứt nó được. Thấy vậy, lông mày Liễu Minh càng nhíu chặt hơn.

Đúng lúc này, đột nhiên từ ngoài sơn động chợt truyền tới một tiếng vang nhỏ, tiếng động còn nhanh chóng lại gần hướng Liễu Minh.

“Không tốt, thật sự có người tới.” Trong mắt Liễu Minh lộ ra một chút lo lắng, hắn vội vàng túm chặt quả vàng kim kia, kéo mạnh một cái. Tay kia khê đảo, nắm chặt lấy cốt đao. Đến lúc này hắn đã không thể lo lắng nhiều được nữa.

Thế nhưng ngoài dự tính của hắn, vừa giựt nhẹ một cái thì quả này đã rơi xuống, một cảm giác ảm áp lập tức lan truyền trong lòng bàn tay hắn.

Liễu Minh khê giật mình, vội vàng nhét quả này vào trong ngực rồi cúi người nằm sấp trên đất, nghiêng tai lắng nghe. Những tiếng bước chân đang dần dần tới nơi này, hơn nữa số người còn không ít, ít nhất cũng phải năm sáu người. Liễu Minh nhìn lại con đường đi tới một lát rồi quay đầu nhìn sang kỳ thảo, không chút do dự chạy nhanh vào sâu trong động. Lúc này hắn không thể về bằng đường cũ được, dù sao thì hắn cũng chẳng tin tưởng rằng mình có thể chạy thoát trong tay năm sáu tên địch. Vậy nên cho dù không biết nơi sâu trong sơn động có gì thế nhưng chỉ cần thấy có gió thổi qua để biết rằng đó không phải là tử lộ là đủ rồi.

Liễu Minh vừa rời đi một lát thì năm đại hán của Bách Độc Bang liền xuất hiện, tên cầm đầu khoác trên mình một miếng da thú, lộ ra nửa bả vai cường tráng, thần sắc dũng mãnh, chính là kẻ đứng đầu Lục Báo, Lam Sơn Hạ.

Sau lưng hắn là Nhị Báo, Tam Báo, Tứ Báo, Lục Báo, ngoại trừ lão Ngũ Diện Môn Thứ thì tất cả đều tụ tập đầy đủ.

“Mùi hương theo gió thổi tới nồng đậm như vậy, quả nhiên bên trong có một gốc cỏ lạ.”

Nhị Báo Phục Tích Dịch là một thanh niên khuôn mặt kiên nghị, y vừa động dậy mũi vừa hưng phấn nói.

“Không lẽ đây chính là linh thảo trong truyền thuyết sao?” Tam Báo Yến Phi Tán nhìn cây cỏ rực rỡ trước mắt, thì thào nói.

“Rất có thể, từ khi vào đảo tới giờ chúng ta đã gặp không ít dược liệu, làm gì có cây nào giống như thế này chứ. Mọi người hái cây cỏ này xuống thôi, để lâu sợ rằng sẽ có người tới.” Nhị Báo hưng phấn nói, tiếp đó y đưa tay tới hông rút ra một con dao găm.

“Từ từ đã. Đã có người tới trước chúng ta, lấy phần trân quý nhất của cây cỏ này đi rồi.” Lam Sơn Hạ chìa tay ngăn lại Nhị Báo, tay còn lại chỉ vào gốc cỏ lạ kia.

Bốn người kia nhìn theo tay y thì thấy nơi gốc cỏ quả thật có vài vết cắt mảnh, ngoài ra vị trí quả cũng không còn nữa.

“Chết tiệt, rốt cuộc là ai lại tới đây trước chúng ta chứ?” Ánh mắt Nhị Báo lạnh lẽo, giọng tràn ngập sát khí hỏi.

“Vết cắt còn rất mới, xem ra người kia cũng chỉ mới rời đi mà thôi.” Tam Báo Yến Phi Tán nhìn vết ngắt bên trên một lát, lạnh lùng nói.

“Đi, lập tức đuổi theo, vết ngắt ở trên này, xem ra người đó đã hái xuống linh quả rồi.” Khuôn mặt Lam Sơn Hạ lộ ra chút tham lam, y vung tay ra lệnh cho bốn người còn lại đuổi theo.

Một nơi sâu trong sơn động, Liễu Minh đang cố gắng chạy thật nhanh về phía trước. Lúc đầu hắn đã cố gắng chạy thật nhẹ để tránh bị phát hiện, thế nhưng khi thấy đằng sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập thì hắn cũng không dám chạy chậm nữa mà phóng như điên về trước.

Hai bên một đuổi một chạy đã được khoảng một khắc đồng hồ.

Lúc này, tiếng bước chân phía sau càng rõ ràng hơn, Liễu Minh cũng cố gắng chạy nhanh hơn, bên tai gió thổi qua vù vù, trong không gian tối tăm này, thân hình hắn chỉ còn lại một bóng người mờ mờ. Thế nhưng dù có cố gắng tới đâu thì hắn cũng không cắt được cái đuôi đằng sau. Mặc dù tuổi của hắn khá nhỏ, sức lực cũng yếu hơn nhóm người kia, thế nhưng tốc độ của y vẫn cực nhanh, vậy nên mấy kẻ đang đuổi phía sau xem ra cũng không phải người đơn giản.

Liễu Minh cũng không biết rằng, lúc này, trong đầu Lục Báo đang đuổi theo cũng suy nghĩ y như vậy. Lục Báo đã gọi là Báo thì đương nhiên người nào người nấy đều vô cùng nhanh nhẹn, thế mà đuổi lâu như vậy, không những không đuổi kịp người phía trước mà khoảng cách lại không gần hơn chút nào.

“Đại ca, đệ chạy tương đối nhanh, có cần đệ chạy tới trước ngăn kẻ kia lại chờ mọi người không?” Nhị Báo đề nghị.

“Người phía trước xem ra cũng không đơn giản, đừng mạo hiểm, chúng ta hãy đi cùng với nhau đi. Đệ đừng quên những gì lão Ngũ đã gặp.” Lam Sơn Hạ nói.

Mấy người khác nghe vậy thì không nói gì nữa mà tiếp tục đuổi theo.

Trong khi đó, tốc độ của Liễu Minh ở phía trước lại có phần chậm lại, bởi vì càng vào sâu bên trong con đường lại càng hẹp, trên mặt đất cũng càng nhiều đá sỏi, trên đỉnh đầu càng nhiều thạch nhũ hơn.

Đột nhiên, trong bóng tối bỗng truyền tới những âm thanh bén nhọn. Ngay sau đó, một tràng tiếng vỗ cánh truyền tới, nhào về phía Liễu Minh.

“Dơi!”

Liễu Minh thấy vậy thì vô cùng hoảng sợ, thấy trong bóng tối có nhiều điểm sáng đỏ sậm lao tới mình thì lập tức giơ Nguyệt Quang Thạch trong tay lên, chỉ thấy vật vừa lao tới là một con dơi đen, lớn gấp đôi những con bình thường, có lẽ là một loại dơi biến dị.

“Hong hét!” Liễu Minh âm thầm kêu khổ, truy binh phía sau đang tới gần, lại không may đụng phải mấy con dơi này, vạn nhất hắn bị giữ lại đây thì rất nguy hiểm. Nghĩ vậy, hắn liền cắn răng một cái, cúi người xuống, hai tay ôm lấy đầu, mặc kệ những con dơi đang điên cuồng lao tới, chạy nhanh về phía trước.

Bịch! Một con dơi lao vào người hắn, cánh tay lập tức bị cắn mấy cái, nơi vết thương liền truyền tới cảm giác đau đớn.

“Chết tiệt!” Liễu Minh vẫn tiếp tục cố gắng chạy tới trước.

Những con dơi này mặc dù hung ác nhưng cũng may là không có nhiều lắm. Liễu Minh chỉ ôm đầu chạy một quãng đã thoát ra khỏi sào huyệt của nó, may mà đám dơi kia cũng không đuổi theo. Thế nhưng cánh

tay và sống lưng của hắn đã xuất hiện không ít vết cắn, mặc dù không chảy nhiều máu lắm thế nhưng hắn lại cảm thấy vết thương đang rất bỏng lên.

“Không biết những con dơi này có độc không. . .” Liễu Minh không dám dừng bước lại, vừa chạy tiếp vừa lấy từ trong ngực ra một bọc giấy, đổ ra một ít thuốc bột màu trắng rồi lập tức nuốt xuống. Đây là thuốc giải độc, không biết có ích không thế nhưng hắn vẫn uống một ít vào để an tâm.

“Hy vọng những con dơi kia có thể cầm chân bọn họ lại một lát. . .” Liễu Minh quay đầu lại nhìn một cái rồi tiếp tục chạy.

Chạy qua hang ổ của đám dơi kia thì hắn vô cùng mừng rỡ bởi hang động đã bắt đầu dốc lên trên, tiếng gió cũng lớn hơn một chút. Mà tiếng bước chân sau lưng cũng ngừng lại, xem ra đám người đuổi theo đã gặp phải đám dơi kia.

Liễu Minh lạnh lùng cười, mặc kệ thương thế trong người mà bước nhanh tới trước.

Gần nửa canh giờ sau, phía trước sơn động chợt xuất hiện một điểm sáng.

“Lối ra kia rồi!” Thấy vậy, tảng đá trong lòng Liễu Minh cũng rơi xuống đất, hắn vẫn lo con đường này là tử lộ, nhưng xem ra vận may đã tới bên mình.

Bên ngoài sơn động là một vách núi đá, Liễu Minh vừa nhìn xuống dưới đã thấy cách đó hơn mười trượng là hồ nước màu lam lúc trước. Không ngờ đi một vòng sơn động vậy mà hắn lại về tới nơi này.

Có điều, hắn còn không thoát được những kẻ phía sau nên mau chóng liếc xung quanh tìm cách thoát thân. Dù sao thì linh quả đã tới tay, hắn có ở trên đảo này nữa thì cũng không có ý nghĩa gì cả. Thế nhưng vách đá xung quanh lúc này lại bóng loáng, quả thật là không dễ đi chút nào. Hồ nước phía trước lại là nơi kỳ hàn, không thể đụng tới được. Hắn nhìn kỹ xung quanh thì thấy nơi đỉnh động có một bụi cỏ lớn cỡ cánh tay.

Không lâu sau, nơi cửa động liền truyền tới tiếng bước chân dồn dập, năm người Lam Sơn Hạ chạy tới cửa động, chỉ thấy xung quanh không còn một bóng người. Lam Sơn Hạ đưa mắt nhìn khắp nơi thì chợt nghe thấy một tiếng loạt xoạt vang lên, một bóng người nhảy lên đỉnh núi, chỉ phút chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Tức thật. Lại để kẻ kia trốn thoát mất.” Lam Sơn Hạ oán hận nói.

“Đại ca, có cần đuổi theo không?”

Trong mắt bốn người lộ ra một chút hung quang, con vịt luộc trên đĩa mà còn để bay mất, bọn họ sao lại không giận cơ chứ?

“Bên ngoài không như trong động. Người kia đã trốn vào trong rừng thì chúng ta không thể đuổi kịp được.” Lam Sơn Hạ hít một hơi thật sâu khôi phục bình tĩnh rồi nói.

“Đi thôi. Quay lại đường cũ. Thân của cây cỏ kia vẫn còn có giá trị, không thể buông tha được.” Lam Sơn Hạ lại đi vào động.

Mấy người kia có phần không cam lòng, thế nhưng vẫn chạy theo bước chân y.

Lúc này, Liễu Minh đã trèo tới một đỉnh núi, nhưng hắn cũng không dừng lại mà tiếp tục men theo một con đường đi xuống. Khi chắc chắn phía sau không có ai đuổi theo hắn mới thở nhẹ một hơi, đi tới ngồi trong hốc của một cây cổ thụ. Tiếp đó hắn chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, hai mắt khép hờ, từ từ hít thở theo bộ khẩu quyết vô danh kia.

Lúc này, những nơi bị cắn ở cánh tay và lưng đã sưng đỏ lên, lại còn đau nhức liên hồi. Có điều hắn cũng không lo lắng chuyện này lắm, bởi vì đây cũng chỉ là hiện tượng trúng chút độc mà thôi, xem ra trên rừng mấy con dơi kia có độc, nhưng cũng không trí mạng, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là đủ.

18. Chương 18: Hung Đảo Thiên (18)

Liễu Minh ngồi vận khí dưới gốc cổ thụ này suốt một đêm, đến ngày thứ hai thì vết thương trên người đã có chút tiêu sưng, tuy còn chút đau đớn nhưng cũng không ảnh hưởng tới hành động của hắn nữa. Nhúc nhích tay chân một lúc, Liễu Minh liền thở phào một cái. Hắn quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh rồi mới chậm rãi từ hốc cây bò ra.

Suy nghĩ một chút, hắn lại đưa tay vào trong ngực, lấy ra quả cây màu vàng kim kia. Đã qua một ngày một đêm, cũng may mà màu sắc quả này cũng không thay đổi chút nào, đang liên tục tỏa ra hơi nóng. Thấy vậy, Liễu Minh liền cười vui vẻ. Xem ra được lực của quả này cũng không bị tan mất. Một lát sau, hắn mới cất đi, mắt nhìn kỹ xung quanh rồi chọn một hướng, đi ra ngoài đảo.

Bây giờ nhiệm vụ của hắn chỉ còn đưa quả này về tận tay Càn thúc mà thôi, còn về chuyện làm sao để tránh được việc bang phái thu lại thì hắn cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

Liễu Minh chạy thật nhanh rời đi vùng trung tâm Hung Đảo. Trên quãng đường này hắn cũng khá may mắn nên chưa đụng phải Yêu thú lợi hại nào. Mắt thấy đã chạy được một đoạn đường dài thì đột nhiên hắn bỗng đứng lại, lùi về sau một cây đại thụ to bằng một người ôm, ánh mắt lạnh như băng nhìn về khu rừng già phía trước.

“Hai vị trốn ở chỗ này, là định đánh lén sao? Tiếc là lại không lừa được ta, xuất hiện đi.”

“Hắc hắc. Không ngờ người lại phát hiện được sát khí.”

Từ trong rừng truyền ra những tiếng xôn xao rồi từ đó hai đại hán bước ra. Bọn họ đều ăn mặc theo Hạc Pha Đường Bang. Người vừa nói là một đại hán mặt sẹo mà Liễu Minh không biết. Có điều kẻ đứng sau lưng y thì lại có ấn tượng rất sâu với Liễu Minh, y chính là hán tử mặt đen mà đã có nhiều lần ác ý nhìn hắn trước khi vào Hung Đảo.

“Là ngươi! Ha ha, hảo tiểu tử, đại gia đã tìm ngươi lâu rồi!” Sau khi thấy rõ diện mạo của Liễu Minh, hán tử mặt đen ngạc nhiên một lát rồi gương mặt lập tức lộ ra nét ác độc.

“Các ngươi muốn làm gì?” Liễu Minh cũng không lấy cốt đao ra mà đưa thanh kiếm kia lên chắn trước người.

“Ha ha, làm gì? Tiểu tử, nếu thức thời thì ngươi hãy giao Chu Tiên Thảo ra đây, không chừng đại gia còn có thể cho ngươi một con đường sống, nếu không. . .” Nam tử mặt sẹo lạnh lùng nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ngực của Liễu Minh. Ngay sau đó, y rút một thanh kiếm ra, cắm trên mặt đất. Còn đại hán mặt đen thì liềm liềm môi, đứng ở một lối khác.

Liễu Minh cúi đầu nhìn vào ngực, lập tức cả kinh. Bởi không biết từ lúc nào, quả vàng kim trong ngực hắn đã tỏa ra một tia sáng màu vàng, qua lớp áo vẫn có thể nhìn rõ ràng. Tia sáng này rõ ràng lúc sáng không có. Không lẽ quả này đã có chuyện gì rồi? Các ý niệm trong đầu Liễu Minh xoay chuyển liên tục, trong mắt liền hiện lên chút sát ý, nếu như hai kẻ trước mắt đã nhìn thấy quả này, vậy chỉ còn cách giết chết bọn họ.

“Nếu không thì sao?” Đột nhiên, một âm thanh sau lưng Liễu Minh truyền tới. Lúc này, từ rừng rậm sau lưng có một người đi tới. Người này lông mày xé ngược lên trên, nhìn có phần bạo ngược, thân thể cao lớn cường tráng. Y bước từng bước một về phía Liễu Minh, mặt đất phía sau để lại một hàng dấu chân khá sâu, trong rừng rậm cũng có thể thấy rõ ràng.

“Vân Đẩu Tiên. . .” Liễu Minh nhướng mày, thì thào nói.

Đại hán thô lỗ này chính là Vân Đẩu Tiên của Mệnh Nhị Bang, là một trong số cao thủ trong đợt tầm bảo lần này. Vừa thấy y bước ra, trong lòng Liễu Minh thầm cười khổ một tiếng. Không ngờ hào quang mà quả này tỏa ra lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy, mới một lúc đã đưa tới ba người rồi.

“May mắn ngươi gặp ta! Dựa vào quan hệ cùng bang, lần này ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt hai kẻ này.” Vân Đẩu Tiên cúi đầu nhẹ nhàng nói với Liễu Minh, mắt chăm chú nhìn vào ánh sáng màu vàng nơi ngực hắn, nở một nụ cười âm hiểm.

Hai người Hạc Pha Đường Bang kia vừa thấy bên Liễu Minh có người tới giúp đỡ thì hung dữ nhìn chăm chăm vào Vân Đẩu Tiên, không để ý tới Liễu Minh nữa.

“Ta sẽ đối phó với một tên, tên còn lại ngươi tự giải quyết đi.” Vân Đẩu Tiên nhảy lên quá đầu hán tử mặt đen, xoay người một cái liền bay xuống trước mặt nam tử mặt sẹo. Nam tử mặt sẹo thấy thế thì vô cùng kinh sợ, y không ngờ thân thể đối phương cường tráng như thế mà lại có khinh công cao minh tới vậy. Lúc này, gương mặt y bắt đầu hiện lên vẻ nghiêm túc, chậm rãi nhắc trường kiếm bên hông lên.

Thấy vậy, đại hán mặt đen có chút hoảng sợ nhìn Vân Đẩu Tiên một cái. Ngay sau đó, y liền quay đầu nhìn về phía Liễu Minh, trong mắt hiện lên nét hung quang, lao nhanh tới, đồng thời lại lấy ra một thanh côn gỗ lớn, vung mạnh lên. Theo một luồng kinh phong mạnh mẽ, thanh côn kia liền nện xuống đỉnh đầu Liễu Minh.

Bên kia, Vân Đẩu Tiên và nam tử mặt sẹo cũng đã bắt đầu động thủ. Cổ tay Vân Đẩu Tiên rung lên, một vật đen sì từ trong tay áo y bay ra, bắn thẳng về hướng mặt đối phương.

“Rắn! Không, là trường tiên!” Nam tử mặt sẹo thấy vật đang bay tới thì giật mình, y lùi nhanh về sau mấy bước, đồng thời vung kiếm đỡ lấy trường tiên đang bay tới.

Một tiếng ‘Leng keng’ vang lên, hai vũ khí chạm vào nhau, những tia lửa bắn ra. Cổ tay nam tử mặt sẹo chấn động, trường kiếm trong tay y suýt nữa thì rơi xuống. Y vội vàng múa trường kiếm tạo thành một lớp bảo vệ quanh người. Vân Đẩu Tiên lạnh lùng cười, tiếp tục vung trường tiên trong tay lên, bóng roi như những con độc xà, chậm rãi áp sát về hướng nam tử mặt sẹo.

Hai người đều có sở trường về khinh công. Chỉ thấy một người thân nhẹ như yến, người còn lại lướt nhanh như gió. Nam tử mặt sẹo tung trường kiếm tấn công trực diện, chuyên công kích vào chỗ hiểm của đối phương. Còn Vân Đẩu Tiên thì dùng trường tiên quả là xuất quỷ nhập thần, phiêu dật tự nhiên, công kích chặt chẽ.

Còn chiến trường bên Liễu Minh và đại hán mặt đen thì liên tiếp truyền ra những tiếng gió vù vù, thế nhưng lại ít có tiếng binh khí va chạm. Hán tử mặt đen múa tít cây gậy gỗ trong tay, đánh ra vô số bóng côn, thế công như thủy triều, dồn dập đánh tới Liễu Minh. Còn Liễu Minh thì dường như đang bị bức lùi về sau, đang đau khổ chống đỡ.

Lúc này, đột nhiên Liễu Minh cúi người lặn về sau một cái, tránh thoát công kích của đối phương, miệng thở hồng hộc. Hán tử mặt đen kia tiếp tục vung cây gỗ lên, đập liên tiếp vào đầu Liễu Minh, trong mắt tràn ngập thù hận. Thân thể Liễu Minh uốn éo một cái, mau chóng tránh thoát phạm vi bóng gậy.

“Đúng rồi, thì ra là như vậy!” Liễu Minh nhìn kỹ gương mặt hán tử mặt đen, trong đầu hiện lên một hình ảnh, cuối cùng đã nhớ ra thân phận của đối phương.

Rất lâu trước kia, khi vẫn còn ở Ô Vân Bang, vì tranh đoạt quyền sản bản với Tê Hà Lâm, hắn đã quyết đấu với một đại hán của Hạc Pha Đường Bang, gương mặt của người đó khá giống với kẻ trước mắt.

“Ngươi có quan hệ với tên phế vật bị ta đánh bại kia nên muốn báo thù cho y sao?” Liễu Minh vỗ mạnh xuống đất, nhảy dựng lên, cười lạnh một tiếng nói.

“Nếu ngươi đã biết thì đi chết đi.” Đại hán mặt đen vừa nghe lời này thì trong mắt hiện tràn ngập hung quang, gậy gỗ trong tay biến thành một con hắc long, tiếp tục đánh tới.

Lúc này, trong mắt Liễu Minh hiện lên một tia kỳ quái, hắn vung tay lên, ném một bao vải lớn cỡ nắm tay vào mặt nam tử kia. Hán tử kia thấy thế thì giật mình, vung gậy đánh bay thứ vừa ném tới.

Bên kia, Vân Đẩu Tiên vẫn đang giao đấu kịch liệt với nam tử mặt sẹo kia. Nam tử chỉ thấy tay đau nhức, trường kiếm đã bị roi cuốn lấy, đánh bay ra ngoài. Nam tử mặt sẹo thấy tình hình này thì cực kỳ hoảng sợ, y chưa kịp phản ứng thì một bóng đen đã bay tới đỉnh đầu. Nam tử mặt sẹo chỉ kịp thấy nơi gáy đau nhức rồi không gian trước mắt tối sầm lại, một cảm giác lạnh buốt lan tới rồi không còn biết gì nữa.

Còn bên này, cũng chỉ còn một mình Liễu Minh có thể đứng thẳng, đối thủ của hắn đã ngã sòng xoài xuống đất, trên người phủ đầy bởi một loại bột phấn màu trắng và một ít đất cát, chính là ‘Ám khí’ mà Liễu Minh vừa tung ra. Nơi cổ của y có một vết thương lớn, lúc này còn chảy đầm đìa máu tươi.

“Không tệ lắm, tiểu tử. Không ngờ còn giải quyết nhanh hơn ta.” Vân Đẩu Tiên đi tới, khích lệ một câu. Thế nhưng Liễu Minh vẫn nhìn thấy trong mắt y có một chút khinh thường nên cũng không nói gì nữa.

“Tiểu tử, đại gia giúp người như vậy, người định báo đáp ta như thế nào đây?” Vân Đẩu Tiên tựa tiểu phi tiểu nói.

“Cũng nhờ đại ca cứu ta, đại ca nói đi, muốn ta làm gì cũng được hết.”

“Ha ha. Xem ra người cũng có chút nhân lực đấy. Được rồi, ta cũng không vòng vèo nhiều nữa. Tiên thảo kia người hãy giao cho ta đi, dù sao thì sau khi nộp về bang ta cũng không để người thiệt đâu.” Vân Đẩu Tiên đắc ý cười nói.

Liễu Minh nghe vậy, trên mặt hiện lên chút không tình nguyện, thế nhưng vẫn lấy quả kia đưa cho Vân Đẩu Tiên. Y vừa thấy kim quả thì cực kỳ vui mừng, mau chóng tóm lấy, nhét vào trong ngực mình rồi mới thỏa mãn định rời đi.

Bên kia, Liễu Minh nói tiếp: “Vân đại ca nếu không chê, thì thay ta nộp những tiên thảo này lên bang vậy.” Vừa dứt lời, hắn lại lấy bọc vải sau lưng ra đưa cho Vân Đẩu Tiên.

“Rất tốt, không nghĩ tới người lại thức thời như vậy, sau này về bang ta sẽ bảo kê cho.” Vân Đẩu Tiên còn đang chìm đắm trong sung sướng lại nghe Liễu Minh nói vậy thì càng vui mừng hơn, vội vàng giơ tay đón lấy cái bọc.

Đúng lúc tay y chạm vào bọc vải thì đột nhiên, một thanh cốt nhận từ tay áo Liễu Minh bắn ra, dùng một góc độ khó tin cắm vào bụng y.

Vân Đẩu Tiên kêu thảm một tiếng, thân hình loạng choạng lùi về sau, nơi bụng y đang phun ra một vòi máu đỏ tươi.

19. Chương 19: Hung Đảo Thiên (19)

Sau thời gian cạn một chén trà, Liễu Minh mới thở hắt ra. Sau khi hắn đánh lén thành công, lại kích phát tiềm năng cơ thể rồi kích chiến thêm một trận nữa mới giết chết đối phương. Có điều bây giờ thể lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều. Hắn quỳ trên đất thở dốc mấy tiếng sau đó cố nén sự mệt mỏi, đi đến xác của ba kẻ kia, gỡ xuống những bao vải của bọn chúng.

Liễu Minh cũng định kéo bọn họ vào bụi cỏ để che giấu, thế nhưng quả thực lúc này tình trạng thân thể của hắn không tốt chút nào. Hắn do dự một chút rồi để bọn họ tại chỗ, mau chóng chạy vào rừng cây, trong phút chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vừa chạy khỏi rừng cây, Liễu Minh liền đi tới một khối đá lớn nơi chân núi được mấy cây đại thụ che chắn xung quanh, khiến cho nơi này trở nên bí ẩn. Hắn xem xét một chút, khi không thấy bóng dáng độc trùng dã thú thì mới yên tâm ngồi xếp bằng bên khối đá, bắt đầu vận dụng khả năng nhất tâm nhị dụng của mình, một nửa tinh thần chậm rãi điều tức, nửa còn lại cảnh giới xung quanh.

Hơn nửa ngày sau, Liễu Minh mới thở phào một cái, từ từ đứng lên.

Lúc này, sắc trời đã dần về khuya, cảm giác mệt mỏi do kích phát tiềm năng đã giảm đi nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi thêm một đêm là có thể khôi phục hoàn toàn.

Hắn vươn tay vào ngực lấy kim quả ra, thấy tia sáng vàng kim kia đã yếu đi nhiều, không còn làm người khác chú ý nhiều như ban sáng nữa.

“Hy vọng đây không phải là do được lực hao tổn tạo nên. . .” Liễu Minh thở dài, giấu kỹ quả vào trong người.

Quả này không phát ra hào quang nữa cũng có lợi, ít nhất là sẽ không làm những kẻ khác cản đường cướp đoạt. Tiếp theo, hắn nghĩ tới một chuyện, liền lấy ba cái túi thu được lúc giết ba người ban sáng ra, bắt đầu

xem xét. Có thể tiến vào trong đảo đương nhiên không có ai là phé vật, trong túi ba người đều có không ít dược liệu, cũng không ít hơn so thu hoạch của hần, đương nhiên chưa tính tới quả vàng kim kia. Hần đương nhiên không khách khí lấy những vật này làm của riêng, nhiều dược liệu như vậy, một bao vải không thể chứa hết nên hần phải nhét vào hai bao.

“Ồ!” Ánh mắt Liễu Minh bỗng nhiên sáng ngời, hần bỗng thấy trong bao vải của nam tử mặt đen Hạc Pha Đường Bang có một vật giống một cành cây khô héo.

“Đây là ‘Hoàng Tùng Kết’!” Liễu Minh vui vẻ thì thào nói. Đây chính là loại thảo dược mà Hoàng Tam nhờ hần tìm giúp.

Những ngày vừa rồi hần liên tục tìm kiếm dược thảo trị liệu cho Càn thúc nên đã quên mất việc này, không ngờ lại có thể thấy vật ấy ở đây. Vậy xem ra khi ra ngoài hần cũng có thứ để đưa cho Hoàng Tam rồi. Hần để tất cả dược liệu vào hai bao vải, cột chặt vào sau lưng.

Sau đó, hần lại tìm một cây đại thụ, vừa trèo lên định tìm nơi nghỉ ngơi thì đột nhiên đại thụ lắc lư dữ dội, làm Liễu Minh phải bám chặt vào một cành to để tránh ngã xuống.

“Động đất!” Khi thấy rõ chuyện đang xảy ra, Liễu Minh liền giật mình hô lên.

Động đất khá lâu cũng chưa dừng lại, Liễu Minh đành ôm chặt thân cây, dán người vào một cành to mới không rơi xuống.

Ầm Ầm! Đột nhiên nơi một dòng suối nhỏ bỗng tuôn ra một dòng nước mãnh liệt, ầm ầm đổ xuống. Những dãy núi cũng vang lên những tiếng ù ù, như những tiếng gầm rú hoảng sợ của dã thú. Dường như dưới lòng đất đang có một lực lượng khổng lồ muốn trỗi dậy, làm rung chuyển toàn bộ hòn đảo.

Sắc mặt Liễu Minh có chút tái đi, tại lực lượng của trời đất này, tồn tại của một con người chỉ như con sâu cái kiến mà thôi.

Khoảng một khắc sau, động đất mới chậm rãi ngừng lại.

“Vừa rồi thực sự là động đất?” Liễu Minh thở phào một hơi, gương mặt lộ nét trầm tư.

Mặc dù tuổi của hần vẫn nhỏ, thế nhưng cũng cảm giác được trận động đất vừa rồi có vẻ khác so với bình thường.

Sau trận động đất, trong đêm tối hần cũng có thể thấy bóng dáng cây cối xung quanh nghiêng trái ngã phải cả, cũng may là cây đại thụ nơi hần bám lại cực kỳ chắc chắn, nên mới không đổ xuống.

Liễu Minh lắc đầu, bây giờ hần chẳng còn tâm sức đâu mà đi tìm nguyên nhân động đất này, ngày mai chạy ra ngoài rồi nói tiếp.

Sau đó, hần lại nằm xuống một cành to, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một đêm qua đi, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Liễu Minh đã phấn chấn lại như cũ, vẻ khó chịu trong người đã biến mất cả, bây giờ hần cảm thấy trên người tràn ngập một lực lượng mạnh mẽ.

Nội lực trong người hần có vẻ lại tăng tiến một ít.

Thế nhưng vừa nhìn ra xung quanh, hần lập tức giật mình hoảng sợ. Những cây cối nhỏ yếu đã đổ nghiêng hết cả, đứt thân gãy cành, lá rụng đầy đất, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt dài.

Thế nhưng điều làm cho thần sắc Liễu Minh đại biến chính là không biết từ lúc nào, trên bầu trời lại xuất hiện một ít chương khí màu hồng phấn, từng đám chương khí phiêu lãng trên không trung như những đám mây, chậm rãi di chuyển trên không trung.

“Chuyện này là sao? Rõ ràng còn chưa tới thời gian một tháng mà!” Liễu Minh hít sâu một hơi.

Một khắc sau, hần lập tức nhảy xuống, không chút do dự chạy thực mạng về hướng lối ra đảo. Xem ra nguyên nhân xuất hiện đám sương mù này xem ra có quan hệ với trận động đất tối qua, thế nhưng dù có phải thật hay không thì hần cũng không nghĩ nhiều nữa. Bởi dù có nguyên nhân gì thì bây giờ nếu không chạy trốn kịp, kẻ lợi hại như thế nào cũng chỉ còn nước chết mà thôi.

Không riêng gì Liễu Minh, tất cả những người trong đảo đều mau chóng rút ra hướng lối vào, không ai tiếp tục ở lại thêm một khắc nào nữa, giờ này chỉ có ngu xuẩn mới đi tìm được thảo mà thôi.

Trên không trung, màn khói độc càng lúc càng đậm đặc, rốt cuộc hai ngày sau, chúng đã chậm rãi chìm xuống dưới.

Tại lối vào nội đảo, những người ba bang phái đang hai mặt nhìn nhau, ba bang chủ đều xuất hiện, trên mặt ánh lên nét lo lắng.

Tới lúc này, chỉ có mấy người trong ba bang trốn thoát, những người khác không thấy bóng dáng đâu nữa.

Những người vào đảo đều là bang chúng tinh anh trong bang, nên nếu không kịp rút lui thì thực lực của ba bang sẽ suy giảm mạnh.

Lúc này, nơi cửa vào chợt xuất hiện một bóng người thấp bé, chính là Liễu Minh.

“Liễu huynh đệ!” Những người trong Mệnh Nhị Bang thấy hắn đi ra thì cực kỳ vui mừng. Thượng bang chủ vung tay lên, mấy bang chúng liền chạy ra chào đón, có xu hướng tách ra khỏi hai bang còn lại.

Trên mặt Liễu Minh vẫn còn ba vết máu rõ ràng, có lẽ là vết trảo của dã thú nào đó, quần áo tơi tả rách nát, đầy đất cát xen lẫn vết máu đọng, thần sắc mệt mỏi.

Tới khi ra khỏi sơn cốc hắn mới thở phào một hơi, quay đầu nhìn vào trong đảo một cái, trong lòng vẫn còn cảm giác nguy hiểm.

Hai ngày này, hắn không ngủ không nghỉ liều mạng chạy ra khỏi nội đảo, ngoài việc tránh né những dã thú độc trùng còn phải cẩn thận khói độc bên trên nữa, quả thật là cử tử nhất sinh. Cũng may hắn có khả năng nhất tâm nhị dụng, chia tinh thần thành hai, thay nhau nghỉ ngơi mới giữ vững được tới giờ. Trên đường đi, hắn cũng gặp phải một số người của ba bang, còn tận mắt thấy có một người táng thân trong khói độc, toàn thân bốc lên khói đen rồi từ từ hư thối.

“Bang chủ.” Liễu Minh đi về phía đám người Mệnh Nhị Bang, thi lễ với Thượng Bang chủ một cái.

“Tốt, khổ cực.” Thượng bang chủ cười ha ha, trấn an nói.

“Những thứ này là toàn bộ thu hoạch của thuộc hạ khi vào trong đảo, mời bang chủ kiểm tra.” Liễu Minh cúi xuống hai bao vải sau lưng, đưa cho Thượng bang chủ.

Thượng Bang Chủ tiện tay nhận lấy, vung tay lên, hai tên bang chúng Mệnh Nhị Bang liền đi tới bên người Liễu Minh, lục soát kỹ càng quần áo một lần. Liễu Minh giơ hai tay lên cho bọn họ lục soát, một lát sau, hai người kia lùi sang một bên, không phát hiện vật gì được giấu.

Thượng Bang Chủ khẽ gật đầu, hơi có thâm ý nhìn Liễu Minh một cái, ân cần nói: “Liễu tiểu huynh đệ khổ cực, người đi nghỉ đi, mọi chuyện sau này hãy nói tiếp.”

Liễu Minh khẽ gật đầu, đưa mắt tìm kỹ trong đám người không thấy bóng dáng Cần thúc đâu, lòng mảy có chút nhủ lại.

Mệnh Nhị bang dựng lên vài lều vải đơn giản, Liễu Minh tìm một cái rồi chui vào, chìm vào giấc ngủ say.

Không biết qua bao lâu, Liễu Minh mới chậm rãi tỉnh lại, tinh thần đã hồi phục ít nhiều, hắn không chút do dự chui ra khỏi lều.

Chỉ thấy sắc trời bên ngoài đã xâm xẩm tối, xem ra hắn đã ngủ suốt một buổi.

Bang chúng Mệnh Nhị Bang thấy Liễu Minh ra thì đều hòa nhã gọi hắn tới.

Hắn nhìn xung quanh mấy lần, chỉ thấy ba bang đều tụ tập lại nơi này, còn cửa vào đảo thì đã bị khói độc lan tới quá nửa. Những bang phái khác cũng có mấy người quần áo tả tơi, có lẽ mới chạy trốn từ trong đảo ra, bị bang chúng trong bang vây lấy hỏi han.

Chợt nơi cửa vào sơn cốc có một làn gió thổi qua, màn khói độc cuộn lên, bao phủ toàn bộ lối vào.

Đám người bên ngoài thấy vậy thì giật mình, sắc mặt ai nấy đều cực kỳ khó coi. Xem ra trong đảo nếu còn người sống thì cũng không còn cơ hội trở ra nữa.

Cuộc tầm bảo lần này chấm dứt. Người đi ra chỉ có tám người, ba người Mệnh Nhị Bang, ba người Bách Độc Bang còn Hạc Pha Đường Bang chỉ có hai người.

Sắc mặt bang chủ Hạc Pha Đường Bang Độc Nhân Long cực kỳ khó coi, y dẫn theo hai người kia, không nói một lời mà rời khỏi ngay lập tức.

“Độc nhân bang chủ, chúng ta còn chưa kiểm kê thu hoạch của ba bang và trao đổi vật dụng, trong này có thể còn có vật mà các hạ muốn, vậy mà các hạ lại đi vậy sao?” Lão giả họ Vân của Bách Độc Bang nói.

Đây chính là một thông lệ cũ, tất cả các bang sẽ lấy thu hoạch của mình ra, một là để thể hiện sự công bằng, hai là nếu trong các bang khác có thứ mình muốn thì cũng có thể trao đổi được.

“Lần này bốn bang chỉ thu hoạch được rất ít, nên không muốn tham dự, các vị cứ tự nhiên.” Độc Nhân Long lạnh lùng nói, không quay đầu lại mà tiếp tục dẫn các bang chúng Hạc Pha Đường Bang rời đi.

Thượng Bang chủ cũng nhìn lão giả họ Vân một cái, nói: “Lần tầm bảo này có thể nói là vô cùng thất bại, Mệnh Nhị Bang chúng ta cũng không muốn trao đổi gì cả, cáo từ trước.”

Thượng Bang chủ chấp tay với lão giả họ Vân một cái rồi đưa bang chúng của mình rời đi.

Lão giả họ Vân im lặng một chút rồi cười lạnh vài tiếng, vung tay dẫn bang chúng của mình rời khỏi.

Sơn cốc mau chóng yên tĩnh trở lại, khói độc trong đảo càng ngày càng dày đặc, nhìn như một bức tranh mộng ảo.

20. Chương 20: Hung Đảo Thiên (20)

Những người Mệnh Nhị Bang mau chóng trở về nơi đóng quân. Từ xa trông thấy, những bang chúng ở lại có chút giật mình rồi đồng loạt hoan hô vang dội.

Chu Phó Bang Chủ mang theo một ít người chạy ra đón, kinh ngạc nhìn Thượng Bang Chủ một cái, bởi chưa đến hai mươi ngày, đáng lẽ họ còn chưa về mới phải. Thượng Bang Chủ nhìn lại y, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chu Phó Bang Chủ hiểu ý, không hỏi nhiều nữa mà cất cao giọng nói: “Các vị huynh đệ, chuyện tầm bảo lần này đã xong. Đây chính là đại hỷ sự, tối nay chúng ta hãy mở tiệc, mọi người hãy cùng vui vẻ một phen đi.”

Nghe lời này, những người còn lại liền hoan hô ầm ĩ. Nơi Hung đảo căn cứ này, cũng chỉ có tiệc tối là có thể làm cho đám tù nhân hài lòng một chút mà thôi. Liễu Minh đứng trong đám người, chợt thấy nơi cánh tay xiết chặt, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy đó là Hoàng Tam.

“Liễu huynh đệ, quả nhiên ngươi đã đi ra.” Hoàng Tam quan sát kỹ càng Liễu Minh một lượt rồi cười ha ha nói.

Nghe vậy, trong lòng Liễu Minh liền có chút ấm áp, hắn khẽ gật đầu nói: “Dược liệu ngươi nhờ, ta đã tìm được.”

Hoàng Tam nghe vậy thì cực kỳ vui mừng. Liễu Minh nhìn quanh trong đám người, lông mày nhíu chặt lại.

“Hoàng Tam, sao không thấy Càn thúc đâu? Thúc ấy ra ngoài săn thú sao?” Trong lòng Liễu Minh chợt nảy ra một dự cảm xấu, chậm rãi hỏi.

Hoàng Tam nghe vậy thì gương mặt lộ ra chút phức tạp, chần chờ không nói.

“Càn thúc xảy ra chuyện gì?” Liễu Minh biến sắc, gấp giọng hỏi.

Hoàng Tam do dự một hồi, rốt cục chậm rãi nói: “Không lâu sau khi ngươi đi vào trong đảo, Càn tiên sinh đột nhiên bệnh nặng, giờ đang nghỉ ngơi trong động.”

Liễu Minh nghe vậy thì thân thể lão đảo một cái, gương mặt đột nhiên tái nhợt đi, không nói một lời, hai tay tách đám người xung quanh ra, chạy thục mạng vào trong sơn động.

Những bang chúng nhìn theo bóng lưng hần chạy phía xa, rất nhanh đã có người nhận ra Liễu Minh.

“Kia không phải Liễu Minh sao? Không thể tưởng được hần lại còn mạng trở ra.”

“Xem ra tuổi của hần mặc dù nhỏ, nhưng cũng có không ít bản sự đâu.”

Thượng Bang chủ nhìn theo bóng lưng Liễu Minh, thở dài một hơi, bởi y cũng biết rõ tình trạng hiện nay của Càn thúc. Hoàng Tam cũng nhìn theo, khi Càn thúc bị bệnh, chính gã là kẻ đã khám và chữa bệnh cho Càn thúc, nên gã biết rõ tình hình hiện nay, Càn thúc chỉ sợ. . .

Liễu Minh chạy vội đến cửa sơn động, chợt nghe thấy bên trong truyền tới một tràng tiếng ho khan. Hần bước chậm lại, cái mũi đau xót, cảm giác như nước mắt muốn trào ra. Hần hít sâu một hơi, tay vuốt vuốt vào bụng một cái, cố gắng giữ tinh thần phấn chấn một chút rồi mới bước vào.

“Càn thúc.” Hần gấp giọng kêu, không nhịn được bước nhanh vào trong.

Trong sơn động, Càn thúc nửa nằm trên giường đá, trên người đang đắp một tấm da thú, tóc hoa râm, gương mặt đầy sẹo đã hõm sâu xuống, ánh mắt mờ đi. Chợt thấy Liễu Minh đi vào, ánh mắt y sáng lên, khuôn mặt có chút vui mừng, nói: “Dựa theo tiên lệ thì chuyện tầm bảo còn chưa kết thúc cơ mà, sao người đã về rồi thế?”

Liễu Minh thấy cổ họng nghẹn ứ lại, hần vội vàng bước tới đỡ lấy thân thể Càn thúc, run giọng nói: “Trong đảo có chút biến cố nên chuyện tầm bảo đành kết thúc sớm. Càn thúc, sao thúc đột nhiên lại ngã bệnh thế này?”

Càn thúc cười ha ha, giơ tay vuốt tóc Liễu Minh, nói: “Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình. Trên Hung Đảo này, tù phạm nào chẳng đến lúc chết chứ? Càn thúc có thể chết trên giường bệnh mà không phải bị những dã thú kia ăn tươi đã xem như may mắn rồi.”

“Không, Càn thúc, thúc sẽ không chết.” Liễu Minh cầm chặt cánh tay có chút khô héo của Càn thúc, nước mắt đã đảo quanh.

“Liễu huynh đệ.” Thanh âm Hoàng Tam từ ngoài động truyền tới.

Liễu Minh lau nước mắt, đứng lên nói: “Hoàng huynh đệ, mời vào.”

Hoàng Tam nghe vậy thì bước vào, nhìn Càn thúc một cái, ánh mắt có chút ảm đạm.

“Hoàng huynh đệ, Càn thúc mắc bệnh gì vậy, cần dùng loại thuốc nào?” Liễu Minh túm lấy cánh tay Hoàng Tam, gấp gấp hỏi.

Nơi cổ tay Hoàng Tam bị xiết chặt, cảm giác như bị một cái vòng sắt bóp lại, gã có chút hoảng sợ nhìn Liễu Minh, một lát sau mới thở dài nói: “Hết sức xin lỗi, tại hạ học y không tinh, bệnh tình của Càn tiên sinh tại hạ đành thúc thủ vô sách.”

“Ta đã tìm thấy không ít dược thảo quý hiếm trong đảo, có thể trong đó sẽ có thứ có tác dụng. . .” Liễu Minh buồn bã nói.

“Bệnh tình của Càn tiên sinh là do phủ tạng hao tổn, tinh khí khô kiệt, xương cốt bạc nhược, cơ thịt teo nhèo, đây đều là triệu chứng của bệnh nan y. Dù có dùng linh đan diệu dược gì cũng không chữa được, tại hạ vô năng.” Hoàng Tam thở dài nói.

“Khục. . . Minh nhi, thân thể của ta, chính ta hiểu rõ, không quan hệ gì với Hoàng tiên sinh cả.” Càn thúc ngăn Liễu Minh định nói tiếp rồi lại ho khan một hồi.

Liễu Minh trầm mặc trong chốc lát rồi từ từ buông tay ra.

Hoàng Tam vuốt vuốt cổ tay, mau chóng cáo từ.

Chờ khi y đi xa, Liễu Minh mới tới gần Càn thúc, tay nhấn mạnh lên bụng, một lát sau, bụng hần cuộn lên, há miệng hộc ra một quả màu vàng kim.

“Minh nhi, đây là. . .” Càn thúc giật mình nói.

“Càn thúc, đây là dược liệu ta tìm được trong đảo. . .” Liễu Minh lấy một ít nước trong, rửa rấy quả sạch sẽ. Lúc này, hào quang và nhiệt khí của quả đã yếu đi, màu sắc cũng biến thành đỏ rực.

Hắn biết rõ sau khi ra đảo sẽ bị người Mệnh Nhị Bang kiểm tra quần áo kỹ lưỡng nên mới mạo hiểm giấu quả này vào trong bụng. Trước kia hắn đã được Càn thúc dạy cho công phu này, cũng may mà mới trải quả nửa ngày nên dược lực còn chưa bị cơ thể hấp thu.

Hắn lập tức kể nguồn gốc của quả này kỹ càng cho Càn thúc rồi nói: “Càn thúc, quả này xem ra chính là tiên thảo mà người trong đảo nói, nhất định có thể chữa khỏi tổn thương của thúc.”

Càn thúc nghe lời này, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, yêu thương vuốt ve mái tóc Liễu Minh, tay cầm lấy kim quả. Chợt y chuyển tay, nhét vào miệng Liễu Minh. Liễu Minh cả kinh, định phun ra thì đúng lúc này, Càn thúc giơ ngón tay điểm mạnh vào cằm hắn một cái. Hàm răng của hắn liền không tự chủ được cắn mạnh xuống, lớp vỏ quả liền vỡ tan ra, một cỗ mùi hương nồng đậm lập tức tràn ngập khoang miệng hắn. Cánh tay Càn thúc khẽ động, lại tiếp tục nhắc cằm Liễu Minh lên. Liễu Minh đành nuốt kim quả xuống.

“Càn thúc, thúc. . .” Liễu Minh đang định nói gì thì đột nhiên Càn thúc lại giơ tay vỗ mạnh xuống cổ hắn.

Liễu Minh chỉ thấy trước mắt tối sầm, liền ngã xuống trước giường đá. Không biết bao lâu sau, hắn mới từ từ tỉnh lại, chỉ thấy nơi bụng có một khối không khí ấm áp cuộn lên. Một cỗ khí lưu mạnh mẽ chuyển động trong kỳ kinh bát mạch, các đốt ngón tay rung động, lực lượng thân thể tăng lên nhanh chóng, tinh thần vô cùng sảng khoái, cảm giác sung mãn chưa từng có.

“Khục khục. . . Bây giờ ngươi thấy thế nào?” Âm thanh Càn thúc truyền tới.

Liễu Minh nghe vậy thì xoay người ngồi dậy.

Lúc này, Càn thúc vẫn nửa nằm trên giường đá, gương mặt còn suy bại hơn lúc trước, thế nhưng ánh mắt lại có chút sáng lên, nhìn Liễu Minh.

“Càn thúc, sao thúc lại nhường quả này cho cháu? Nếu vậy, thúc chẳng phải. . .” Trong lòng Liễu Minh không có chút nào vui sướng mà tràn ngập áy náy.

“Khục khục. . . Nếu ta không đoán sai thì kim quả này chính là một linh dược có thể tẩy bổ nguyên khí, để ta dùng thì quá lãng phí.” Càn thúc ho khan hai tiếng rồi nói.

Liễu Minh vội vàng đỡ thân thể Càn thúc, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng y.

“. . . Tổn thương của ta đã có từ khi còn chưa tới Hung Đảo này rồi. Những năm gần đây đều bị ta dùng nội lực áp chế, mãi tới giờ mới bạo phát ra. Đây cũng không phải là bệnh thể nên dược vật không có tác dụng gì cả, ngươi không cần áy náy đâu.”

Liễu Minh nghe vậy, cắn chặt răng, cố nén nước mắt, nhẹ nhàng đỡ Càn thúc nằm xuống.

“Đứa nhỏ ngốc, ta chỉ là bị bệnh, cũng sẽ không chết ngay, sao ngươi đã ủ rũ thế này rồi.” Càn thúc khẽ cười, trong giọng nói mang theo chút bi thương.

Liễu Minh kéo da thú trùm lên người Càn thúc, há miệng, thế nhưng thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn lại, chỉ nói được một câu: “Thúc phải cố gắng nghỉ ngơi. . . Đừng nói nhiều như vậy nữa.”

“Được rồi, thế ngươi nói đi, vết thương trên mặt là thế nào thế này?” Càn thúc cười cười, thấp giọng hỏi.

“Là do một con cự viên lông đỏ gây ra. Cự viên này nhìn có chút khác so với mấy con thông thường, hình thể cực lớn, cao cỡ một người, hơn nữa còn cực kỳ hung dữ, chắc là đã thú biến dị.” Liễu Minh sờ sờ gò má, không chút để ý nói.

“Ngươi nói cho ta một chút về chuyện tại sao tâm bảo lại kết thúc sớm đi?” Càn thúc nằm xuống, hô hấp chậm lại, cũng không ho khan nữa.

“. . . Nội đảo nhìn rất yên tĩnh, trong không khí phảng phất một mùi tanh nhạt, cây cối rậm rạp hơn bên ngoài rất nhiều, nhìn bên trên đẹp như tranh vẽ, thế nhưng nếu đi vào thì rất dễ bị lạc, vô cùng quỷ dị. . .” Liễu Minh kể lại kỹ càng chuyện động đất trong đảo và khói độc sớm bùng xuống.”

“Gần đây thời tiết cũng không bình thường, lúc nóng lúc lạnh. Nghe đồn ngoài đảo cũng có một chút sương mù. Không biết có phải là sắp có thiên tai không nữa.” Càn thúc nghe xong, trầm tư nói.

Hai người cứ nói chuyện trong sơn động, còn bên ngoài đã sớm có mấy đồng lửa lớn, thỉnh thoảng vang lên những tiếng hoan hô của bang chúng Mệnh Nhị Bang. Đúng lúc này, chợt ngoài động truyền tới những tiếng bước chân.

“Liễu huynh đệ, đây là phần thưởng mà Thượng Bang chủ đưa cho ngươi.” Một tiểu lâu la trong bang đi tới. Người này giao vật phẩm cho Liễu Minh rồi cáo từ rời đi.

Liễu Minh nhìn thoáng qua rồi đặt phần thưởng sang một bên, chỉ thấy gồm có: mấy xâu thịt khô, một thanh loan đao, một chiếc áo vải và mấy bao dược vật chữa thương. Tất cả đều là thứ tốt, thế nhưng lúc này Liễu Minh chẳng còn chút hứng thú nào nữa.

Mấy ngày sau, Liễu Minh đều ở trong động với Càn thúc, cũng không tham gia săn bắn hay tuần tra nơi đóng quân nữa. Có thể do công lao vào đảo tầm bảo nên Thượng Bang chủ cũng không nói gì cả.

Nhìn thấy thân thể Càn thúc này một kém đi, Liễu Minh cảm thấy lòng như đao cắt.

Ngày thứ năm sau khi cuộc tầm bảo kết thúc, đột nhiên tinh thần của Càn thúc tốt hơn nhiều, được Liễu Minh nâng xuống giường, đi ra ngoài phơi nắng một chút.

21. Chương 21: Hung Đảo Thiên (21)

Tắm rửa dưới ánh mặt trời ấm áp, khuôn mặt Càn thúc cũng có phần hồng hào hơn, giống như đang thiêu đốt chút sức sống cuối cùng của mình vậy.

“Những ngày sống trên Hung Đảo này tuy rằng kham khổ, thế nhưng lại là quãng thời gian làm ta cảm thấy thoải mái nhất.” Càn thúc chậm rãi nói.

Liễu Minh lẳng lặng ngồi cạnh Càn thúc, chăm chú lắng nghe.

“Thân thể của ta thực sự là không được nữa rồi. Minh nhi, cháu hãy cố gắng sống sót. Ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất, đó là nếu sau này có cơ hội rời đi Hung Đảo, cháu hãy tới quận Liêu Thủy nước Huyền Kinh tìm người nhà của ta. . . giúp đỡ bọn họ một chút. . . được như vậy ta cũng không có gì nuối tiếc nữa.”

Càn thúc dựa lưng vào tường đá, chậm rãi nhắm mắt, giống như chợt ngủ quên khi phơi nắng.

Bên cạnh một rừng cây tràn ngập vụ khí, Liễu Minh đang quỳ trước một ngôi mộ, đôi mắt đỏ ửng, cái mũi nóng lên, tay đang nâng một vốc đất vàng thả xuống ngôi mộ, thần sắc tràn ngập đau thương. Giờ đây, nam tử mặt đầy sẹo chăm sóc hân bao năm qua đã yên tĩnh nằm bên dưới.

Càn thúc qua đời cũng không khiến bao nhiêu người Mệnh Nhị Bang để ý, bởi dù gì thì trên Hung Đảo này lúc nào cũng có người chết cả. Chỉ có mấy người quen biết cũ như Lôi Hồ, Hoàng Tam tới tế bái mà thôi.

“Càn thúc, thúc yên tâm. Cháu sẽ sống thật tốt.” Liễu Minh lau nước mắt, trên gương mặt tràn ngập bi thương đã thay bằng thần sắc cực kỳ kiên nghị.

Hắn quỳ xuống đất, dập đầu lạy ba cái rồi đứng dậy quay trở về.

Trên Hung Đảo này, mặt trời mọc mặt trời lặn, thay đổi khôn lường. Trong nháy mắt, một năm đã trôi qua.

Trong Thi Cốt Lâm phía Tây Bắc Hung đảo, mười nam tử Mệnh Nhị Bang đang đi thành một hàng, đồng thời ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh.

Trong đội ngũ, ở giữa là hai nam tử đang khiêng một cây cọc gỗ treo một đầu lợn rừng đỏ rực, cái đầu cực lớn, riêng cái mũi đã dài hơn một thước, giống như một thanh liêm đao chọc vào cái đầu của nó. Trên đầu nó, có một vết thương chí mạng sâu hoắm, tới giờ vẫn không ngừng chảy ra máu tươi.

“Liễu huynh đệ quả nhiên thân thủ bất phạm. Lần này có thể thuận lợi đánh chết đầu Hỏa Tị Trư này, công lớn thuộc về Liễu huynh đệ ngươi.” Hai người đi sau cùng đang nói chuyện với nhau.

Người vừa nói thân hình cao lớn, đôi mắt hơi nhô ra ngoài, nhìn có chút quái dị, thể nhưng so với những kẻ thiếu tay thiếu chân trong Hung đảo này thì vẫn là bình thường. Người này chính là đội trưởng đội săn bắn của Mệnh Nhị Bang, Nhân Man Tử.

Liễu Minh đi bên cạnh y, một năm qua, hắn đã cao hơn không ít, thân thể cũng có vẻ mạnh khỏe hơn, tay đang xách một thanh đoản kiếm dài hơn thước, mũi kiếm còn dính theo chút máu.

“Đội trưởng quá khen, là nhờ mọi người đồng tâm hợp lực mới có thể giết đầu Hỏa Tị Trư này, ta chỉ giúp một chút mà thôi.” Liễu Minh khiêm tốn nói.

“Liễu huynh đệ đừng khiêm tốn. Nếu như sau khi nó phá vòng vây, ngươi không kịp giữ lại, đồng thời dẫn nó vào bẫy chúng ta đã bố trí để chặn đánh thì kiểu gì cũng có người thiệt mạng, hơn nữa rất có thể sẽ để nó chạy thoát nữa.” Nhân Man Tử vung tay lên, hào sảng cười nói.

Những người khác nhìn Liễu Minh, trong mắt cũng tràn ngập vẻ ôn hòa, thậm chí còn một chút sợ hãi nữa.

Liễu Minh nhìn họ, cười khê một tiếng, không nói gì nữa.

Đội ngũ thấy vậy cũng yên tĩnh trở lại. Trong phút chốc, chỉ còn những tiếng bước chân quanh quẩn trong rừng cây.

Đội ngũ bỗng dừng lại, bởi phía trước đột nhiên xuất hiện một khe suối rộng hơn trượng chắn lối đi.

“Ở đây sao lại có một con suối thế này? Lần trước chúng ta tới còn không có cơ mà?” Một nam tử mặc quần da thú nói.

Mấy người khác nghe vậy cũng nhao nhao đồng ý, trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Liễu Minh đi lên phía trước hai bước, nhíu mày, trong khe suối còn có không ít những cây cỏ cạn xanh mướt, xem ra khe nước này mới xuất hiện không lâu, xung quanh còn có rất nhiều dấu vết không bình thường khác.

Hắn chun mũi chăm chú ngửi, không ngờ Thi Cốt Lâm này cách bờ biển tới hai mươi hải lý mà nước nơi này lại tràn ngập mùi mặn nồng của biển. Không riêng gì khe nước này, một năm qua, khí hậu Hung Đảo đã thay đổi rõ rệt, mưa nhiều hơn mấy lần, nhiều nơi đã xuất hiện những hồ nhỏ.

“Thôi, chúng ta đi vòng qua một lát là được. Trời sắp tối rồi.” Nhân Man Tử quét mắt qua khe nước một cái, trong mắt hiện lên chút dị sắc rồi nói.

Đội săn bắn lại xuất phát, đi vòng qua con suối, mãi tới khi sắc trời đã tối thui mới về tới nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang.

Nhân Man Tử đưa hai người đàn ông khiêng con Hỏa Tị Trư kia đi, các thành viên còn lại thì giải tán, trở về động phủ của mình nghỉ ngơi.

Liễu Minh cũng trở về sơn động, bố trí bên trong vẫn không khác so với một năm trước.

Hắn thả lỏng người, ngồi khoanh chân trên giường đá.

Cả ngày săn bắn làm cho cả thể xác và tinh thần của Liễu Minh đều có phần mỏi mệt. Hắn tập trung tinh thần, bắt đầu thổ nạp theo bộ khẩu quyết vô danh kia. Trong bóng tối, trên người Liễu Minh dần dần tỏa ra một luồng ánh sáng trắng nhạt, nhìn có chút thần bí.

Không biết cứ ngồi như vậy bao lâu, Liễu Minh mới từ từ mở to mắt, vẻ mệt mỏi đã biến mất, toàn thân cực kỳ thư giãn như đang ngâm mình trong một suối nước nóng ấm áp.

Hắn đứng lên chậm rãi vận động thân thể, khuôn mặt lộ ra chút hưng phấn. Một năm trước sau khi hắn dùng kim quả thì trong cơ thể dần hình thành một khối không khí ấm áp.

Một năm qua, do không ngừng tập luyện bộ khẩu quyết vô danh kia nên hắn đã có tiến bộ không ít. Không những khí lực đã tăng lên nhanh chóng mà tinh thần cũng mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Bây giờ, riêng khí lực hần đã không thua bất kỳ tù phạm nào trên Hung Đảo này, còn nếu sử dụng mấy loại bí kỹ mà Càn thúc giao cho thì tin rằng sẽ chẳng có mấy ai có thể làm đối thủ của hần được.

Ào ào, đột nhiên bên ngoài truyền tới một tràng tiếng mưa rơi tầm tã.

Liễu Minh bước ra cửa sơn động, mắt nhìn bầu trời đêm, trong đầu nhớ lại con suối mới xuất hiện trong Thi Cốt lâm kia, đôi mày nhíu lại.

Biến hóa một năm qua trong Hung Đảo, những kẻ có ý đã sớm lưu ý toàn bộ chi tiết.

Nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang ở vùng bên trong, nghe đồn bên ngoài nước biển đã xâm lấn chiếm lượng lớn diện tích quanh đảo, không những thế lại còn càng ngày càng có xu hướng tăng lên.

“Không lẽ Hung đảo sắp chìm.” Trong lòng Liễu Minh nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nếu như Hung đảo thực sự chìm thì hần có lợi hại tới cỡ nào cũng phải chết trong đảo mà thôi. Dù sao thì quanh đây chính là Biển Chết, chuyện qua vượt biển chỉ là vọng tưởng.

“Hung đảo không có kẻ dẫn, có lẽ cao tăng ba bang đã hiệp nghị chuyện này rồi, không biết họ đã có đối sách gì chưa?” Liễu Minh lắc đầu.

Nếu Hung Đảo thực sự chìm thì một mình hần đành bất lực, chỉ có thể dựa vào lực lượng tất cả hung phạm mới có chút sinh cơ.

Lúc này, trong nơi ở của Thượng Bang chủ Mệnh Nhị Bang, là động rộng nhất nơi đây, mặt đất bóng loáng, vách tường còn đốt mấy cây đèn dầu làm cho sơn động cũng sáng ngời khác.

Thượng Bang chủ đang ngồi trên ghế đá, cau mày.

Một lát sau, một tràng tiếng bước chân bước tới, người đến là Chu phó bang chủ, sau lưng y còn có hai trên bang chúng Mệnh Nhị Bang.

“Bang chủ, đầu Tị Hỏa Trư hôm nay đã được xử lý, da cũng đã thuộc xong, có thể nhập kho được.” Chu phó bang chủ bẩm báo.

“Rất tốt, tất cả da thú, thú cốt, dược liệu, khoáng thạch đều phải sửa lại cho tốt. Không lâu nữa sẽ đến lần trao đổi dược liệu năm năm một lần.” Thượng Bang Chủ trầm giọng nói ra.

“Vâng!” Chu Phó Bang Chủ và hai người vội vàng đáp ứng.

Thượng Bang Chủ khẽ gật đầu, nhìn Chu Phó Bang Chủ một cái, Chu Phó Bang Chủ hiểu ý, phẩy tay. Hai bang chúng kia thấy vậy thì thi lễ với Thượng Bang chủ một cái rồi lui xuống.

Thượng Bang Chủ đứng lên, sắc mặt trầm xuống. Y đi lại trong sơn động mấy bước, còn Chu Phó bang chủ chỉ đứng bên cạnh, không nói gì nữa cả.

“Bang chủ, người còn lo chuyện kia nữa sao? Có thể thay đổi trên đảo này chỉ là do địa chất mà thôi. Hung Đảo này lớn như vậy, sao có thể nói chìm là chìm chứ?” Một lúc lâu sau, Chu Phó bang chủ mới không nhịn được mà mở miệng nói.

“Ta cũng hy vọng chỉ là lo xa thôi. Thế nhưng lão Chu, chúng ta tới Hung Đảo này đã nhiều năm như vậy, trước kia đã từng xảy ra chuyện này đâu? Đây là chuyện liên quan tới sinh tử tồn vong đấy, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Thượng Bang Chủ thở dài nói.

“Vâng. Bang chủ nói đúng.” Chu Phó bang chủ nói.

“Mấy ngày gần đây, người cũng thấy đấy, xung đột giữa các bang chúng ta càng ngày càng ít đi. Thậm chí, Hạc Pha Đường Bang và Bách Độc Bang cũng ít ra ngoài săn bắn hơn nhiều. Không phải bọn họ cũng nghĩ như chúng ta ư?” Thượng Bang Chủ cười lạnh hai tiếng nói.

Chu Phó Bang Chủ nghe vậy khẽ giật mình, thần sắc cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Đêm nay Độc Nhân Long và Vân lão đầu hẹn gặp ta, tám phần cũng vì chuyện này. Để tránh cho nhiều người biết, lần này chỉ có hai chúng ta đi thôi.” Thượng Bang chủ lạnh lùng nói.

“Thế nhưng nếu bọn họ có mai phục thì cực kỳ nguy hiểm.” Chu Phó Bang Chủ có chút lo lắng nói.

“Lần này là bí mật tụ hội, ước định lúc trước là mỗi bang sẽ tới hai người. Hai tên kia cũng không ngốc, lúc này tranh đấu sẽ chẳng có chút lợi gì cả.” Thượng Bang Chủ vung tay lên, thản nhiên nói.

Lúc này, y đã bước tới cửa động, nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói: “Đến lúc rồi, đi thôi.”

Chu Phó Bang Chủ đáp ứng, hai người mau chóng rời khỏi sơn động, tiến vào bóng đêm.

Mưa đêm vẫn không ngừng, bầu trời tối sầm.

Một nơi trong Hung Đảo, một ánh lửa yếu ớt chiếu ra từ một cây Long Huyết già. Cây Long Huyết này cành lá um tùm, rập rập rủ xuống bên dưới, che dấu một sơn động bí mật.

Hai đại hán canh giữ ở ngoài sơn động, nhìn trang phục thì có thể thấy có một người của Bách Độc Bang, một người của Hạc Pha Đường Bang.

Trong sơn động, lão giả họ Vân và Độc Nhân Long đang ngồi trên hai chiếc ghế đá đơn giản, dường như đang đợi người nào đấy. Thời gian chậm chậm trôi qua, đúng lúc hai người đã bắt đầu lo lắng thì. . .

22. Chương 22: Hung Đảo Thiên (22)

Trong bóng tối, chợt truyền tới một tràng tiếng bước chân. Ngay sau đó, Thượng bang chủ và Chu phó bang chủ Mệnh Nhị Bang chậm rãi bước tới.

“Ha ha, Thượng mỗ tới chậm, để hai vị chờ lâu, thật sự vô cùng có lỗi.” Thượng bang chủ cười lớn một tiếng rồi bước vào sơn động, còn Chu phó bang chủ cũng giống như hai người kia, yên tĩnh đứng bên ngoài canh giữ.

“Thượng bang chủ cũng biết hôm nay tới muộn. Ta còn tưởng rằng các hạ không có hứng thú với ước hẹn hôm nay chứ?” Độc Nhân Long lạnh lùng nói.

“Sao lại thế được? Hai vị đã mời, Thượng mỗ sao lại không tới chứ? Thế nhưng nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang chúng ta cũng không giống Ô Vân Cốc mà Độc Nhân huynh đoạt được, ở gần biển, giờ đây chỉ sợ không ít nơi đã ngập rồi.” Thượng Bang chủ cười nói.

Độc Nhân Long nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, định mở miệng nói gì thì lão giả họ Vân đã khoát tay xen vào nói: “Hai vị, đêm nay chúng ta bàn đại sự, mọi người đừng tranh cãi nữa.”

Độc Nhân Long hừ một tiếng, thế nhưng có vẻ có chút cố kỵ với lời vừa rồi của lão giả họ Vân nên chỉ quay đầu đi.

Khuôn mặt Thượng Bang chủ lại lộ ra vài nét vui vẻ.

Lời vừa rồi của y có chút ý khiêu khích, thế nên từ phản ứng của Độc Nhân Long thì y cũng hiểu được một phần tình trạng hiện tại của Hạc Pha Đường Bang, đáy lòng cũng càng thêm trầm xuống.

Dự đoán kia, sợ rằng sẽ thành sự thực.

Ba người đứng ngoài không thể nghe được bọn họ đang nói gì, có chăng chỉ nghe thấy chút tiếng gió mà thôi.

“Nguyên nhân chúng ta tụ hội lần này, tin rằng mọi người đều hiểu. Tình trạng gần đây diễn ra trên đảo chắc hai vị cũng hiểu được rồi. Mấy dòng suối trên đảo ngày càng rộng hơn, hơi ẩm cũng nhiều hơn, đi trên đất đều có thể cảm giác được.” Lão giả họ Vân mỉm cười, bắt đầu nói.

Độc Nhân Long cùng Thượng bang chủ nghe vậy, đều khẽ gật đầu.

“Ô Vân Cốc chúng ta mấy ngày nay đều cảm thấy rung chuyển.” Độc Nhân Long hơi trầm mặc, chậm rãi nói.

“Gần đây, mặc dù Mệnh Nhị Bang không thấy địa chấn, thế nhưng hơi nước cũng nhiều hơn rất nhiều.” Thượng Bang chủ liếc hai người một cái rồi nói.

“Nguyên nhân những chuyện này, ta tin rằng hai vị đều có suy đoán của riêng mình.” Lão giả họ Vân sắc mặt trầm trọng nói.

Độc Nhân Long và Thượng bang chủ liếc mắt nhìn nhau, không nói gì cả.

“Các dấu hiệu gần đây cho thấy, Hung Đảo này, có lẽ sắp chìm rồi.” Thấy hai người trầm mặc, lão giả họ Vân đành nói tiếp.

Tuy rằng trong lòng Độc Nhân Long và Thượng bang chủ đều đoán được, thế nhưng bây giờ nghe vậy, sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống. Không khí trong động trở nên cực kỳ yên tĩnh.

“Mặc dù chuyện này khó tin, thế nhưng ta cũng đồng ý với Vân bang chủ.” Thượng bang chủ chậm rãi nói.

Độc Nhân Long cũng im lặng gật đầu.

Lão giả họ Vân thấy hai người kia đều đồng ý thì sắc mặt có chút thả lỏng, nói: “Nếu như hai vị đều đồng ý với phỏng đoán này thì có lẽ cũng biết, chuyện này tuy rằng nghiêm trọng, thế nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách giải quyết.”

“Vân bang chủ nói đội tàu Ô Mộc của triều đình sắp tới?” Thượng Bang chủ hỏi.

“Đương nhiên, muốn sống thì chỉ còn cách đoạt được thuyền Ô Mộc kia, mới có cách rời đi Hung Đảo.” Lão giả họ Vân ánh mắt tàn khốc, giọng nói lạnh như băng.

Nghe vậy, gương mặt Độc Nhân Long cũng không chút thay đổi, đương nhiên cũng tán thành với đề nghị này. Dù sao thì muốn rời đi Hung Đảo thì buộc phải đi qua Biển Chết, mà muốn vượt qua Biển Chết thì chỉ còn cách đi bằng thuyền Ô Mộc mà thôi.

“Đề nghị của Vân bang chủ, tại hạ tán thành. Có điều muốn đoạt thuyền này cũng không dễ dàng. Mỗi lần có đội tàu vận lương tới đều có lượng lớn trọng binh đi theo, thế nên chúng ta cần phải tính toán thật kỹ.” Độc Nhân Long im lặng một lát rồi chậm rãi nói.

“Nếu như tất cả mọi người đều đồng ý với đề nghị này thì Vân mỗ bắt tài, trong lòng đã suy nghĩ một ít kế sách.” Lão giả họ Vân cười, Độc Nhân Long và Thượng bang chủ nghe vậy, trong mắt cũng sáng lên.

“Hai vị bang chủ, kế hoạch của tại hạ là như vậy. . .” Lão giả họ Vân hạ giọng nói.

Thượng bang chủ và Độc Nhân Long cũng chum đầu lại, trong sơn động chỉ còn những tiếng thì thào khe khẽ.

Rất lâu sau, ba người mới dừng lại.

“Bây giờ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới còn một con đường sống.” Lão giả họ Vân nghiêm nghị nói.

“Vân bang chủ túc trí đa mưu, tại hạ bội phục, chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch này thôi.” Thượng Bang chủ nhìn lão giả họ Vân một cái, mỉm cười nói.

Độc Nhân Long chớp mắt mấy cái, dường như vẫn có chút băn khoăn.

“Bây giờ là giờ khắc sinh tử, chúng ta cần quyết định thật nhanh mới còn một cơ hội sống sót. Huống hồ không lẽ các hạ định sống cả đời trên Hung đảo này sao? Không muốn trở về Huyền Kinh ư? Lần này tuy rằng vô cùng nguy hiểm, thế nhưng cũng là một cơ hội.” Lão giả họ Vân nhướn mày, nhìn Độc Nhân Long rồi chậm rãi nói.

Trong lòng Độc Nhân Long giãy dụa một lúc rồi cắn răng trả lời: “Được, ta đồng ý với các hạ.”

“Tốt rồi. Ba người chúng ta hãy tiến hành theo kế hoạch thôi.” Lão giả họ Vân đứng lên, hồ hững nói.

“Đây là chuyện sống còn, thế nên cần giữ bí mật tuyệt đối, chỉ cần báo cho vài người trọng yếu trong bang là được, đừng để kế hoạch bị lộ.” Thượng bang chủ cũng đứng lên nói.

“Không cần người nói. Đương nhiên chuyện này càng ít người biết càng tốt.” Độc Nhân Long hừ lạnh một tiếng, quả quyết nói.

“Tốt. Vậy hôm nay chúng ta thương lượng tới đây thôi. Khi đội tàu Ô Mộc sắp tới, chúng ta sẽ bí mật gặp một lần nữa để thống nhất kế hoạch lần cuối cùng.” Thấy ba người đã thống nhất kế hoạch, lão giả họ Văn có phần buông lỏng, cười to mấy tiếng.

Một khắc sau, ánh lửa trong sơn động tắt hẳn. Trong bóng tối, mấy bóng người tách ra, đi về hướng bang phái của mình.

Một đêm mưa gió rồi cuộc cũng tan đi. Hung đảo lúc này tràn ngập một hương vị tanh mặn. Thế nhưng dường như mọi người nơi đây đã quá quen với mùi này, thế nên chẳng có ai để ý tới cả.

Trong sơn cốc, Liễu Minh chậm rãi bước ra. Hôm nay hắn không phải làm gì cả bởi số lần ra ngoài săn bắn cũng giảm xuống thành ba ngày một lần. Thấy bang chúng Mệnh Nhị Bang đang bận rộn trong cốc, Liễu Minh hiểu rõ họ đang chuẩn bị cho đợt triều đình cử đội tàu vận lương tới mỗi năm năm một lần. Trên Hung đảo này tuy rằng có thể săn được thịt, thế nhưng những nguyên liệu nấu ăn khác lại cần triều đình đưa tới, đồng thời triều đình cũng cần da thú, dược liệu, khoáng thạch trên Hung Đảo này. . . vậy nên ba bang phái này cũng chẳng lo triều đình không tới.

Liễu Minh không có việc gì, đành đi dạo khắp nơi trong cốc.

Các loại nguyên liệu như da thú, thuốc men đều được Mệnh Nhị Bang đặt ở một sơn động khô ráo. Một năm qua, khí hậu thay đổi liên tục, mưa ngày càng nhiều, thế nên cần phải vận chuyển số nguyên liệu này tới vị trí cao hơn, ngày đêm trông giữ. Người trông coi những thứ này đều là thân tín của bang chủ. Liễu Minh từ xa nhìn về sơn động, nhú mày lại bởi hôm nay, kẻ trông sơn cốc lại không phải những người kia.

Ánh mắt Liễu Minh hiện lên chút quang mang kì lạ rồi như không có chuyện gì mà rời mắt đi. Tiếp đó hắn lại đi dạo thêm mấy nơi nữa. Một lát sau, đi tới một nơi vắng vẻ, mặc dù khuôn mặt hắn không thay đổi chút nào, thế nhưng trong mắt lại có một chút dị sắc.

Lúc này hắn đã tìm kỹ thì không thấy một ai trong số những người thân tín của Thượng Bang chủ. Không chỉ như vậy, mà mấy đội trưởng cũng không thấy bóng dáng ai cả. Bọn họ đều là nòng cốt trong bang, không lẽ lúc này đang bí mật họp bàn chuyện gì đó? Nghĩ tới đây, Liễu Minh liền liếc sơn động của Thượng bang chủ một cái.

“Liễu tiểu huynh đệ, hôm nay sao có nhã hứng đi dạo như vậy?” Hoàng Tam vừa bước ra sơn động, thấy Liễu Minh thì lập tức thân mật chào hỏi.

“Hôm nay đội săn bắn nghỉ nên ta đi dạo một chút.” Liễu Minh mỉm cười.

“Hôm qua mọi người giết một đầu Hỏa Tị Trư, ta nghe Nhân Man Tử nói là đều nhờ vào ngươi. Xem ra bản lĩnh của ngươi càng ngày càng tốt đó.” Hoàng Tam ha ha cười nói.

“Nhân đội trưởng nói quá mà thôi. Bản lĩnh của ta còn kém lắm.” Liễu Minh khiêm tốn trả lời, tiếp đó trong lòng khẽ động, chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Hoàng huynh, ta nhớ một tháng trước, đội săn bắn có săn được một đầu Văn Văn Cự Mãng. Ta muốn xin ngươi một đoạn gân rắn.”

“Gân rắn? Ngươi muốn để làm gì?” Hoàng Tam có chút kỳ quái hỏi, y quản lý nhà kho nên đương nhiên biết tới nó. Gân rắn có chút tác dụng dược lý, ngoài ra thì nó có đặc điểm là sợi mảnh như tơ, thế nhưng lại cực kỳ chắc chắn, chính là một nguyên liệu tốt để chế tạo dây cung. Có điều theo y biết thì Liễu Minh không biết nhiều về y thuật, cũng rất ít khi dùng cung tiễn mới đúng.”

“Ta có chuyện cần dùng, kính xin Hoàng huynh giúp đỡ.” Liễu Minh chấp tay nói.

“Được rồi, ngươi chờ một lát.” Hoàng Tam cũng không hỏi nhiều, lập tức xoay người đi vào sơn động. Không lâu sau, y lấy một đoạn gân rắn trắng mảnh như sợi tóc đưa cho Liễu Minh.

Gân rắn cũng chẳng phải vật quý hiếm gì, trên thân con rắn nào cũng có, còn gân của Văn Văn Cự Mãng lại có khác một chút, đó là màu sắc của nó rất nhạt, gần như trong suốt.

“Ta không biết người muốn lấy bao nhiêu. Đây có một sợi dài hơn trượng, chắc cũng đủ cho người dùng.” Hoàng Tam cười một cái rồi nói.

“Đa tạ Hoàng huynh.” Liễu Minh nhận gân răn chấp tay cảm ơn.

Hai người hàn huyên thêm mấy câu rồi Liễu Minh lại về sơn động của mình, lấy gân răn ra, kiểm tra độ dẻo dai của nó một chút, khê gặt đầu.

Tiếp đó hắn đảo tay lấy ra thanh cốt đao Càn thúc đưa, quấn chặt gân răn này vào chuôi đao.

Sau khi làm xong, hắn rung tay một cái, cốt đao liền hóa thành một đạo ánh sáng trắng, ‘Vèo’ một tiếng liền cắm vào vách đá, để lại một vết cắt mờ. “Độ chính xác và độ mạnh còn chưa đủ. . . ” Hắn lắc đầu, tiếp tục luyện tập.

Phương pháp tấn công này, Liễu Minh đã nghĩ tới khá lâu trước đây. Trên cốt đao có chứa độc tố cực kỳ lợi hại, chỉ cần trầy da một chút cũng nguy hiểm tới tính mạng. Đây chính là sát chiêu của hắn.

Trên Hung đảo này, càng ngày càng nguy hiểm hơn, không chỉ là do khí hậu biến hóa mà Liễu Minh còn cảm giác được không lâu sau, trên Hung đảo này sẽ diễn ra một cuộc bạo động lớn, thế nên lúc này hắn cần cố gắng nâng cao thực lực của mình.

Thời gian trôi qua từng ngày, những lúc không phải ra ngoài săn bắn, Liễu Minh đều trốn trong sơn động, nhưng cũng tách ra một phần tinh thần để quan tâm chuyện xảy ra bên ngoài. Hắn để ý kỹ một thời gian thì thấy đám người Thượng Bang chủ gần đây càng lúc càng kỳ lạ. Ngoại trừ mỗi ngày gặp bang chúng một lần ra thì không thấy bóng dáng họ đâu cả, dường như họ đang bí mật làm chuyện gì đó.

Thấy chuyện này, trong lòng Liễu Minh liền có chút bất an.

Trong nháy mắt, một tháng lại trôi qua. Một ngày kia, trên biển Hung đảo chợt xuất hiện hai chấm đen.

23. Chương 23: Hung Đảo Thiên (23)

Mấy ngày sau, đội săn bắn lại ra ngoài một lần nữa.

Cũng bởi nước biển đang dần lấn vào sâu trong hòn đảo nên dã thú trong Thi Cốt Lâm cũng có phần nôn nóng hơn. Vì vậy bọn họ không tốn bao nhiêu công sức đã săn được một đầu Hắc Hổ biển dị.

Ban đêm, Liễu Minh đang khoan chân ngồi trong sơn động. Trong bóng tối, hắn đang chậm rãi tu luyện công pháp vô danh, đồng thời trên người cũng đang không ngừng tỏa ra một ít hào quang mờ nhạt. Sau khi tiến vào trạng thái tu luyện thì tri giác của hắn cũng linh hoạt hơn. Trong phạm vi mười trượng, bất kỳ động tĩnh gì cũng không trốn khỏi cảm nhận của hắn được.

Đột nhiên, mí mắt Liễu Minh khê động, hắn mở mắt ra, lắng nghe tiếng chân đang nhẹ nhàng bước về hướng sơn động của mình. Nghe vậy, Liễu Minh vung tay phải lên, cốt đao liền biến thành một bóng trắng bay vút vào tay hắn, trên ngón tay vẫn có thể thấy được một sợi tơ mỏng trong suốt.

Lúc này, tiếng bước chân kia đi thẳng vào trong động.

“Ai?” Liễu Minh trầm giọng nói. Đồng thời cũng âm thầm vận khí.

“Liễu huynh đệ, chưa nghỉ ngơi sao?” Bóng người bên ngoài nghe vậy thì dừng bước, nhẹ nhàng hỏi.

“Nhãn đội trưởng?” Liễu Minh nhướng mày, giọng nói này chính là giọng của đội trưởng đội săn bắn, Nhân Man Tử.

“Xoạt” một tiếng, một ánh lửa sáng lên. Tuy không rõ ràng lắm nhưng cũng đủ để chiếu sáng cả sơn động này.

Nhân Man Tử cầm môi lửa, mỉm cười nhìn Liễu Minh.

“Thì ra là Nhân đội trưởng, mời vào.” Liễu Minh đứng lên, sắc mặt hơi đổi nói.

Nhân Man Tử mỉm cười, đi nhanh tới.

“Hôm nay lúc săn đầu Hắc Hổ kia, hình như Liễu huynh đệ bị nó quất đuôi trúng thì phải, ta tới xem thương thế Liễu huynh đệ thế nào. Nhưng bây giờ thấy người vẫn mạnh khỏe đứng đây, có lẽ không sao rồi.” Nhân Man Tử nhìn Liễu Minh từ trên xuống dưới một chút rồi cười khê nói.

“Đa tạ đội trưởng quan tâm, ta không sao. Thế nhưng Nhân đội trưởng đêm khuya đến đây chắc không phải vì nói chuyện phiếm đầu nhĩ?” Liễu Minh không đổi sắc nói.

“Quả nhiên đúng như lời Thượng bang chủ, Liễu huynh đệ tuổi không lớn mà tâm tư lại trưởng thành hơn người bình thường rất nhiều. Không sai, đêm nay ta tới đây là có một đại sự muốn thương lượng với người.” Nhân Man Tử thu lại nụ cười, có phần nghiêm nghị nói.

“Mời nói.” Liễu Minh nghe vậy, khê nhướng mày.

“Không biết Liễu huynh đệ có muốn rời khỏi Hung đảo này không?” Giọng Nhân Man Tử trầm xuống nói.

“Rời khỏi Hung đảo?” Nghe lời này, sắc mặt Liễu Minh cũng khê biến đổi.

“Đúng vậy, chính là rời khỏi Hung đảo này, quay về thế giới bên ngoài.” Nhân Man Tử nghiêm nghị nói.

“Đã như vậy, phiền đội trưởng nói rõ hơn.” Vẻ kinh ngạc trên mặt Liễu Minh chậm rãi biến mất, mở miệng hỏi.

“Xem ra Liễu huynh đệ cũng có hứng thú với chuyện này. Thế nhưng ta không tiện nói tỉ mỉ ở đây, nếu Liễu huynh đệ thực sự muốn đi thì mời đi theo ta.” Nhân Man Tử vui vẻ, thổi tắt ngọn đuốc trong tay rồi đi ra ngoài động.

Trong mắt Liễu Minh hiện lên chút tia sáng lạ, thế nhưng hắn cũng không chần chừ mà đuổi theo.

Hai người nhẹ nhàng bước ra, rời khỏi nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang rồi đi về hướng đông.

“Liễu huynh đệ không hỏi nơi nào mà vẫn muốn đi sao? Người không sợ ta có ác ý ư?” Sau khi rời khỏi sơn cốc, hai người bước nhanh hơn, đột nhiên Nhân Man Tử nhìn Liễu Minh hỏi.

“Nhân đội trưởng không phải người thích đùa cợt trong chuyện đại sự như vậy. Huống hồ ngoài tính mạng này ra, tại hạ cũng chẳng có gì đáng để người khác phải để ý cả. Mà ta nghĩ Nhân đội trưởng cũng chẳng có hứng thú với cái mạng của ta đâu.” Liễu Minh bật cười trả lời.

“Liễu huynh đệ thực là người gan dạ sáng suốt, quả nhiên ta không nhìn lầm người. Xem ra ta đề cử người tới gia nhập là đúng.” Ánh mắt Nhân Man Tử hiện lên chút thưởng thức.

“Đề cử?” Liễu Minh nghe vậy khê giật mình.

“Không đề cập tới chuyện này vội, lát nữa người sẽ biết.” Nhân Man Tử vung tay nói.

Nói chuyện một lúc, hai người đã đi qua một rừng cây, đang đi tới một hạp cốc hẻo lánh.

“Đi thôi, đang ở bên trong.” Nhân Man Tử bước vào.

Liễu Minh im lặng theo phía sau. Tay phải giấu trong áo cầm chặt cốt đao. Tuy rằng lúc trước hắn nói như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn âm thầm đề phòng ư.

Cũng may mà chuyện hắn lo không phát sinh. Hai người vừa đi vào hạp cốc thì thấy cửa ra vào một sơn động, ngoài cửa có một tảng đá lớn chặn lại làm cho vị trí của nó khá bí ẩn.

Trong sơn động ánh lửa lấp lánh, thỉnh thoảng nghe thấy loáng thoáng có tiếng người nói chuyện.

Liễu Minh đi theo Nhân Man Tử, vào tới bên trong liền khê giật mình.

Chỉ thấy diện tích trong sơn động khá lớn, rộng khoảng bốn năm trượng. Xung quanh treo mấy bó đuốc lớn. Bên trong có bảy tám người đang nói chuyện với nhau.

“Nhân huynh, Liễu tiểu huynh đệ cũng tới.” Nhìn thấy hai người đi tới, một nam tử trung niên liền bước ra, chính là Chu Phó Bang chủ.

“Chu Phó Bang Chủ.” Nhân Man Tử và Chu Phó Bang Chủ nói chuyện với nhau.

Còn Liễu Minh thì thi lễ với Chu Phó Bang Chủ một cái rồi đưa mắt nhìn những người xung quanh.

Chỉ thấy đây đều là bang chúng Mệnh Nhị Bang, hơn nữa đều là kẻ có thân thủ tốt nhất, mỗi người đều có sát chiêu nổi bật. Trong số đó có hai người cũng trong đội săn bắn với Liễu Minh.

“Liễu huynh đệ tìm một chỗ ngồi xuống đi. Nơi này đều là những người được mời tới. Chờ bọn họ tới đông đủ thì Bang chủ sẽ nói về chuyện rời khỏi Hung Đảo.” Sau khi Nhân Man Tử chào hỏi Chu Phó Bang Chủ thì lặng lẽ nói với Liễu Minh.

Sau khi nói xong, Nhân Man Tử lại xoay người bước ra khỏi sơn động.

Liễu Minh nhìn theo bóng lưng y biến mất trong đêm, đi tới ngồi xuống một tảng đá có chút khô ráo. Những người khác hẳn cũng chỉ biết tên chứ chưa từng nói chuyện bao giờ, vậy nên cũng không muốn tới chào hỏi, đành ngồi một mình trong góc.

Thời gian dần trôi qua, lại có thêm mấy người được các đội trưởng trong bang đưa tới. Đến đêm khuya, trong sơn động đã có khoảng gần hai mươi người.

Lúc này, Thượng bang chủ và mấy đội trưởng đi tới giữa sơn động. Tiếng bàn luận xung quanh lập tức nhỏ đi.

“Các vị đều là người có võ nghệ cao cường trong bang ta, lại được các đội trưởng đề cử là những người có khả năng nhất. Đêm nay ta triệu tập các vị lại đây là có chuyện đại sự muốn thương lượng. Tin rằng các vị ở đây đều đã chú ý tới thay đổi trên đảo trong thời gian gần đây. Mệnh Nhị Bang chúng ta và Hạc Pha Đường Bang, Bách Độc Bang cũng đã bỏ qua hiềm khích khi xưa, liên thủ điều tra các nơi trong Hung Đảo thì đưa ra được một kết luận. Đó là Hung Đảo này có thể sẽ chìm trong thời gian tới.” Thượng bang chủ đưa mắt nhìn xung quanh, nói ra mấy lời làm mọi người giật nảy mình.

“Bang chủ, lời ấy là thực?”

“Tại sao có thể như vậy?”

Thay đổi trên đảo này mặc dù mọi người đều biết rằng chẳng phải là chuyện tốt gì thế nhưng cũng chưa ai dám nghĩ đến chuyện như vậy.

“Đại sự như vậy, ta sao có thể nói đùa với mọi người được. Ngay cả hai bang còn lại cũng có suy đoán như vậy.” Thượng bang chủ nhìn phản ứng của mọi người, thản nhiên nói.

Mọi người ở đây liền quay mặt nhìn nhau.

Mấy ngày gần đây, tình hình nước biển xâm nhập vào bên trong càng nghiêm trọng hơn. Nơi đóng quân của Mệnh Nhị Bang là đất liền cũng chịu một phần ảnh hưởng.

“Không biết bang chủ có thể điều tra ra nguyên nhân Hung Đảo chìm được không?” Một thanh âm vang lên, mọi người quay lại nhìn thì thấy kẻ vừa nói chính là Liễu Minh.

Nghe xong câu hỏi của Liễu Minh, Thượng Bang chủ hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi mới lắc đầu nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nguyên nhân một hòn đảo chìm xuống làm sao mấy kẻ phàm tục như chúng ta có thể hiểu được, có lẽ là địa chấn dưới đáy biển, hoặc cũng có thể là nguyên nhân khác.” Câu trả lời của y có phần hàm hồ, Liễu Minh nghe vậy thì chán nản không nói gì nữa.

“Một khi Hung đảo này chìm xuống thì ta không cần nói, tin rằng các vị cũng hiểu được hậu quả của nó. Vậy nên cơ hội duy nhất của chúng ta chính là rời khỏi nơi đây.” Thượng Bang chủ nói.

Đương nhiên ai cũng biết đó là biện pháp duy nhất, thế nhưng mấu chốt là rời đi Hung đảo như thế nào? Sợ rằng đây cũng chính là nguyên nhân bọn họ đi tới nơi này tụ họp hôm nay.

Những kẻ đầu óc linh hoạt cũng sớm nghĩ ra phương pháp mà Thượng bang chủ nói.

“Bang chủ định cướp thuyền Ô Mộc của triều đình rồi rời đi Hung đảo ư?” Một nam tử cao lớn hỏi.

Liễu Minh liếc qua thì thấy kẻ vừa nói kia chính là Lôi Mãnh. Bởi vì Càn thúc nên Lôi Mãnh và Liễu Minh cũng khá thân quen với nhau, trong Mệnh Nhị Bang này cũng xem như một kẻ có quan hệ không tồi với hắn.

“Đúng vậy, đội thuyền của triều đình mấy hôm nữa sẽ đến. Đây chính là cơ hội duy nhất. Ba bang chúng ta đã thương lượng cả rồi, tới lúc đó cùng ra tay cướp thuyền Ô Mộc rồi rời đi nơi này, trở lại thế giới bên ngoài.” Thượng bang chủ nói tới đây thì có chút kích động.

Nghe tới đó, những người khác cũng hiểu sơ về kế hoạch rời đảo của họ, đồng thời cũng im lặng không nói gì cả.

Cướp thuyền rời đi Hung Đảo, đây chính là ước nguyện của tất cả các tù phạm nơi đây. Thế nhưng mỗi lần triều đình đưa quân tới thì đều có rất nhiều giáp sĩ đi theo. Không nói một bang, chỉ sợ cả ba bang đều ra tay toàn lực cũng khó có thể thành công. Mà nếu may mắn đoạt được thuyền thì những kẻ ở đây cũng chẳng còn bao nhiêu người còn sống.

Việc này không phải chuyện đùa, sự tình liên quan tới tánh mạng mình, đương nhiên đều chần chờ, trong lúc nhất thời không ai có thể tới được.

“Các vị ở đây đều là người thông minh. Ta không nói thì các vị cũng sẽ không biết rằng buông tha cơ hội như thế này sẽ có kết cục như thế nào. Nếu như liệu chẳng những có thể giữ được tính mạng mà còn có thể trở về.” Thượng bang chủ nhẹ nhàng nói tiếp.

“Bang chủ nói rất đúng, bây giờ chúng ta chỉ còn một con đường. Ngồi chờ chết ở đây không bằng hãy liều mạng, may ra còn một cơ hội sống.” Đúng lúc này, giọng của Lôi Mãnh chợt vang lên.

Liễu Minh nhìn Lôi Mãnh một cái, thoáng dừng lại rồi lập tức dời ánh mắt đi. Thượng bang chủ cũng nhìn vào Lôi Mãnh, lập tức gạt đầu, trong mắt hiện lên chút vui vẻ.

Có người đầu tiên đồng ý thế nên mọi người đều ào ào nghe theo.

24. Chương 24: Hung Đảo Thiên (24)

Thượng bang chủ thấy vậy thì chấp tay nói: “Có những lời này của chư vị, Thượng mỗ cũng an tâm. Chỉ cần chúng ta đồng tâm hợp lực, đại sự tất sẽ thành công.”

Mọi người đều đã hạ quyết tâm, đương nhiên sẽ không do dự nữa, đều xoa tay tỏ vẻ đồng ý. Dù sao thì cơ hội rời khỏi Hung đảo hiểm ác này chính là ước mơ bấy lâu nay của bọn họ.

“Chuyện đêm nay nói tới đây thôi. Sau khi đội thuyền Ô Mộc của triều đình tới, ba bang chúng ta sẽ thương lượng kế hoạch cụ thể.” Thượng bang chủ đứng lên, chậm rãi nói.

Mọi người nghe vậy thì đều đáp ứng.

“Ngoài ra, những chuyện tối nay hi vọng các vị hãy giữ bí mật. Bởi tin Hung đảo sắp chìm này còn chưa tới thời điểm công bố, nếu không sẽ gây đại loạn. Chờ tới thời cơ thích hợp, ta sẽ nói rõ tất cả với toàn bang. Nếu để ta phát hiện ra có người lộ ra tin này thì đừng tránh Thượng mỗ tâm ngoan thủ lạt.” Thượng bang chủ lạnh lùng nói.

Mọi người xung quanh im lặng một chút rồi mới đồng ý, sau đó lần lượt rời đi sơn động.

Liễu Minh đi ra ngoài, cảm nhận từng cơn gió lạnh thổi qua như tràn cả vào phổi của hắn, làm trong lòng hắn chợt có cảm giác lạnh như băng. Mặc dù Thượng bang chủ không nói rõ, thế nhưng hắn vẫn đoán được một phần, sợ rằng những bang chúng bình thường sẽ trở thành vật hy sinh trong đợt cướp tàu này.

Mà hắn cũng không có ý thay đổi chuyện gì cả.

Dù sao thì một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi như hắn, tới tính mạng của mình còn chưa chắc đã giữ được thì sao còn dám nói tới người khác chứ?

Liều Minh thở phào một hơi như muốn ném đi tâm trạng bị kiềm nén bấy giờ, cất bước đi về phía trước.

Màn đêm đen kịt nhanh chóng nuốt chửng toàn bộ thân hình hắn.

Trong nháy mắt, thời gian đã qua một tháng.

Gần đây, phủ Trữ Châu bỗng nhiều việc hẳn lên. Đặc biệt là Lâm đại nhân Tri phủ Trữ Châu càng bận rộn hơn. Vừa kiểm kê tình hình thuế trong năm, vừa sắp xếp nha môn chuẩn bị đón tiếp khâm sai triều đình, thậm chí còn cho người sửa sang lại đường xá cẩn thận, mọi việc đều làm một cách chu đáo.

Phủ Trữ châu là một tòa thành nhỏ nằm ở phía Đông nước Đại Huyền. Có câu ‘Trời ở cao, Hoàng Đế ở xa’, bình thường cũng chẳng có ai thèm lui tới, cũng may mà cách Trữ Châu hơn trăm dặm có một tòa Hung đảo chuyên giam giữ những kẻ cùng hung cực ác, hàng năm đều có người đưa lương thực tới tiếp tế mới có cơ hội cho phủ Trữ Châu làm quen với người của Triều đình. Chờ mãi mới tới dịp, vậy nên Tri phủ đại nhân đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, hy vọng mình sẽ được Triều đình coi trọng, có cơ hội đề bạt để thăng chức. Đây cũng là một trong số đạo làm quan mà Tri phủ Trữ Châu hiểu rõ nhất.

Đứng giữa đám nha sai trên bến cảng Đông Trữ Châu, vẫy vẫy tay với hai chiếc thuyền Ô Mộc đi tới Hung đảo, Lâm Tri phủ bận rộn mấy ngày cuối cùng cũng thở được một hơi.

“Năm nay người dẫn đội đưa lương thực là Từ Giai. Người này chính là thân tín của Tả Tướng, nếu có thể kết giao với y, để y nói tốt với Tả Tướng mấy câu thì lo gì ta không được thăng chức chứ?” Lâm Tri phủ âm thầm nghĩ xem sau khi đội tàu trở về sẽ đặt quan hệ với Từ Giai như thế nào.

Từ cảng Trữ Châu tới Hung Đảo khá xa, nếu thuận buồm xuôi gió cũng mất tới hai mươi mấy ngày, vậy nên một lần cả đi cả về cũng phải ngót hai tháng. Thời gian lâu như vậy, xem ra cũng đủ để Lâm Tri phủ y chuẩn bị ổn thỏa mọi việc rồi. Nghĩ vậy, y liền lên kiệu, vội vàng trở về phủ.

Trên mặt biển, hai chiếc thuyền rộng được làm từ Ô Mộc đang chậm rãi đi về hướng Hung đảo. Trên thuyền treo một lá cờ thêu mấy chữ ‘Huyền Kinh’ màu vàng sóng động, trong khoang thuyền chất đầy những túi lương thực màu xám và vài cái túi nhỏ tản ra vị thuốc nhàn nhạt. Hai chiếc thuyền này chính là thuyền Ô Mộc nổi tiếng ở phủ Trữ Châu, chở đội ngũ vận lương năm năm một lần của nước Đại Huyền tới Hung đảo.

Trên mỗi chiếc thuyền có chừng năm mươi người, người nào người nấy đều cường tráng cao lớn, mặc áo giáp đen, hông đeo đại đao, khuôn mặt lạnh lùng như những tướng sĩ đã trải qua hàng trăm trận chiến. Trên đầu chiếc thuyền bên trái có một đại hán cao hơn một trượng. Người này không mặc giáp, chỉ mặc một tấm giáp nhẹ, vai khoác một chiếc áo choàng rộng, thần sắc bình tĩnh, thể đứng trầm ổn, bộ dáng độc lập ngạo nghễ, chính là đội trưởng của đội ngũ kia.

“Từ đại nhân, thuyền đã đến gần Hung đảo.” Một binh sĩ tới, báo với đại hán áo đen.

Phía trước thuyền Ô Mộc có thể thấy một hòn đảo nhỏ mờ mờ.

“Truyền lệnh xuống, giảm tốc độ, giới nghiêm ở mức cao nhất!” Đại hán áo đen lạnh lùng ra lệnh.

Hai chiếc thuyền Ô Mộc dần dần đến gần Hung đảo, tốc độ càng ngày càng chậm xuống. Càng tới gần hòn đảo, nước biển càng đen hơn, giống như một loại dầu đặc dính, con thuyền đi tới giống như đi vào đầm lầy, không biết là ai phát hiện được thuyền Ô Mộc sẽ đi qua vùng biển này nữa.

Ô Mộc là một loại gỗ khá hiếm thấy, thường có tiền cũng không mua nổi. Những gia đình giàu có kiếm được một chút gỗ này cũng chỉ dám chế tác một số vật trang trí quý trọng trong nhà mà thôi. Cũng chỉ có triều đình mới có thể chế tạo được chiếc thuyền Ô Mộc lớn tới vậy. Thế nên vì người bình thường không thể đi vào Hung Đảo nên triều đình mới yên tâm đưa trọng phạm tới nơi này.

Thuyền lại gần Hung đảo, sắc mặt mọi người đều cực kỳ im lặng, không dám tùy ý đi lại, đương nhiên họ đều biết nước biển bên dưới nguy hiểm tới thế nào.

Lúc này, đứng trên thuyền đã có thể nhìn rõ hình dáng hòn đảo, đen kịt, giống như một con hải thú đang lười biếng nằm trên biển. Nhìn vào ven bờ thấy bóng dáng nhiều tù phạm đang đang nhìn về hướng hai

chiếc thuyền, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

“Đội tàu vận lương đã đến!” Có người không kìm lòng được kêu lên, những người còn lại nghe vậy cũng hoan hô liên tiếp.

Đối với những tù phạm trên Hung đảo này thì đội tàu từ bên ngoài tới, dù chỉ là tàu vận lương của triều đình cũng đủ làm cho họ có chút hồi ức về thế giới ngoài kia. Hầu như tất cả mọi người đều đi tới bờ biển. Ba bang đã cho người dựng lên mấy cái lều nhỏ, những thế lực khác cũng tụ tập lại, nhưng đứng ở phía xa nhìn vào.

Nơi trú quân của Mệnh Nhị Bang, trên mặt đất gác những chiếc giá đỡ, bên trên treo rất nhiều những chiếc túi da thú, trong đó là dược liệu, da thú, xương thú có thể trao đổi với triều đình.

“Chỗ này vốn dĩ là một cồn cát, không ngờ cũng bị nước biển nhấn chìm rồi.” Không phải tất cả mọi người đều mừng rỡ, Hoàng Tam ngồi trên một tảng đá, quan sát địa hình xung quanh, sắc mặt có chút khó coi nói.

“Nước biển đã xâm lấn vào tới đây. Cứ đà này, chỉ sợ không lâu nữa Thi Cốt Lâm cũng ngập trong nước biển mất. Dù lần này có đổi được lương thực thì xem ra cũng chẳng thể kiên trì được bao lâu nữa.” Một nam tử trung niên cắt một tay thở dài nói.

Lời nói của hai người làm những kẻ nghe được cũng lo sợ bàn tán với nhau. Một bầu không khí trầm trọng dần dần lấn át tâm trạng tươi vui vừa rồi.

“Ồ, tiểu tử Liễu Minh kia đâu rồi?” Hoàng Tam quét mắt qua đám người, thầm nghĩ.

Những biến hóa trên đảo này, Liễu Minh đã nói với hắn mấy lần. Hoàng Tam biết hắn là người trong đội săn bắn, bình thường cũng đi lại nhiều trong đảo, thế nên lúc này muốn hỏi ý kiến của hắn.

“Tiểu tử kia không biết chạy đi đâu rồi?” Ánh mắt Hoàng Tam nhìn kỹ trong đám người, khi không thấy bóng dáng Liễu Minh thì cũng chẳng để tâm, lại ngồi xuống lần nữa.

Dưới một cái lều đơn giản Thượng bang chủ Mệnh Nhị Bang, Độc Nhân Long Hạc Pha Đường Bang, lão giả họ Vân Bách Độc Bang đang đứng cùng một nơi, xung quanh ngoài mấy người tâm phúc thì những bang chúng bình thường đều đứng khá xa.

“Thuyền Ô Mộc cuối cùng cũng tới. Hai vị bang chủ đã thuyết phục tinh anh trong bang chưa?” Lão giả họ Vân vội vàng hỏi.

“Đương nhiên!” Thượng bang chủ nhẹ nhàng nói, Độc Nhân Long cũng gật đầu.

“Tốt! Bây giờ chúng ta hãy hành động theo kế hoạch, thành bại chỉ ở lần này mà thôi.” Lão giả họ Vân thở nhẹ ra một hơi.

Ba người liếc nhau một cái, bỗng nhiên đứng lên, ra khỏi căn lều, đứng trên một nơi cao. Thượng bang chủ liếc Chu Phó bang chủ một cái, y lập tức hiểu ý đi ra ngoài.

Trong chốc lát, tất cả bang chúng ba bang đều được triệu tập lại.

“Chuyện gì vậy?” Bang chúng ba bang thấy bang chủ bang mình sắc mặt nặng nề đứng cùng với nhau thì không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hôm nay ở đây, tất cả mọi người trên Hung đảo đã tụ tập lại. Ba bang chúng ta có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người.” Thượng bang chủ tiến lên trước một bước, giọng nói to rõ truyền ra bên ngoài.

”Chắc hẳn các vị cũng đều thấy được, hiện nay Hung đảo thay đổi rất nhiều, nước biển đã xâm nhập vào sâu trong đất. Trong đất liền cũng xuất hiện nhiều hồ nước lớn, thậm chí nhiều nơi còn thấy những khe nứt cực lớn trong đất.

Ba bang Mệnh Nhị Bang, Bách Độc Bang, Hạc Pha Đường Bang chúng ta đã triệu tập nhân thủ, điều tra tình hình các nơi trên Hung Đảo thì đưa ra một kết luận làm cho tất cả mọi người tuyệt vọng. Đó là Hung

đảo này đang từ từ chìm xuống, không bao lâu nữa, Hung đảo sẽ chìm xuống đáy biển.” Thượng bang chủ sắc mặt nặng nề nói.

“Cái gì?”

Vừa nghe tới đây, bang chúng phía dưới liền chấn động, các thế lực khác đứng đằng xa cũng giật mình kinh hãi.

Trên Hung đảo này không có ai là kẻ ngu cả, xung quanh nơi đây đều là nước đen, thuyền không nổi được, một khi chìm xuống sẽ có hậu quả như thế nào, mọi người đều hiểu rõ.

“Thượng bang chủ, việc này đã xác định chưa?” Một tên bang chúng Mệnh Nhị Bang run giọng hỏi, còn các bang chúng hai bang còn lại đều đưa mắt nhìn về hướng bang chủ bang mình.

“Việc này hoàn toàn là thực. Nếu còn có chút hy vọng thì chúng ta cũng không tin vào chuyện này đâu.” Lão giả họ Vân trầm giọng nói.

Gần ngàn bang chúng ba bang vừa nghe lời này thì sắc mặt tái nhợt lại. Thay đổi gần đây trên Hung đảo, đương nhiên bọn họ cũng biết, cũng có sợ hãi, lúc này lại nghe câu khẳng định của ba vị bang chủ, làm cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

“Tình hình đã như vậy, ba bang chúng ta đã thương lượng với nhau, đều cho rằng lúc này muốn sống thì chỉ còn cách cướp lấy thuyền Ô Mộc của triều đình trong đợt vận lương này mà thôi. Hơn nữa một khi cướp được thuyền Ô Mộc thì chúng ta vẫn còn cơ hội trở về với thế giới bên ngoài.”

Lão giả họ Vân thấy phản ứng của đám đông bên dưới, nói tiếp.

25. Chương 25: Hung Đảo Thiên (25)

Mọi người đang trong tuyệt vọng thì nghe thấy câu này của lão giả họ Vân, tinh thần liền chấn động, giống như thấy được một chút hy vọng nhỏ nhoi.

“Đúng rồi!”

“Bây giờ cũng chỉ còn cách này mà thôi!”

“Liều mạng!”

Lúc này, mọi người cũng không kịp nghĩ nhiều, đều ào ào hét lên những tiếng đồng ý.

Thấy cảnh này, ba người Thượng Bang chủ liền nhìn nhau cười đầy thâm ý.

“Thuyền Ô Mộc của đội vận lương đã sắp cập bến, tất cả mọi người hãy sẵn sàng chiến đấu. Hơn nữa trong lúc này, ta nghĩ ba bang chúng ta hãy vứt bỏ toàn bộ ân oán khi xưa, đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua ải này.” Bang chủ Độc Nhân Long nhìn về hướng Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân.

“Đúng vậy, lời này của Độc Nhân huynh rất có lý.” Thượng Bang Chủ trầm ngâm một chút rồi lập tức lớn tiếng đồng ý, lão giả họ Vân cũng khẽ gật đầu.

Các bang chúng còn lại thấy cảnh này thì đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện lên những tia mừng rỡ. Bởi ân oán khi xưa so với sinh tử tồn vong trước mắt, quả là không đáng để nhắc tới.

Hơn nữa, nghĩ tới đội ngũ vận lương lúc trước cũng chỉ đến chừng trăm người. Còn số tù phạm trên đảo này đã lên tới mấy ngàn người, vậy nên chuyện đoạt được thuyền Ô Mộc là cực kỳ có khả năng.

Nghĩ vậy, khí thế của mọi người trong phút chốc đã lên cực cao.

“Vân bang chủ quả là mưu trí hơn người. Bây giờ ta hạ lệnh, tất cả các bang chúng Mệnh Nhị Bang từ nay về sau đều nghe theo lời của Vân bang chủ.” Thượng bang chủ nói to với những người bên dưới.

Độc Nhân Long cũng hạ lệnh với bang chúng Hạc Pha Đường Bang.

Lão giả họ Vân gật đầu, lập tức triệu tập nhân thủ, phân phát vũ khí và sắp xếp mọi chuyện.

Các thế lực còn lại trong đảo cũng bị lão giả họ Vân ép buộc gia nhập. Bọn họ chỉ có hơn hai trăm người, đương nhiên không dám đối đầu với gần ngàn người của ba bang chút nào. Hơn nữa dựa vào tình hình hiện nay thì các thế lực này cũng không muốn khoan tay chịu chết, vậy nên cũng không có bao nhiêu kháng cự cả.

Lão giả họ Vân quả là người có tài cán. Chỉ trong một thời gian ngắn, lão đã sắp xếp xong xuôi nhiệm vụ cho hơn ngàn tên tù phạm trên đảo ngay ngắn rõ ràng, không chút rối loạn.

Sâu trong rừng rậm nơi bờ biển, gần ba trăm phạm nhân ẩn nấp ở đây, ai nấy đều cầm vũ khí trong tay, mắt nhìn qua rừng cây, quan sát kỹ hai điểm đen đang từ từ tới gần.

Hoàng Tam cầm một cây trường thương bằng xương thú, ngồi xổm giữa đám bang chúng Bách Độc Bang, cười khổ một tiếng. Y là một đại phu, gần như chẳng có chút kinh nghiệm chiến đấu nào, thế nên trong hoàn cảnh này cũng chẳng còn ai quan tâm tới y cả.

“Liều mạng! Sống nhiều năm như vậy ở Hung đảo này cũng đủ rồi.” Hoàng Tam có chút bi thương nghĩ, ánh mắt nhìn đám người xung quanh.

Lão giả họ Vân chia đám người ba bang ra thành mấy đội nhỏ, thế nên trong nhóm này, Hoàng Tam cũng chẳng quen biết ai cả.

“Không biết tiểu tử Liễu Minh đang ở đâu rồi. Thân thủ của hắn tốt như thế, nhất định có thể sống sót.” Trong lòng Hoàng Tam đột nhiên nhớ tới Liễu Minh.

Lúc này, trên bờ biển, bang chủ Độc Nhân Long đang dẫn theo hai trăm bang chúng đứng chờ, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai chiếc thuyền Ô Mộc đang từ từ đi tới.

Lúc này, khoảng cách từ thuyền Ô Mộc tới Hung đảo chỉ còn hơn mười dặm. Bọn họ đã có thể thấy bóng những binh sĩ lơ mơ đứng trên thuyền.

Độc Nhân Long hít một hơi thật sâu, đôi mắt mau chóng bình tĩnh lại.

Càng lại gần Hung đảo, thuyền Ô Mộc đi càng chậm. Mãi tới nửa canh giờ sau, hai chiếc thuyền mới từ từ cập bờ Hung Đảo. Binh lính trên thuyền lập tức thả neo. Ngay sau đó, đại hán áo đen liền dẫn theo mấy chục binh sĩ mặc giáp dày nhảy xuống.

So sánh với mấy người này, đám người đứng phía sau Độc Nhân Long quần áo rách rưới, tóc tai rối bù, ánh mắt tham lam nhìn về hướng hai chiếc thuyền.

“Tránh ra! Tránh ra!” Mấy giáp sĩ tiến lên, rút bội đao bên hông đẩy đám người lùi về sau.

“Cung nghênh đại nhân quang lâm Hung Đảo!” Thấy đám người trên thuyền nối đuôi nhau đi xuống, Bang chủ Độc Nhân Long liền dẫn mấy tên thủ hạ bước tới trước, cúi người làm lễ với đại hán áo đen.

Ngoại trừ Độc Nhân Long và mấy người sau lưng y, những người còn lại đều đứng im tại chỗ nhưng không hiểu chút nghi thức xã giao nào.

Đại hán áo đen đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi mới quay lại nhìn Độc Nhân Long, dùng giọng ra lệnh nói: “Người chính là người quản lý trên Hung đảo này sao? Sao lại chỉ có mấy người như thế này? Theo tin báo thì các người có tới gần ngàn người cơ mà?”

“Khởi bẩm đại nhân, một năm trước, trong đảo có thiên tai, vô số độc trùng dị thú cuồng bạo lên, đã tiêu diệt hai bang còn lại. Vậy nên bây giờ trong đảo chỉ còn ngần này tù phạm mà thôi.” Độc Nhân Long cúi thấp đầu, cung kính đáp.

“Hừ!” Trong mắt đại hán áo đen hiện lên chút khinh miệt. Y cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi, còn đám tù nhân trên đảo này dù có chết sạch cũng chẳng có quan hệ gì với y cả. Cái y lo là lần này tới đây có thể thu về bao nhiêu dược liệu, xương thú quý hiếm mà thôi.

Hoàng Thất Đại Huyền luôn rất hứng thú với những đặc sản trên Hung Đảo này, nếu không thì đường đường một tâm phúc của Tả Tướng như y sao lại tới nơi khỉ ho cò gáy làm chuyện xui xẻo này chứ.

“Sự tình trên đảo ta không quản. Mau đưa những vật quý hiếm trên đảo ra đây!” Đại hán áo đen lạnh lùng nói.

Độc Nhân Long nhìn về sau một cái, vung tay lên. Mấy tù phạm liền lấy những thảo dược quý hiếm và các loại xương thú dâng lên.

“Đây là một chút lễ mọn, mời đại nhân xem qua.” Độc Nhân Long nói, gương mặt cười tủm tỉm, thò tay vào trong ngực lấy ra một gói nhỏ, hai tay dâng lên.

Một giáp sĩ phía sau thấy vậy thì đi lên trước một bước, cầm lấy bao vải, mở ra kiểm tra rồi mới đưa cho đại hán áo đen. Đại hán kia mở ra, đôi mắt chợt sáng lên. Bên trong là vài cây thuốc, tuy có phần héo rũ, thế nhưng vừa nhìn đã biết không phải vật thường, ngoài ra còn có một hạt châu đỏ rực lớn cỡ quả trứng gà, xem ra giá trị cũng không thấp.

“Tốt, coi như ngươi biết điều.” Đại hán áo đen không chút khách khí cất bao vải đi, sắc mặt có phần hòa hoãn nói.

“Chúng ta đã chuẩn bị chút rượu và thức ăn, đều là đặc sản trên Hung đảo này. Mời các vị đại nhân thượng tọa, vừa để giải tỏa mệt nhọc mấy ngày nay, vừa để chúng ta chậm rãi nói chuyện có được không?” Độc Nhân Long nở nụ cười, tay chỉ một căn lều bên bờ biển.

“Hừ, nể tình ngươi biết lễ, ta sẽ đổi một cây thuốc hoặc một tấm da thú với một túi lương thực. Người đâu! Đưa lương xuống!” Đại hán áo đen không thèm nhìn Độc Nhân Long, xoay người nói với mấy giáp sĩ trên thuyền.

“Thả lương thực. . .” Đám người trên thuyền hô to mấy tiếng, từng túi lương thực được chuyển xuống. Đám tù phạm sau lưng Độc Nhân Long thấy thế thì nhao nhao tiến lên, chen tới chiếc thuyền lương.

Đội giáp sĩ bên cạnh thuyền lập tức đứng thành hàng ngang, rút đao chỉ về hướng đám tù phạm, trong mắt tràn ngập sát khí làm cho bọn họ không dám tới gần thêm nữa.

“Đưa những người này đi! Dám can đảm tới gần thuyền Ô Mộc nửa bước, giết không tha!” Đại hán áo đen lạnh lùng nói.

Độc Nhân Long nhướng mày, vung tay lên, người phía sau lập tức lui qua một bên.

Đại hán áo đen có phần thả lỏng, hất cằm một cái, giáp sĩ trên chiếc thuyền còn lại cũng thả lương thực xuống, đồng thời lại có người đi tới đếm số tài liệu mà Độc Nhân Long mang ra.

Đúng lúc các giáp sĩ đang vận chuyển lương thực thì đột nhiên, nơi rừng rậm cạnh bờ biển truyền tới mấy tiếng động.

Sưu sưu sưu!

Một loạt mũi tên bắn ra, cắm xuống các giáp sĩ đang xách lương thực.

“Dịch tập kích!” Tiếng ai đó gầm lên, các binh sĩ vận lương lập tức đại loạn. Thế nhưng bọn họ đều là người có kinh nghiệm, vậy nên phản ứng cũng cực nhanh, lập tức rút đao bên hông, hoa lên chắn những mũi tên đang bay tới, bảo vệ khuôn mặt. Bởi trên người bọn họ đều là giáp nặng, vậy nên không sợ cung tiễn chút nào.

“Ngươi dám tấn công hộ vệ của triều đình!” Đại hán áo đen ánh mắt như điện, tràn ngập sát khí nhìn về hướng Độc Nhân Long.

“Giết!” Lúc này trong mắt Độc Nhân Long không còn chút cung kính nào, y quát lạnh một tiếng, hơn hai trăm tù phạm phía sau liền lấy ra các loại vũ khí đánh tới.

Tên trong rừng rậm bắn ra cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, chỉ có mấy giáp sĩ gần đó bị bắn trúng đầu, hét thảm một tiếng rồi ngã xuống. Tên như mưa bắn xuống lớp áo giáp vang lên những tiếng leng keng, rơi đầy xuống đất, còn tên bắn về khuôn mặt giáp sĩ thì đều bị bọn họ đánh gãy hết cả.

“Giết!” Sau một mũi tên bắn ra, trong rừng chợt chạy ra một đội nhân mã khoảng ba bốn trăm người, cầm trong tay các loại vũ khí đơn giản, tấn công người trên thuyền Ô Mộc.

“Giết!” Lại một tiếng kêu vang lên, sau một ngọn nút chợt chạy ra một đám tù phạm lên tới ba bốn trăm tuổi.

Nhân mã hai bên, lại thêm hai trăm tù phạm sau lưng Độc Nhân Long đều ào ào tiến lên, bao vây thuyền Ô Mộc.

“Có mai phục, lấy Thần Cơ nổ!” Đại hán áo đen thấy tình hình này cũng không chút hoảng loạn. Y hét lớn một tiếng, tay đảo một chút liền lấy ra một thanh Loan Dao hình trăng khuyết liền hạ ra.

Hai trăm người sau lưng Độc Nhân Long cách thuyền Ô Mộc gần nhất thì lập tức vọt lên. Đại hán áo đen vùng tay, loan nguyệt đao trong tay y liền biến ra mấy đạo tàn ảnh, che kín trước người. Chỉ thấy nơi cổ năm tù phạm chạy ở phía trước hiện ra mấy vết đỏ. Một khắc sau, cái đầu gã bay ngay lên trời, máu phun cao tới mấy thước.

Đại hán áo đen lại khê nhích người, loan đao trong tay tiếp tục bổ xuống, thế đao như dời non lấp biển, mấy tên tù phạm lập tức kêu thảm, đứt tay gãy chân ngã nhào xuống đất.

Đại hán áo đen kia vô cùng hung mãnh, trong lúc nhất thời liền chặn lại đám tù phạm kia, làm cho bọn họ đành phải lùi về sau một bước, thế công bị chặn ngang.

Đại hán áo đen thấy thế thì lập tức trở về giữa đám giáp sĩ.

Trong lúc y tranh thủ thời gian thì gần trăm binh sĩ đã lấy ra một cái nỏ dài, bên trong đặt mười mũi tên lấp lóe tinh mang.

“Bắn tên!” Đại hán áo đen ra lệnh.

Sưu sưu sưu!

Vô số âm thanh xé gió bay tới, ngay sau đó là tiếng cắm vào da thịt và tiếng kêu lên đau đớn của đám tù phạm.

26. Chương 26: Hung Đảo Thiên (26)

Bên bờ biển, những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Tù phạm trên Hung đảo không mặc giáp, vậy nên cứ một loạt mũi tên bắn ra là hơn trăm người ngã xuống, mùi máu tươi tanh nồng mau chóng lan ra. Uy lực của Thần Cơ Nổ mạnh mẽ tới vậy, làm cho trong nhất thời, đám tù phạm không dám tiến tới nữa.

“Không phải sợ! Tiếp tục tấn công! Nếu hôm nay không cướp được thuyền Ô Mộc, chúng ta chỉ còn con đường chết!” Độc Nhân Long không biết vừa chạy đi nơi nào. Lúc này y xông ra, trong tay giương một cây trường cung dài tầm ba xích, kéo căng hết cỡ. Một mũi tên bằng xương thú như sao băng bắn ra. Chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng, đã cắm thẳng vào ngực một tên giáp sĩ, xuyên thủng cả lớp giáp dày của gã, hơn nữa còn kéo thi thể bay ra sau hơn mười trượng mới rơi xuống đất.

Những tên giáp sĩ thấy vậy thì sắc mặt khê biến, có chút kinh hãi với thần lực của Độc Nhân Long, tới cả đại hán áo đen cũng giật mình.

Lời của Độc Nhân Long như búa tạ nện thẳng vào nội tâm toàn bộ các tù phạm, làm cho mọi người lại hò hét, nâng cao sĩ khí, lao thẳng vào phía thuyền Ô Mộc.

“Bắn tên!” Đại hán áo đen lạnh lùng ra lệnh.

Từng loạt mũi tên bắn ra, rơi như mưa xuống đám tù phạm đang lao tới. Đa phần các mũi tên đều rơi xuống những kẻ chạy đằng trước. Mấy lượt tên bắn ra, hơn hai trăm người đã tử thương quá nửa, thế nhưng rốt cuộc cũng có mấy chục người lao tới gần đám giáp sĩ áo đen.

Một màn vật lộn bắt đầu!

Đại hán áo đen thấy cảnh này thì khoe mắt có chút run rẩy, trong lòng chợt lạnh đi. Không ngờ y đã đánh giá thấp sự liều lĩnh của đám hung phạm này, dưới làn mưa tên vẫn còn cố lao tới.

“Khốn kiếp! Tại sao đột nhiên đám tù phạm này lại không muốn sống nữa thế?”

Y có phần hối hận về quyết định nhận nhiệm vụ vận lương này, thế nhưng dầu sao cũng không phải kẻ bình thường, y rất nhanh đã ổn định tâm lý, hạ mệnh lệnh cho đám giáp sĩ áo đen.

Hơn một trăm tên giáp sĩ lập tức chia ra hơn ba mươi người, rút trường đao, kết thành quân trận, bắt đầu chiến đấu với đám tù phạm. Những người còn lại tiếp tục bắn tên, áp chế nhóm người hai phía đang chạy tới.

Trong một khu rừng rậm cách chiến trường chừng mấy trăm trượng, có tầm sáu bảy mươi người đang đứng quan sát tình hình bên ngoài. Những người ở đây đều là các cao thủ tinh anh trong bang, kể cả Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân, hay Liễu Minh đều có mặt.

“Kế sách của Vân lão quả nhiên hữu hiệu, chúng ta chia ra ba đường, giáp sĩ của Triều đình được cái này thì mất cái kia, chỉ cần có thể áp sát là có thể phát huy ưu thế về mặt số lượng của chúng ta. Có điều ta không ngờ là đám giáp sĩ này lại mang theo Thần Cơ Nỏ.” Tinh quang trong mắt Thượng bang chủ lóe lên, trầm giọng nói.

“Người của triều đình cũng biết tù phạm trên Hung Đảo lợi hại, vì phòng ngừa chúng ta đoạt thuyền nên mỗi lần vận lương tới đều dùng những hộ vệ tinh nhuệ nhất, thế nên việc mang theo Thần Cơ Nỏ cũng là bình thường mà thôi.” Lão giả họ Vân nghe lời này thì trong lòng có chút lảng lảng.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì trận chiến nơi bờ biển đã có thay đổi. Sau khi tử thương quá nửa thì hai nhóm tù phạm khác đã vọt tới gần thuyền Ô Mộc.

Đám giáp sĩ tuy rằng lợi hại nhưng cũng tử thương mười mấy người.

Ba bốn trăm tù phạm và bảy tám chục giáp sĩ rốt cuộc đã bước vào giai đoạn đánh giáp lá cà. Không còn trợ giúp từ Thần Cơ Nỏ, vậy nên đám giáp sĩ đành rút đao ra nghênh chiến. Tuy rằng đám Hung phạm có nhân số đông hơn, thế nhưng lại rất hỗn loạn, tay vung vẩy các loại đao thương côn bổng, không có chút trật tự nào cả. Trái lại, các giáp sĩ vung trường đao trong tay liên tục bổ xuống, bảy tám chục người kết thành bốn năm trận thế, hỗ trợ lẫn nhau, cực kỳ kín kẽ.

Đám giáp sĩ mặc giáp dày trên người, không sợ đao kiếm bổ xuống, vậy nên đao thế cực kỳ ác liệt, bất cứ ai xông vào cũng bị chém ra làm mấy mảnh. Nhưng mặc dù vậy thì nhân số quá đông của đám tù phạm vẫn là một ưu thế lớn, trong lúc nhất thời, trận chiến đã lâm vào giai đoạn giằng co.

Đại hán áo đen múa tít loan đao trong tay, bên cạnh không có bất kỳ hộ vệ nào, thế nhưng chiến đấu với mười hung phạm vẫn chiếm ưu thế, đôi mắt thỉnh thoảng vẫn quan sát tình hình xung quanh. Mắt thấy đám giáp sĩ không rơi vào thế hạ phong, đại hán áo đen mới âm thầm thở ra một hơi.

Đúng lúc này, thừa dịp đại hán áo đen nhìn sang hướng khác, một tên tù phạm lập tức vung thanh cốt kiếm trong tay về hạ sườn y. Thanh cốt kiếm chém qua không mang theo chút kinh phong nào, hiển nhiên đây là một người có tạo nghệ về kiếm pháp khá cao siêu, nhất là trên chiến trường này, không ai có thể cảm giác được.

Chỉ một lần hô hấp, thanh cốt kiếm đã tới gần đại hán áo đen. Đại hán kia như có mắt sau lưng, y chỉ vung tay, một bóng kiếm lóe lên. ‘Phịch’ một tiếng, cốt kiếm đã bị chém đứt đôi, đồng thời nơi cổ tên tù phạm chợt lạnh, gã đang định tránh đi thì chỉ thấy trước mắt quay cuồng, cái đầu đã bay lên.

Thì ra sau khi đại hán áo đen chặt đứt cốt kiếm lại tiện tay bổ thêm một đao, đao phong cực nhanh, lập tức chém đứt đầu tên tù phạm kia.

Sau khi giết chết một người, đại hán áo đen lại bước ra, kéo dài khoảng cách hơn trượng, lao ra khỏi vòng vây, vung đao chém giết khắp nơi. Những tù phạm kia vội vàng vung vũ khí trong tay ra ngăn cản, thế nhưng vừa chạm vào loan đao thì lập tức thân hình chấn động, lui về sau, vũ khí trong tay hai tù phạm yếu hơn lập tức bị chém nát.

Một nam tử cầm cốt thương bị đâm một nhát nơi bụng, máu tươi chảy ròng, ngã vật xuống đất.

“Ha ha. . .” Người này chính là Hoàng Tam. Thần thái trong mắt y dần dần mờ xuống, trong miệng cười nhẹ một tiếng, dường như cũng không quá bất bình với kết cục này. Ngay sau đó, cái đầu y nghiêng đi, trong phút chốc, chút sinh cơ còn lại cũng biến mất.

Một người chết đi, không làm cho người khác để ý chút nào, kể cả đại hán áo đen vừa giết chết y cũng không nhìn thêm một cái, mà lập tức chạy ra hướng khác.

Một tiếng ‘Xùy’ bén nhọn vang lên, là tiếng mũi tên bắn ra trong gió, từ khoảng cách hơn mười trượng, vọt thẳng về hướng đại hán áo đen. Đại hán kia đã bỏ ra hơn mười đao, cảm thấy có phần mệt mỏi nhưng loan đao trong tay vẫn ngăn cản chính xác mũi tên.

‘Phịch’ một tiếng, mũi tên bị cắt làm hai đoạn, thế nhưng cổ tay của đại hán áo đen cũng tê rần đi, ánh mắt lập tức quét qua kẻ vừa bắn tên.

Chỉ thấy cách đó hơn mười trượng, Độc Nhân Long vẫn chưa gia nhập chiến đoàn, trường cung trong tay giương lên, lạnh lùng nhìn qua.

“Xem ra là lúc này rồi. . .” Ánh mắt Độc Nhân Long nhìn qua chiến trường bên kia, thấy giờ phút này, số tù phạm trên đảo đã tử thương gần nửa, chỉ còn không tới hai trăm người. Còn đám giáp sĩ bên kia cũng chỉ còn hơn bốn mươi người có khả năng chiến đấu.

“Nếu cứ đánh thế này, e rằng đám tù phạm chết hết cũng không giết hết những giáp sĩ kia được. Chẳng may chúng lái thuyền đào tẩu thì nguy.” Độc Nhân Long nghĩ tới đây, liền quay đầu nhìn một cái.

Trong rừng rậm, Thượng Bang Chủ và lão giả họ Vân liếc nhau rồi lập tức rút binh khí, hét lớn một tiếng: “Tấn công! Giết! Cướp thuyền Ô Mộc!” Nói xong, hai người liền lao ngay ra ngoài.

Những người phía sau tiếp tục lao ra, như một dòng nước lũ cuốn về phía thuyền Ô Mộc. Những tiếng hò hét này vang lên, làm cho hai phe đang kịch chiến giật nảy mình, động tác trên tay có chút chậm lại.

Khi thấy rõ ràng mấy kẻ lao tới thì đám tù phạm Hung đảo vô cùng vui mừng, còn gương mặt đám giáp sĩ bên kia thì chợt đen lại. Sắc mặt đại hán áo đen tái nhợt đi. Y không nghĩ tới Hung đảo vẫn còn phục binh, hơn nữa nhìn thân thủ của những người này còn hơn xa đám tù phạm vừa này, xem ra đây chính là đám người tinh nhuệ nhất.

“Giết!” Tinh thần phe tù phạm được nâng cao, sĩ khí tăng mạnh, còn đám giáp sĩ thì quay đầu nhìn về hướng đại hán áo đen, trong mắt có chút bối rối.

“Tất cả mọi người trở về thuyền, lập tức lui lại!” Đại hán áo đen xanh mặt, nghiêm giọng hạ lệnh.

“Hừ! Muốn đi là đi sao? Tất cả mọi người lập tức toàn lực cầm chân bọn họ. Chỉ cần kiên trì thêm một lát là có thể cướp được thuyền Ô Mộc rồi.” Độc Nhân Long cười lạnh một tiếng, hô to.

Đồng thời, y cũng giương cung, một mũi tên xé rách không khí, bắn thẳng về phía đại hán áo đen.

Những hung phạm nghe vậy thì phấn khởi quát lên một tiếng, kiệt lực tấn công, cố gắng cầm chân đám giáp sĩ.

Trong lòng đại hán áo đen có chút sợ hãi. Y lập tức vung đao chém lệch mũi tên của Độc Nhân Long rồi cắn răng một cái, lấy từ trong ngực ra một thanh đoản kiếm đen kịt. Thanh đoản kiếm này nhìn có chút cổ xưa, lưỡi kiếm hơi cùn, nhiều vết rạn, vết mẻ trên thân.

Đại hán áo đen niệm chú mấy câu, thanh đoản kiếm chợt hiện lên mấy đường vân đỏ rực như máu, ngay sau đó y liền đâm mấy kiếm về hướng đám tù phạm.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Nơi cổ họng mấy tên tù phạm gần đó chợt xuất hiện một vết máu, ngay sau đó máu tươi chợt phun ra, đồng loạt ngã xuống đất.

“Phù khí! Luyện Khí sĩ!” Con mắt duy nhất của Độc Nhân Long trợn lên, nhìn đại hán áo đen, ghen ngào hô.

Đại hán áo đen khẽ động, thân ảnh lác lư, cổ tay liên tục điểm ra các nơi. Chỉ trong chớp mắt, đã có hơn mười tù phạm ngã xuống, những nơi yếu hại đều xuất hiện mấy vết thương nhỏ.

Đám tù phạm xung quanh liều mạng hươ vũ khí trong tay, thế nhưng không những không thể làm gì đại hán áo đen được mà còn liên tục có người tử vong.

Thấy cảnh này, sắc mặt đám tù phạm chợt tái đi, vô thức lùi về sau một bước. Tuy rằng bọn họ đều là những kẻ không sợ chết, thế nhưng thấy công kích quỷ dị như vậy thì cũng có phần lạnh người. Con người luôn luôn có cảm giác sợ hãi với những thứ không giải thích được, bởi chẳng ai muốn chết không rõ lý do cả.

Đám giáp sĩ áo đen thấy vậy thì có chút buông lỏng tinh thần.

“Nhanh lái thuyền! Ta sẽ cố gắng kéo dài thời gian!” Gương mặt đại hán áo đen đã tái nhợt, vùng trán lâm lâm mồ hôi. Xem ra phương pháp công kích này, y cũng không phải có thể sử dụng tùy tiện được.

Thế nhưng đại hán áo đen vẫn như hung thần sừng sững đứng chắn trước người đám hung phạm như một bức tường thành không thể vượt qua. Đám giáp sĩ nghe vậy như tỉnh mộng, lập tức chạy về hướng thuyền Ô Mộc.

27. Chương 27: Hung Đảo Thiên (27)

“Mơ tưởng!” Đột nhiên một tiếng xé gió truyền tới, đồng thời một vật hình mâm tròn lao qua, xoay tít đập xuống đầu một tên giáp sĩ gần đó. Tên giáp sĩ này không đeo mũ giáp, còn chưa kịp kêu một tiếng đã ngã xuống đất, nơi xương sọ còn cắm một mảnh xương thú, nhìn giống một loại phi tiêu dạng lớn.

Một kích này, làm cho đám giáp sĩ cạnh đó giật mình.

Lúc này, rốt cục Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân mang theo mười mấy người chạy tới, cộng thêm gần trăm tên tù phạm còn sống sót, lập tức vây lấy đại hán áo đen và hơn ba mươi tên giáp sĩ còn sót lại. Thấy cảnh này, gương mặt đại hán áo đen tái mét đi, trong lòng hiện ra một chút tuyệt vọng. Còn Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân lại liếc mắt nhìn nhau rồi cười lên ha hả.

“Không cần nhiều lời nữa, tất cả mọi người đồng loạt ra tay, giết toàn bộ những kẻ của triều đình này cho ta.” Đôi mắt lão giả họ Vân ánh lên mấy tia sáng lạnh, đặng đặng sát khí quất. Lão cũng là tù phạm ở đây, lại là người bị đày tới nơi này sớm nhất, oán hận với triều đình cũng sâu nhất, thế nên đương nhiên lão muốn giết tất cả những kẻ này.

“Coi chừng tên áo đen kia, đoản kiếm trong tay y chính là một kiện Phù khí, y chính là một Luyện Khí Sĩ.” Độc Nhân Long nhìn đại hán áo đen một cái, lớn tiếng nhắc nhở.

“Phù khí!” Thượng bang chủ và lão giả họ Vân nghe lời này thì thần sắc đại chấn, ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm vào đoản kiếm trong tay đại hán áo đen.

Trong đám người, Liễu Minh nghe vậy cũng đưa mắt nhìn y.

Lời này của Độc Nhân Long làm cho không ít người chú ý, thế nhưng một tên Luyện Khí Sĩ cũng chẳng thay đổi nổi cục diện hiện tại.

“Giết!” Những tù phạm trên Hung Đảo hét lên một tiếng, đại chiến lại bắt đầu.

Tuy rằng trong lòng đại hán áo đen đã có phần tuyệt vọng, thế nhưng đương nhiên y không cam lòng khoanh tay chịu chết, những giáp sĩ bên cạnh y cũng vậy.

Thế nên, trận chiến này còn thảm khốc hơn vừa nãy rất nhiều.

Phốc!

Liễu Minh cầm một thanh đoản kiếm thép, thân thể vô cùng linh hoạt tránh thoát công kích của đối phương, đồng thời tay phải rung lên một cái, đoản kiếm đã bay vút tới cắm thẳng vào ngực một tên giáp sĩ. Có điều tên giáp sĩ này cũng cực kỳ hung mãnh, trước khi chết vẫn kịp ném trường đao trong tay về phía đầu Liễu

Minh. Thấy vậy, thân thể Liễu Minh nghiêng đi, chỉ thấy lưỡi đao sượt qua mặt, gần tới mức hần có thể cảm nhận được mùi sắt thép mà nó tỏa ra.

Tiếp đó, hần vung tay, rút thanh đoản kiếm ra, lúc này tên giáp sĩ áo đen mới chịu ngã xuống.

Tình thế lúc này đã nghiêng hoàn toàn về phe tù phạm, bên Liễu Minh vẫn còn hơn sáu mươi người, đều là những kẻ mang trong mình một thân tuyệt học, một chọi một cũng chưa chắc đã thua mấy giáp sĩ bên kia.

Còn đám giáp sĩ do trận chém giết lúc này tới giờ đã không còn bao nhiêu thể lực. Có điều bọn họ vẫn vô cùng ương ngạnh, không những không lùi bước mà còn có suy nghĩ lấy mạng đổi mạng. Thế nên muốn tiêu diệt một tên thì đám tù phạm cũng phải trả hai tới ba mạng.

Liễu Minh tiếp tục cầm chắc đoản kiếm, gia nhập một trận chiến mới.

Oanh! Một bóng người bay lên trời, rơi ngay trước người Liễu Minh, chính là một tù phạm, trên ngực y có một vết thương rất lớn, máu tươi phun ra, mau chóng nhuộm đỏ cả nửa người y, lúc này y đã lâm vào tình trạng hít vào nhiều mà chẳng thở ra được bao nhiêu nữa.

Ánh mắt Liễu Minh lóe lên, hần quay đầu nhìn lại thì thấy cách đó không xa, đại hán áo đen đang thở dốc, giáp mỏng trên người đã rách tả tơi, nửa người đã đầm máu, tay vẫn cố gắng vung thanh loan đao ra xung quanh, thế nhưng làm cho hần ngạc nhiên là Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân cũng gia nhập vào trận chiến này. Đây là lần đầu tiên Liễu Minh thấy Thượng Bang chủ động thủ, y sử dụng một thanh trường thương, vung tay đánh ra mấy đạo thương ảnh, đâm vào chỗ hiểm trên người đại hán áo đen. Còn lão giả họ Vân nhìn thì gầy còm thế nhưng khi chém giết thì lại vô cùng dũng mãnh. Hai tay lão nắm chặt một thanh búa, búa ảnh xé gió tung bay khắp nơi. Hai người còn lại là bang chúng Hạc Pha Đường Bang, đều là những người thân thủ bất phàm, đang điên cuồng tấn công đại hán áo đen.

Loan đao trong tay đại hán áo đen liên tục huy động tạo ra một màn đao ảnh, ngăn cản công kích của mấy người, tay kia cầm một chuỗi đoản kiếm đen thui, nhưng không đâm ra lần nào.

Liễu Minh khê chau mày, hần cảm thấy công kích của mấy người này tuy rằng mãnh liệt nhưng lại có vẻ đang cố kị điều gì đó.

“Chẳng lẽ là thanh đoản kiếm này? Vừa rồi nghe Độc Nhân Long gọi nó là Phù Khí thì phải.” Ánh mắt Liễu Minh nhìn chằm chằm vào thanh đoản kiếm.

Bây giờ, Nguyên lực trong cơ thể hần đã hình thành, khi Ngưng Thần, hai mắt của hần chợt hiện ra một màn hào quang màu vàng nhạt.

“Ồ!” Hần thấy rõ ràng, bên ngoài thanh đoản kiếm trong tay đại hán áo đen phủ một lớp gai nhọn trong suốt, chúng đang nhẹ nhàng cử động. Còn trên người đại hán áo đen lại hiện ra một màn hào quang mờ ảo, dường như đang liên kết với lớp gai nhọn quanh thân đoản kiếm.

“Cái này là Luyện Khí Sĩ sao?” Trên Hung đảo này, hần đã nghe qua không ít những chuyện về Luyện Khí Sĩ. Lúc này, trong mắt hần hiện ra một tia sáng lạnh, hần khê động thân hình, nhẹ nhàng lướt tới.

Những kẻ có mắt đều thấy được đại hán áo đen này đã như nỗ lực hết đà, thực sự không chống đỡ nổi bao nhiêu nữa. Ánh mắt Thượng bang chủ lóe lên, thừa dịp đại hán áo đen không tập trung liền vung trường thương lên, như một tia sét đâm thẳng vào ngực đại hán áo đen.

Trong mắt đại hán áo đen chợt hiện một tia sáng lạnh, y không thèm để ý trường thương nơi ngực mà vung thanh loan đao trong tay lên, hóa thành một đạo đao mang trắng như tuyết, bổ vào đầu Thượng Bang chủ, định liều mạng với gã. Thượng Bang chủ biến sắc, thương ảnh nơi tay chợt chuyển, đỡ lấy vùng đầu của mình. Bành một tiếng, một cổ man lực đập tới, làm cho thân thể Thượng Bang chủ chấn động, buộc phải lui về sau một bước.

Lúc này, gương mặt đại hán áo đen đã đỏ rực lên, thanh loan đao của y bay ngược về, y khê động thân thể, dùng một tư thế vô cùng xảo diệu bước lệch đi một bước, tiếp đó chạm nhẹ vào thanh loan đao, thanh loan đao nương theo lực của y, lập tức xoáy một vòng rồi bay tiếp ra phía trước.

Hai bang chúng Hạc Pha Đường Bang chỉ cảm thấy trước mắt có một đạo đao khí mạnh mẽ lao tới, làm cho làn dao của bọn họ cũng cảm thấy bỏng rát như bị rạn đứt, làm cho hai người cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nhảy ra.

Đại hán áo đen một chiêu bức lui ba người, thế nhưng chân cũng lão đảo mấy bước mới đứng vững được.

Thấy cảnh này, ánh mắt lão giả họ Vân sáng lên, lão bước mau lên trước, vung búa đập mạnh xuống vùng eo đại hán áo đen. Sắc mặt đại hán này lạnh cứng lại, loan đao trong tay chém mạnh tới đầu lão giả họ Vân. Thế nhưng thân là một bang chủ thân kinh bách chiến, đối mặt với loại công kích đồng quy vu tận này, lão cũng chẳng chút bối rối, tay trái tiếp tục công kích, tay phải giơ búa trong tay lên.

Đại hán áo đen hừ lạnh một tiếng, thân thể khê động, lùi một bước, đồng thời thu lại đao ảnh vừa tung ra. Lão giả họ Vân lại vung mạnh hai tay, hai thanh búa chuyển hướng, tay trái bổ về ngực đại hán, còn tay phải lại ép xuống loan đao trong tay y, ép y sát về đi ngược về sau.

Một tiếng ‘Khanh’ vang lên, loan đao trong tay đại hán áo đen bị đánh bay ra ngoài, đồng thời tinh quang trong mắt y đại thịnh, tay trái cầm đoản kiếm chìa vào lão giả họ Vân.

Xuỳ một tiếng, một lớp khí mang vô hình bắn ra.

Lão giả họ Vân biến sắc, dừng tấn công, thu hai thanh búa lại, bắt chéo trước ngực.

Một tiếng “Keng!” vang lên, lão giả họ Vân chợt cảm thấy như va phải một quả đại trùy, cổ tay chấn động, sắc mặt lão đỏ bừng lên, lão đảo lùi về sau mấy bước. Đại hán áo đen tung ra một chiêu này, khoe miệng khê động, học ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng tái hơn mấy phần.

“Nhìn qua thì người cũng chỉ là Luyện Khí Sĩ sơ giai mà thôi, có thể sử dụng Phù Khí liên tục vài chục lần đã vượt quá dự liệu của chúng ta rồi. Thế nhưng nhìn dáng vẻ của người lúc này, xem ra cũng chẳng chịu được bao nhiêu nữa đâu. Nếu giờ tay chịu trời, ta sẽ cho người một cái kết thống khoái.” Thượng Bang chủ đứng cách đại hán áo đen mấy trượng, cười lạnh nói.

“Những kẻ phạm tục như các người cũng xứng để ta đầu hàng ư?” Gương mặt đại hán áo đen lộ nét sầu thảm, thế nhưng vẫn khinh miệt nói.

“Vậy thì người hãy đi chết đi!” Thượng Bang chủ khoát tay, trong tay y không biết từ lúc nào đã cầm theo một cái Thần Cơ Nổ, có lẽ đã lấy từ chỗ đám giáp sĩ tử nạn.

“Vân lão, chúng ta ước định đi, ai đánh chết kẻ này thì Phù Khí trên tay y sẽ thuộc về người đó, Thượng Bang chủ mạo phép tay trước vậy.” Thượng Bang chủ cười với lão giả họ Vân một cái, tay bóp mạnh vào cơ quan của Thần Cơ Nổ.

Vụt! Hơn mười mũi tên thép bắn ra!

Đồng tử đại hán áo đen co lại, đảo tay giơ đoản kiếm chắn trước người, chỉ thấy thân kiếm bắn ra một màn sáng nhạt, che phủ toàn bộ người y.

Đình đình đình! Những mũi tên thép bắn vào màn sáng như bắn vào lớp vải mềm, rơi leng keng xuống.

“Vẫn còn nguyên lực thi triển Nguyên Bích, xem ra người không phải là Luyện Khí Sĩ sơ cấp mà là trung cấp rồi.” Thấy cảnh này, Thượng Bang chủ lập tức biến sắc.

Sau khi đại hán áo đen ngăn được màn mưa tên thì thở sâu một hơi, trong mắt lộ ra nét kiên quyết, thân thể khê động, xoay người lao như điên về hướng thuyền Ô Mộc.

Thượng Bang chủ thấy vậy thì giật mình, lập tức phản ứng, định đuổi theo.

Đúng lúc này, đằng sau một đồng loạn thạch đột nhiên bắn ra một đạo đao mang sáng như tuyết, cắm chặt xuống đất, đâm thủng bắp chân đại hán áo đen làm cho y lập tức chững lại, kêu lên một tiếng rồi nữa quỳ xuống đất. Một thân ảnh thấp bé nhảy ra, phóng nhanh tới trước người đại hán áo đen. Lúc này, y mới nhìn rõ, kẻ vừa ám toán mình là một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, y cố nén đau nhức nơi chân, hung quang trong mắt đại thịnh, gắng sức dồn số Nguyên lực cuối cùng vào đoản kiếm trong tay. Trong chốc lát, một đạo kiếm quang vô hình hiện ra, đâm thẳng xuống ngực Liễu Minh.

Trong mắt Liễu Minh hiện lên một tia sáng trắng, hắt hít sâu một hơi, hào quang quanh người sáng lên, bắp chân thô hơn một vòng, ngoài da hiện lên mấy sợi gân xanh. Tiếp đó hắt dẫm mạnh xuống đất, cả người hóa thành một bóng xám, nghiêng người tránh công kích của đối thủ. Chỉ thấy một màn huyết quang hiện ra, ngực Liễu Minh bị kiếm mang cắt qua, để lại một vết máu nhàn nhạt.

Tiếp đó, Liễu Minh nhú mày, vung tay áo lên, một bóng trắng hiện ra, chui vào cổ họng đại hán áo đen, tiếp đó nơi sau cổ y chợt hiện ra một đoạn mũi dao nhọn. Chuôi dao còn gắn với một sợi tơ mờ, đầu kia nối với cổ tay phải Liễu Minh.

Trên gương mặt đại hán áo đen hiện ra nét không thể tin nổi, thân thể mềm oặt đi, ngã xuống đất.

“Không có khả năng, tại sao ngươi lại. . . nhìn thấy được. . .” Hai tay đại hán áo đen ôm lấy cổ họng, miệng phát ra mấy tiếng rên rỉ đứt quãng. Phù Khí trên tay y là Vô Ảnh Kiếm, có thể phát ra một lớp khí mang đặc biệt, ngoại trừ Nguyên lực Luyện Khí Sĩ, người bình thường không thể thấy được.

Liễu Minh lạnh lùng nhìn đại hán áo đen, tay rung lên, bạch quang lóe lên một cái, cốt đao từ cổ đại hán áo đen bắn ngược lại.

Thân thể đại hán áo đen run rẩy một lúc dưới đất một hồi, sau đó hai mắt trợn trừng, không còn cử động nữa.

Tất cả chuyện vừa rồi xảy ra cực kỳ nhanh chóng làm đám người Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân chỉ kịp lấp bắp kinh hãi.

“Là người!” Tinh quang trong mắt Thượng Bang chủ lóe lên, nhìn kỹ càng từ trên xuống dưới, như mới nhìn thấy Liễu Minh lần đầu vậy.

28. Chương 28: Hung Đảo Thiên (28)

Lão giả họ Vân gương mặt vẫn còn chút đỏ ửng, ánh mắt như đao, lạnh lùng nhìn Liễu Minh.

“Hai vị bang chủ, dựa theo ước định mà hai người vừa nói thì thứ này sẽ thuộc về ta có phải không?” Liễu Minh thản nhiên đối mặt với ánh mắt hai người, cúi xuống nhặt thanh đoản kiếm của đại hán áo đen, lạnh nhạt nói.

“Nếu như Liễu huynh đệ đánh chết người này, vậy thì đương nhiên có thể lấy toàn bộ những vật trên người y.” Ánh mắt Thượng bang chủ hiện chút tinh quang, chợt khẽ cười nói.

“Đa tạ bang chủ.” Liễu Minh vuốt nhẹ thân kiếm một lát rồi mới cẩn thận cất vào túi bên hông.

Thượng Bang chủ liếc Liễu Minh một cái rồi quay người chạy sang các chiến đoàn khác, lão giả họ Vân và hai bang chúng Hạc Pha Đường Bang cũng lạnh lùng nhìn hắt vài lần rồi mới đi ra.

Khi thấy mấy người này đi xa, Liễu Minh mới thở dốc một hơi, sắc mặt tái nhợt đi. Một kích đánh chết đại hán áo đen vừa rồi, hắt đã vận dụng bí thuật kích phát tiềm năng, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức, có lẽ sự cản trở đã bắt đầu diễn ra. Cũng may trong cơ thể hắt đã hình thành Nguyên lực, bây giờ một dòng khí xanh biếc đang chậm chậm chảy xuôi trong các kinh mạch hắt, làm giảm bớt sự đau đớn do cản trở tạo ra. Chậm rãi hít thở vài cái, sắc mặt hắt mới hồng hào lên một chút. Tiếp đó, hắt khẽ động thân mình, chạy về hướng một nhóm người khác.

Đại hán áo đen vừa chết, những giáp sĩ còn lại đã không còn chút ý chí chiến đấu nào cả, dưới công kích của đông đảo tù phạm Hung Đảo, lần lượt từng người một ngã xuống.

Thượng bang chủ rút đoản thương ra khỏi ngực một tên giáp sĩ. Lúc này, trên bờ biển đã không còn mấy người còn sống nữa. Chém giết liên tục như vậy, tới tù phạm Hung đảo cũng chỉ còn lại sáu bảy mươi người mà thôi.

“Thắng rồi! Chúng ta đã đoạt được thuyền Ô Mộc!” Trên mặt một tên tù phạm ngẩn ngơ một chút rồi lập tức lộ ra nét vui sướng. Niềm hân hoan mau chóng lan ra khắp những tên tù phạm, trong phút chốc, đám tù phạm sống sót hoan hô vang cả bãi biển. Thượng Bang chủ, lão giả họ Vân và Độc Nhãn Long cũng nhìn nhau, trong mắt lộ nét hưng phấn. Có thuyền Ô Mộc, tức là bọn họ đã có thể trở về thế giới bên ngoài, không cần cả ngày lo lắng hải hùng trên Hung Đảo này nữa, cũng không cần sống trong chém giết nữa.

Trong mắt Liễu Minh cũng hiện nét vui mừng, thế nhưng hắn vẫn có thể kiềm chế, hít một hơi thật sâu, mắt nhìn hai chiếc thuyền Ô Mộc đang neo gần đó, sắc mặt chợt biến đổi.

“Không tốt, trên thuyền có người!” Chẳng biết từ lúc nào, từ trên thuyền Ô Mộc bỗng bốc lên từng đợt khói xanh và ánh lửa mờ mờ đang nhen nhúm.

“Có người đốt thuyền!” Sắc mặt Liễu Minh đại biến, thân hình khê động, lao như bay tới một chiếc thuyền.

Tiếng hoan hô im bật lại, đám tù phạm cũng thấy ánh lửa trong thuyền, sắc mặt ai nấy tái mét đi.

“Nhanh, nhanh!” Lão giả họ Vân gấp giọng thúc giục, trên mặt tràn đầy lo lắng, đám tù phạm cũng vô cùng sợ hãi chạy thục mạng về hai chiếc thuyền Ô Mộc. Thân ảnh Liễu Minh như một làn khói xanh, chỉ nhấp nhô mấy cái đã nhảy lên một chiếc thuyền gần đó, chỉ thấy tình cảnh nơi đó làm hắn giật mình.

Lúc này, trong khoang thuyền tràn ngập khói mù, một nam tử áo xám tay cầm thùng gỗ, đang liên tục đổ một loại chất lỏng màu đen vào trong khoang thuyền. Ngọn lửa bén vào chất lỏng màu đen, mau chóng lan ra, đã bắt đầu cháy tới cột buồm.

“Dừng tay!” Liễu Minh giận dữ, cực nhanh vọt tới trước người nam tử áo xám.

Nam tử áo xám ngẩng đầu nhìn Liễu Minh, nhưng không thèm thay đổi, vẫn tiếp tục đổ dòng chất lỏng màu đen xuống sàn thuyền.

Liễu Minh trong lòng rung mình, vung tay lên, đoản kiếm trong tay nhanh như chớp ném tới. Nam tử áo xám linh hoạt giơ thùng gỗ ngăn trước người, đoản kiếm ‘Phập’ một tiếng đã đâm phải thùng gỗ. Thấy vậy, nam tử áo xám mặt không chút biểu tình, tay vung thùng gỗ, một đám chất lỏng đen thui liền bắn vào người Liễu Minh.

Một mùi gay mũi truyền tới.

“Dầu hỏa!” Nhận ra dòng chất lỏng này, Liễu Minh giật mình hoảng sợ. Bây giờ xung quanh hắn đã ngập trong biển lửa, nếu như hắn lại bị giới dầu hỏa, kết cục chỉ còn đường chết. Hắn cúi người lăn sang một bên, tay phải rung lên, cốt đao đã hóa thành một bóng trắng bắn ra, vèo một tiếng đâm thẳng qua bàn tay nam tử áo xám. Đối phương dường như không ngờ động tác của Liễu Minh lại linh hoạt tới vậy, thùng gỗ trong tay lập tức rơi xuống khoang thuyền.

“Chết đi!” Liễu Minh nhảy lên, tay phải cầm đoản kiếm của đại hán áo đen, đâm về hướng cổ họng nam tử áo xám. Bây giờ thuyền Ô Mộc đang bốc cháy, không còn thời gian cho hắn giao đấu với nam tử kia nữa, phải tốc chiến tốc thắng, nghĩ vậy, Liễu Minh lập tức dùng kiếm pháp mà hắn khổ luyện lâu nay, đâm qua yết hầu đối phương. Tay phải huy động đoản kiếm, đồng thời Nguyên Khí trong cơ thể hắn cũng không tự chủ mà chuyển động liên tục, một dòng nhiệt lưu lập tức theo cánh tay của hắn đổ vào trong đoản kiếm. Trên đoản kiếm chợt hiện ra mấy đường vân đỏ như máu, hàn quang lóe lên, một đạo khí mang vô hình lập tức bắn ra. Cổ họng nam tử áo xám liền hiện ra một vết rách, hai mắt y lồi ra rồi cả người ngã xuống đất, chỉ kịp vùng vẫy mấy cái đã không còn chút sinh cơ nào nữa.

“Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Phù Khí này tại sao. . .” Liễu Minh cực kỳ kinh ngạc nhìn thi thể nam tử áo xám rồi lại liếc sang đoản kiếm trong tay.

“Chẳng lẽ nhiệt khí trong cơ thể ta đã kích phát lực lượng của Phù Khí này sao?” Nghi vấn này chỉ thoáng qua đã bị hắn ném ra sau đầu, cổ tay rung lên, cốt đao đã bay về tay. Một khắc sau, hắn tranh thủ thời gian cởi quần áo ngâm nước biển, dốc sức liều mạng dập lửa trong khoang thuyền.

“Nhanh cứu hỏa!” Lúc này, đám tù phạm đã leo lên thuyền Ô Mộc, thấy tình cảnh trước mắt, liền cởi quần áo thấm nước dập lửa, số còn lại thì mau chóng tìm thùng gỗ, cố gắng cứu hỏa. Cũng may mà thể lửa trên thuyền cũng không lan ra, xung quanh lại tràn đầy nước biển nên lửa rất nhanh đã được dập tắt, thuyền

không bị tổn hại nhiều, có điều cột buồm đã bị đốt trụ mà thôi. Nhưng chiếc thuyền còn lại lại không được may mắn như thế, lửa bén lên thân thuyền làm cho đám tù phạm không cách nào lên cứu hỏa được.

“Chúng ta tổng cộng chỉ có hơn sáu mươi người, có một chiếc thuyền là đủ rồi.” Lão giả họ Vân và đám người Thượng Bang chủ lập tức leo lên thuyền, thấy thân tàu không có chuyện gì mới nhẹ nhàng thở ra một hơi nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thầm hô may mắn. Nếu như chiếc thuyền này bị thiêu hủy, bọn họ thực sự là chết không nhắm mắt.

Lão giả họ Vân đi tới cạnh thi thể nam tử áo xám, kiểm tra thân hình y một chút rồi cau mày lại.

Liều Minh hơi trầm ngâm, kể lại chuyện đánh chết người này ra sao, đương nhiên hẳn không kể chuyện xảy ra với Phù Khí.

“Người này có lẽ là tử sĩ nước Đại Huyền được Hình Bộ bồi dưỡng, theo tàu vận lương tới nơi này. Khi thấy chúng ta đoạt thuyền ô Mộc thì lập tức ra tay thiêu thuyền.” Lão giả họ Vân tìm thấy một hình xăm màu đen trên cánh tay y, thở dài một hơi nói.

Liều Minh nghe vậy nhẹ gật đầu, nhưng trong nội tâm lại thầm giật mình.

Tuy rằng có chút sự cố, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn lấy được một chiếc thuyền Ô Mộc, tuy rằng buồm đã bị đốt cháy, thế nhưng vẫn có thể sử dụng được. Đối với đám tù phạm Hung Đảo trải qua muôn vàn đau khổ thì chuyện nhỏ này thực sự là chẳng coi vào đâu cả. Có điều trận hỏa hoạn vừa rồi đã thiêu hơn nửa lượng lương thực trên thuyền, chỉ còn một ít mà thôi.

“Bây giờ hãy đi lấy nước trong đến đây đi. Lấy nhiều một chút!” Độc Nhân Long ra lệnh.

Bờ biển này cách Hạc Pha Đường Bang gần nhất, thế nên y liền tự mình đưa mười tên tù phạm xuống thuyền, tới nơi đóng quân lấy nước trong. Còn về lương khô thì lúc trước đám giáp sĩ đã chuyển không ít xuống dưới nên không bị thiêu chút nào. Lúc này, đám tù phạm đang sửa sang lại chiếc thuyền, đồng thời tới rừng cây bên cạnh chặt xuống một ít làm mái chèo.

Trên thuyền chỉ có tám mái chèo, quả thực là không đủ.

“Cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi!” Thượng Bang chủ đứng trên đầu thuyền, nhìn ra mặt biển.

Lão giả họ Vân cũng cảm khái không thôi, đang muốn nói chuyện. Đột nhiên toàn bộ Hung Đảo chợt chấn động, mặt đất vỡ ra, nước biển sôi trào, cuộn lên từng cơn sóng lớn.

“Thế nào. . .” Mọi người trên thuyền cố gắng ôm lấy những thứ xung quanh, thuyền Ô Mộc cũng theo cơn giận dữ của biển, lắc lư liên tục.

“A!” “A!” Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền tới.

Đám người Độc Nhân Long về đảo lấy nước và một số tù phạm dưới thuyền Ô Mộc đều liều mạng chạy về hướng thuyền, thế nhưng dưới cơn giận dữ của trời đất, con người trở nên vô cùng nhỏ bé, chỉ trong phút chốc đã bị mặt đất chôn vùi.

“Không!” Trong mắt Độc Nhân Long tràn ngập nét không cam lòng, mặt đất dưới chân y đột nhiên rạn nứt, cả người bị chôn sống vào bên trong.

“Hung đảo sắp chìm! Mọi người mau thả thuyền!” Thượng Bang chủ tóm lấy dây mỏ neo, cố sức kéo lên.

Thế nhưng mỏ neo thuyền cũng bị mắc vào một khe nứt, khóa sắt như một bàn tay khổng lồ, níu chặt lấy thuyền Ô Mộc, muốn kéo theo tất cả mọi người xuống địa ngục.

Liều Minh cũng ôm chặt lấy cột buồm, trong đôi mắt nhìn về hướng Hung đảo hiện lên nét sợ hãi.

Lúc này cây cối trên đảo liên tiếp đổ xuống, khắp nơi hiện ra vô số vết nứt, mặt đất vỡ ra từng mảnh, những âm thanh của sự hủy diệt bao trùm toàn bộ hòn đảo. Trên đảo, vô số dã thú, Yêu thú, phi cầm gầm lên thảm thiết, cố sức chạy trốn, thỉnh thoảng lại có con bị những cây đổ thụ đè phải, lập tức biến thành thịt

nát, lại bị đám thú đằng sau chạy tới dẫm đạp lên, những mảnh thịt nát xen lẫn chút tơ máu và đất cát bị cuốn đi khắp nơi.

Bầu trời mau chóng bị bao phủ bởi mây đen, lát sau đã trút xuống một màn huyết vũ, tạo ra một cảnh tượng đáng sợ như tận thế.

Lúc này nếu còn ở trên đảo thì chỉ còn con đường chết, chỉ có tranh thủ thời gian rời xa Hung đảo này mới còn một chút đường sống.

“Tránh ra!” Lôi Mãnh cầm một cái rìu to, gạt Thượng Bang chủ ra, ‘Keng!’ một tiếng đã chém vào khóa sắt. Chỉ thấy tia lửa bắn ra bốn phía, chiếc khóa to như cánh tay đã bị chặt đứt.

“Tốt, mau chèo thuyền rời khỏi nơi này!” Thượng bang chủ ôm một mái chèo găm lên.

Đám tù phạm thấy vậy cũng cố gắng ổn định thân thể, tóm lấy một mái chèo gần mình rồi liều mạng chèo thuyền.

Lúc này, trên mặt biển đã hiện ra vô số cột nước. Cũng may mà thuyền Ô Mộc đã đi được một quãng nên cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Trên mặt biển, chợt hiện ra một vòi rồng cực lớn, phát ra âm thanh như đã thú gầm rú, làm cho người nghe run sợ.

“Đừng bị chúng ảnh hưởng! Chèo nhanh lên!” Lão giả họ Vân tuy rằng tuổi già nhưng cũng chen vào đám người, bắt đầu chèo thuyền.

Cuối cùng dưới sự hợp lực của mọi người, thuyền Ô Mộc đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, từ từ rời khỏi Hung đảo. Tuy rằng nước biển xung quanh vẫn đang cuồng bạo, thế nhưng thân thuyền đã từ từ bình ổn lại.

“Bây giờ còn chưa an toàn! Tiếp tục chèo!” Lão giả họ Vân tiếp tục thúc giục.

Dưới sự hợp lực của mọi người, thuyền Ô Mộc cho dù không có buồm nhưng vẫn mau chóng rời khỏi hải vực Hung Đảo.

“Nhìn Hung đảo kìa!” Một tên tù phạm chỉ về hướng Hung đảo, ánh mắt lộ nét sợ hãi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lúc này trên mặt đất Hung đảo đã hiện ra hơn mười khe hở, mặt đất không những không sụp xuống mà còn giống như bị một cự nhân xé ra làm mấy mảnh. Mấy ngọn núi cao cũng như bị ai đó bẻ đôi, nước biển tràn vào. Cột nước trong lòng khe hở dâng lên, đẩy mấy ngọn núi đổ lên, rồi lại rơi xuống biển bắn ra vô số bọt nước.

29. Chương 29: Hung Đảo Thiên (29)

Lúc này, thuyền Ô Mộc đã cách Hung Đảo chừng mười dặm, dù không bị ảnh hưởng, nhưng khung cảnh tận thế trước mắt cũng làm cho mấy người này toát ra một sự sợ hãi từ đáy lòng. Nhưng chuyện càng làm cho bọn họ ngạc nhiên lại tiếp tục xảy ra. Trên Hung đảo, một núi thịt cực lớn hiện ra, các thớ thịt di động theo nhịp thở, làm cho bùn đất bên trên giống như giấy dán, mau chóng bong ra thành từng mảnh, theo hướng núi thịt nâng lên mà chìm xuống biển.

Liễu Minh cũng giật mình, có chút không dám tin vào hai mắt của mình nữa. Không ngờ dưới Hung đảo này là một núi thịt lớn tới vậy, đây rõ ràng là một quái thú khổng lồ.

Hắn không dám tưởng tượng, đầu quái thú này có thể lớn tới bao nhiêu!

Mọi người trợn mắt nhìn cự thú bất ngờ xuất hiện dưới Hung đảo, trên mặt tràn đầy sự hoảng sợ, bọn họ líu lưỡi, tròn mắt như lời cả ra, thân thể run rẩy bầy.

Đầu quái thú này dường như vừa mới tỉnh ngủ, đang chậm rãi hoạt động gân cốt. Dường như nó thấy bùn đất bên trên có phần vô dụng nên lắc lư cái đầu mấy cái, đám hải thú và núi đá trên đảo lập tức rơi xuống.

Cái đầu hải thú rung lên mấy cái, vô số tảng đá cực lớn bay ra bốn phía, bắn vào trong biển, cái rung của hải thú nhìn còn đáng sợ hơn cả núi lửa phun trào nữa.

Trong đó cũng có mấy tảng đá lớn bay về hướng thuyền Ô Mộc, tạo ra mấy con sóng lớn, nhưng cũng may là không đập trúng thân thuyền.

Nước biển chấn động mãnh liệt làm đám người Liễu Minh hoa mắt chóng mặt, không khí trong phổi như bị tiếng rống của hải thú thu lại, đau đớn như muốn thổ huyết.

Tiếng rống kéo dài tới nửa khắc mới chậm rãi ngừng xuống. Liễu Minh nhân cơ hội này thở dốc mấy tiếng, trong miệng cảm thấy tanh ngọt, đầu óc choáng váng, mấy người khác cũng như vậy.

Không chờ mọi người kịp khôi phục, cự thú lại hơi hé miệng, chọt một cổ lực hút cường đại hiện ra, nước biển xung quanh lập tức chảy ngược vào. Trên mặt biển lập tức hiện ra một vòng xoáy khổng lồ, thuyền Ô Mộc lập tức bị cuốn lấy, dần dần trôi vào miệng cự thú.

“Chúng ta sắp chết, sắp chết rồi. . .” Có tên tù phạm nhát gan tuyệt vọng hét lên. Mấy người Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân vẫn vô cùng kiên định, cố gắng điều khiển thuyền Ô Mộc thoát khỏi vòng xoáy nhưng không có chút tác dụng nào cả.

Chiếc thuyền dài vài chục trượng đứng trước cự thú của biển giống như một chiếc lá rụng, chỉ nháy mắt đã biến mất trong miệng cự thú.

“Đáng chết!” Lúc thuyền Ô Mộc trôi vào miệng cự thú, Liễu Minh đang cố gắng bám chặt lấy mạn thuyền, trong lòng vô cùng phần nộ gầm nhẹ một tiếng. Bọn họ đã vô cùng vất vả mới cướp được thuyền Ô Mộc, rồi đi Hung đảo, chẳng lẽ lại cam chịu bị cự thú không biết tên này nuốt mất hay sao?

Chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, mọi người chỉ cảm thấy trời đất như đảo lộn, thuyền Ô Mộc như lao xuống một thác nước lớn. Nước biển ầm ầm dậy sóng, thân thể cự thú từ từ nhô lên khỏi biển.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ được hết hình dạng của nó. Chỉ thấy nhìn nó giống như một con cá sấu phóng đại vô số lần, đôi mắt lam nhạt lồi ra, giống như mặt hồ màu lam, phát ra màu sắc u ám. Cái miệng cực lớn, hai bên mọc ra vô số răng nanh sắc bén, khoe miệng không ngừng chảy ra nước miếng, rơi xuống biển phát ra âm thanh ầm ầm như thiên thạch rơi. Trên lưng nó là một lớp da đen thui thô ráp, nơi bụng lại có một đường trắng nõn, kéo dài từ quai hàm lan xuống tới đuôi. Lúc này cự thú vừa tỉnh ngủ, cái đầu nhô lên, hiện ra thân ảnh khổng lồ lớn như một dãy núi, làm cho không gian ban ngày trên biển lập tức tối sầm lại. Thuyền Ô Mộc dưới bóng cự thú chỉ giống như một con kiến nằm dưới chân.

“Đây là cái gì?” Một tên tù phạm thì thào, nhưng không ai có thể trả lời câu hỏi này của hắn.

“Mặc kệ đây là cái gì, rời khỏi đây đã. Cự thú này mà phát hiện ra chúng ta thì nguy. ” Thượng Bang Chủ trầm giọng nói nhỏ, dường như đang sợ cự thú chú ý tới.

Mấy người còn lại đồng loạt gật đầu, cự thú này đáng sợ như vậy, căn bản không phải đám phạm nhân bọn họ có thể đối phó được. Chợt cự thú lại chậm rãi chìm xuống mặt biển, chỉ lộ ra cái đầu cực lớn.

“Rống!” Cự thú há to miệng ra, phát ra tiếng rống còn kinh khủng hơn tiếng sấm mười lần, đồng thời trong miệng nó, một lực hút cực mạnh, kéo lấy vôi rống mang theo thuyền Ô Mộc. Lúc này, mọi người đành bất chấp tất cả bám lấy thân thuyền, chỉ có theo bản năng ôm lấy mọi thứ xung quanh, không bị ném xuống dưới.

Hai tay Liễu Minh túm lấy mạn thuyền, sắc mặt cũng tái nhợt đi. Tuy rằng hắn luôn tự phụ mình gan dạ sáng suốt hơn người nhưng đứng trước tình cảnh này cũng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Thuyền Ô Mộc chao đảo chừng một khắc, chợt thân tàu rời khỏi mặt nước, bay lên không trung, rồi lại rơi mạnh xuống một vùng nước khác.

Phanh! Bọt nước bắn tung tóe!

Cũng may là thuyền không bị lật, vốn dĩ gỗ Ô Mộc cực kỳ chắc chắn, nên cũng chưa xuất hiện vết nứt gãy do màn va chạm mạnh vừa rồi. Một lát sau, chuyện thuyền hủy người vong không xảy ra, thuyền Ô Mộc lại dần dần ổn định như cũ.

“Tại sao. . .” Liễu Minh đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Chỉ thấy bốn phía lúc này là một không gian mịt mờ, nhưng cũng không phải là đêm tối không thấy năm ngón mà không gian này lại tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt, miễn cưỡng có thể thấy mờ mờ tình cảnh xung quanh.

Phía dưới là nước biển đang chuyển động dồn dập, thuyền Ô Mộc phảng phất như đang phiêu phù trên một dòng sông dưới lòng đất, trong không khí tràn đầy cảm giác ảm áp.

“Không lẽ đây là dạ dày cự thú?” Có người nhin không được lên tiếng.

“E rằng do cự thú này quá lớn nên thuyền Ô Mộc này đối với nó cũng chỉ như một con sâu nhỏ mà thôi.” Lão giả họ Vân đưa mắt nhìn khắp nơi, thì thào nói.

Mấy tên tù phạm nghe vậy thì đều quay mặt nhìn nhau. Tuy rằng bị cự thú nuốt, thế nhưng tình huống trước mắt cũng không thấy quá nguy hiểm, vậy nên mọi người cũng từ từ bình tĩnh lại.

Phía xa vẫn nghe được tiếng nước ầm ầm chảy, mực nước bên dưới vẫn không ngừng dâng lên, dường như cự thú vẫn đang uống thêm kha khá nước biển nữa.

“Làm sao bây giờ?” Có tên tù phạm nhìn về hướng lão giả họ Vân và Thượng Bang chủ hỏi.

Tuy rằng trước mắt không có nguy hiểm, thế nhưng nơi này lại ở trong bụng cự thú, do đó ai biết sẽ phát sinh tình huống nào nữa chứ.

Lão giả họ Vân và Thượng Bang chủ đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng hai người đều cực kỳ khôn khéo lỏi đời, thế nhưng trước tình huống kỳ dị này, nhất thời đều không nghĩ ra kế gì hết.

“Suyt! Nhỏ giọng thôi, các người hãy nghe đi!” Liễu Minh chợt nói khẽ một tiếng rồi nghiêng tai lắng nghe.

Mấy người khác thấy hành động của hắn thì sắc mặt đều khẽ biến.

Liễu Minh vừa dứt lời, thì chợt một âm thanh thưa thớt truyền tới trong tai mọi người.

“Ở trong nước!” Một tên tù phạm phát hiện được nơi phát ra âm thanh. Xung quanh thuyền Ô Mộc chợt hiện ra mấy gợn sóng lẫn tảo, dường như trong nước đang có vật gì đó di chuyển.

Vèo một tiếng! Trong nước chợt bay ra một bóng đen dài vài thước, mau chóng bò lên thuyền Ô Mộc.

Mãi khi tới gần mọi người mới nhìn rõ đây là một đầu quái thú nhỏ nhìn khá giống với thần lân đất trên Hung đảo, lớn bằng nửa người thường, trên thân thể phủ đầy màu xám đen, miệng có một hàm răng sắc bén, làm cho mấy người xung quanh chợt cảm thấy lòng người lạnh lẽo.

“Đây là quái vật gì?” Mọi người thấy quái thú này thì đều nắm chặt vũ khí trong tay, có chút căng thẳng, sợ hãi nói.

Quái thú thần lân uốn éo thân thể, hóa thành một bóng đen, nhào về hướng một tên tù phạm đầu trọc gần đó.

Những kẻ tù phạm còn sống nào có ai tầm thường, y cầm một thanh trường đao sáng như tuyết, đúng là đao của giáp sĩ, đón đầu bóng đen đồng thời giơ đao bổ mạnh vào nó.

“Khanh!” Không ngờ lại phát ra âm thanh kim loại chặt phải đá.

Thần lân lập tức bị đánh bay đi ra ngoài, đập mạnh vào buồng tàu. Tiếp đó, nó xoay người một cái, lại tiếp tục bò lên, lân giáp trên cổ đã vỡ vụn, máu tươi chảy ra, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì tới hành động của nó cả.

Trong mắt Liễu Minh hiện lên một chút hoảng sợ, đao thế vừa rồi vô cùng mãnh liệt, tới hắn muốn ứng phó cũng cảm thấy gian nan, vậy mà chỉ làm bị thương một lớp da của quái thú thần lân mà thôi.

Bên kia, bốn móng vuốt nhỏ của thần lân khẽ động, thân hình bỗng hóa thành một bóng đen, như một cơn gió bay đến chân tên tù phạm, tốc độ còn nhanh hơn lúc này. Nó há miệng, lộ ra một hàm răng sắc bén, cắn tới mắt cá chân đối phương.

Tên tù phạm đầu trục vô cùng kinh hãi, đao trong tay vung lên đón lấy, thân thể vô thức trón sang bên cạnh, nhưng vẫn chậm mất một nhịp. Bàn chân y đã bị cản tạo thành mấy vết thương, đã hiện ra một chút tơ máu.

Quái thú thần lần cũng bị một đao bổ trúng lưng, thân thể lại trượt về sau mấy bước. Ngay lúc này, một bóng người bay tới, Thượng Bang chủ lướt đến bên thân quái thú, đoản thương trong tay đâm xuống, cắm mạnh qua miệng vết thương của nó, chỉ nghe một tiếng ‘Phập!’ đã xuyên ra bụng nó, ghim chặt nó xuống mặt thuyền. Thân thể quái thú điên cuồng vặn vẹo, trong miệng phát ra những âm thanh thê lương.

Thượng Bang Chủ mặt trầm như nước, kéo đoản thương ra, đồng thời hất quái thú bị trọng thương ra khỏi thân tàu, bích một tiếng đã rơi vào trong nước.

Mọi người thấy vậy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đây là quái vật gì vậy?” Có người sợ hãi hỏi, còn chưa dứt thì. . .

Ào ào Xoạt!

Xung quanh thuyền Ô Mộc chợt truyền tới tiếng nước, trên mặt nước lại hiện ra mấy gợn sóng, vô số quái thú thần lần bơi ra, bám vào thân thuyền Ô Mộc. Đã thấy sự lợi hại của chúng, thế nên sắc mặt mọi người lập tức tái đi.

“Nhanh, tất cả mọi người xếp thành một hàng, không thể để cho đám súc sinh này lên được thuyền.” Thượng Bang Chủ gấp giọng quát.

Không cần có người nhắc nhở, đám tù phạm này đã vây quanh boong tàu, đốc sức liều mạng bảo vệ bốn phía quanh đây. Điều duy nhất đáng mừng lại là đám tù phạm đã đoạt được một số đao thép từ đám giáp sĩ, làm cho lực sát thương tăng lên mau chóng, không cần phải dùng côn gỗ hay cốt kiếm nữa.

Rầm! Rầm! Rầm! Những âm thanh va đập liên tiếp truyền tới.

Trong chớp mắt, chợt có một đám quái thú thần lần nhảy ra, lũ tù phạm bắt đầu duy động vũ khí, tiến lên chiến đấu với bọn chúng.

30. Chương 30: Hung Đảo Thiên (30)

Những tiếng gọi ầm ĩ, tiếng kêu hỗn loạn đan xen vào nhau.

“Đám thần lần này da rất cứng, đừng giết chết chúng, chỉ cần hất ra khỏi tàu là được.” Lão giả họ Vân tay vung vẩy hai thanh búa lớn, tạo thành một màn búa ảnh, đánh bay tất cả những con thần lần có ý tiếp cận ra ngoài.

Hơn ba mươi tên tù phạm, mỗi tên phụ trách một đoạn mạn thuyền, hất bay đám thần lần đang trèo lên xuống nước.

Trong tay Liễu Minh cũng cầm chặt một thanh đao thép. Tuy rằng hắn không luyện qua đao pháp, nhưng chỉ cần dùng kiếm pháp và thủ cẩn thận một chút cũng không có vấn đề gì.

Loại công kích dày đặc này cũng không yêu cầu sức lực nhiều, thế nhưng quả thực là khảo nghiệm về mặt kỹ xảo chiến đấu. Theo thời gian trôi qua, số thần lần trèo lên ngày càng nhiều, mấy tên tù phạm không am hiểu phòng thủ dần dần đã có phần cố sức.

“Cố lên. . .” Đoản thương trong tay Thượng Bang chủ hóa thành vô số tia sáng lạnh lẽo, đánh bay tất cả số thần lần ra ngoài, đồng thời quan sát tình huống xung quanh, miệng hét lớn.

Đáng tiếc y vừa dứt lời thì đột nhiên bên kia truyền tới một tiếng hét thảm. Một tên tù phạm mặt sẹo bị một con thần lần cắn trúng tay, máu tươi tủa ra. Quái thú thần lần được thả nghiêng thêm mấy cái nữa, lập

tức cắn đứt cánh tay đối phương. Tên tù phạm mặt sọ kêu lên thảm thiết, ngã lăn ra đất, máu tươi nơi đầu vai ồ ạt chảy ra.

Mùi máu tanh dường như kích thích đám quái thú này, làm chúng kêu lên mấy tiếng hưng phấn, nối tiếp nhau nhảy lên, nhào vào người tên tù phạm mặt sẹo. Y chỉ kịp kêu lên một tiếng, vùng vẫy mấy cái, rất nhanh đã bất động.

“Nhanh! Bỏ sung lỗ hồng!” Lão giả họ Vân biến sắc, nhưng đáng tiếc, lời này đã không còn kịp nữa.

Hơn mười đầu thần lần nhảy vào buồng tàu, điên cuồng cắn xé thân thể tên mặt sẹo, phát ra những âm thanh ghê người.

Mấy kẻ muốn xông lên thấy cảnh này thì cảm thấy buồn nôn, lập tức bước chậm lại rồi từ từ lùi về sau. Chỉ trong một khắc, lại có vài đầu thần lằn bò lên, lao vào đám tù phạm xung quanh. Trong nháy mắt, vòng phòng ngự lập tức đại loạn. Đám tù phạm chỉ còn có thể bảo vệ bản thân, nhưng dưới sự vây công của đám thần lằn, lực lượng cá nhân dần trở nên nhỏ yếu.

Ánh đao lóe lên một cái, Liễu Minh lật tay đánh bay một đầu thằn lằn, đồng thời lùi về sau khoang thuyền, xung quanh đám thằn lằn vẫn không ngừng bò tới. Liễu Minh sắc mặt tái nhợt, mắt quét qua nóc thuyền, chột thân hình khẽ đông, liền trèo lên cột buồm.

Trong khoang thuyền, đám tù phạm đã bị đàn thần lẫn ép phải chia ra phân tán khắp nơi, không ngừng có người hét lên những tiếng thảm thiết.

“Chẳng lẽ phải dừng ở đây sao?” Thấy cảnh giống như trong địa ngục phía dưới, trong mắt Liễu Minh hiện lên một tia tuyệt vọng.

Vài đầu thằn lằn bò đến gần Liễu Minh, miêng diên cuồng gầm thét, bắt đầu bò lên cột buồm.

Liễu Minh biến sắc, thân thể đột nhiên chùng cây chuối, đầu dưới chân trên, hai chân bấu vào đỉnh cột buồm, đao thép trong tay liền hóa ra một đám đao ảnh. Cột buồm vô cùng nhỏ, vài đầu thần lằn bị đao thép đánh trúng, ngã xuống phía dưới, lặn xuống thân thuyền. Thế nhưng do da dày thịt béo nên chúng gần như không thương tổn chút nào, lồm cồm bò dậy rồi tiếp tục bò lên. Liễu Minh lại vung đao, đánh bay chúng xuống. Cứ như vậy mấy lần, đám thần lằn rốt cuộc cũng bỏ qua miếng thịt béo này, bắt đầu bò ra công kích những tên tù phạm khác.

Thấy vậy, Liễu Minh mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, nước biển phía trước chợt sôi trào, một tràng tiếng ã ùng không biết từ nơi nào vang lên.

Đám thần lẫn đang điên cuồng công kích tù phạm vừa cần xé những xác chết vừa nghe thấy âm thanh này thì lập tức dừng lại, trong mắt hiện lên thần sắc sợ hãi. Chợt chúng quay đầu lại, đều nhảy khỏi thuyền Ô Mộc, biến mất trong làn nước biển đen kịt.

“Tai sao. . .” Đám tù phạm vừa tìm được đường sống trong chỗ chết không khỏi ngây ngẩn.

Trận chiến vừa rồi, hơn ba mươi tù phạm đã chết một nửa, mười mấy người còn lại cũng không ai còn lành lặn cả. Lúc này, trên gương mặt ai nấy đều tràn ngập sự sợ hãi xen lẫn một chút may mắn.

“Nghe đi, không còn âm thanh nước biển chảy vào nữa.” Liễu Minh xoay người nhảy xuống cột buồm.

Mấy tên tù phạm còn sống đang nhìn Liễu Minh không chịu chút thương tích nào, trong mắt có chút cổ quái, vừa nghe lời này thì đều khẽ giật mình.

“Đúng rồi. . .”

“Đây là do đầu cự thú này đã ngừng uống nước.” Trên mặt lão giả họ Vân có một vết cào, tuy rằng không sâu nhưng vẫn làm cho gương mặt lão trở nên âm trầm hơn nhiều.

Liễu Minh khẽ gât đầu, trong lòng cũng cùng suy nghĩ với lão.

Tuy rằng không biết tại sao đám quái vật kia lại chạy trốn, thế nhưng chỉ cần chúng không tấn công nữa thì ai nấy đều cảm thấy tốt hơn.

Chợt thuyền Ô Mộc lắc lư dữ dội, nước biển đập dềnh lên xuống, không khí xung quanh cũng lưu chuyển nhanh chóng.

“Nước biển đang đổ ra ngoài, nên không khí mới chuyển động như vậy.” Liễu Minh biến sắc, lập tức đoán được chuyện xảy ra.

“Ta hiểu rồi, đây là do cự thú đang thả nước biển ra ngoài.” Thượng Bang chủ cũng trong số người còn sống, chỉ là trên cánh tay y có một vết thương khá sâu, tuy đã được băng bó đơn giản, nhưng cánh tay vẫn rủ xuống bên hông, dường như không thể dùng sức được nữa.

Thượng Bang Chủ vừa dứt lời thì mực nước biển dưới thuyền quả thực đã hạ thấp nhiều, xung quanh còn hình thành mấy vòi rồng thổi mạnh ra ngoài. Thuyền Ô Mộc lúc này như một chiếc lá mỏng manh chao đảo trong gió, khi này vừa xuôi dòng xuống, nên giờ muốn ngược dòng đi ra, quả thực là khó có khả năng.

“Chúng ta hãy kết quần áo lại thành một tấm buồm đơn giản, nương theo vòi rồng này, nếu may mắn thì có thể rời khỏi miệng cự thú.” Liễu Minh chớp mắt, chợt lên tiếng.

Nghe lời này, đôi mắt đám tù phạm sáng rực lên.

“Đúng vậy. Hãy làm theo lời Liễu huynh đệ nói, kết quần áo lại đi.” Thượng Bang Chủ gấp giọng nói.

Tuy rằng buồm của thuyền Ô Mộc đã bị đốt cháy, thế nhưng khung xương vẫn còn, hoàn toàn có thể lấy quần áo tạo thành một tấm buồm đơn giản. Thế nên đám tù phạm vội vàng cởi quần áo trên người, lại lấy y phục của những tên tù phạm đã chết túm thắt lại với nhau. Rất nhanh, một tấm buồm cực kỳ đơn giản đã được tạo ra.

Dòng khí lưu mà cự thú phun ra càng lúc càng lớn, chiếc buồm căng lên, thuyền Ô Mộc bắt đầu chậm rãi xuôi dòng.

“Nhanh! Mau dùng mái chèo điều chỉnh phương hướng!” Lão giả họ Vân nói nhanh.

Mấy tên tù phạm không bị thương mau chóng ôm lấy mái chèo. Nhưng lúc này, dòng khí lưu xung quanh càng lúc càng lớn, căn bản không thể điều chỉnh phương hướng thuyền. Liễu Minh vịn tay vào mạn thuyền, hai mắt nhìn thẳng phía trước tràn ngập hào quang lấp lánh. Hắn người nhỏ lực yếu nên việc chèo thuyền đều không cần làm.

Chiếc thuyền xuôi dòng chừng một phút thì tốc độ càng lúc càng nhanh, dòng khí lưu xung quanh cũng càng tăng tốc chuyển động.

Cũng may mà quần áo trên người đám Liễu Minh đều là da thú chế thành, cực kỳ cứng cỏi nên cũng không bị cuồng phong thổi rách.

Bỗng, phía trước xuất hiện một điểm sáng trắng.

“Mở miệng!” Có người hưng phấn hô lớn.

Liễu Minh cố gắng bám chặt mạn thuyền, mắt nhìn chăm chú cửa ra phía trước cũng là miệng cự thú, trong tình cảnh này, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Ánh sáng phía trước ngày càng sáng, cũng may chuyện Liễu Minh lo không xảy ra. Chỉ thấy ánh sáng phía trước lóe lên một cái, thuyền Ô Mộc đã lao ra khỏi miệng cự thú, đồng thời một cột nước lớn cũng bay ra theo, phun xa chừng mười dặm.

Thuyền Ô Mộc ở ngay đầu cột nước, bị bắn ra khá xa, rơi âm xuống mặt biển. Cũng may do tấm buồm quá rách nát nên cũng không bị lật, chiếc thuyền còn chạy thêm một đoạn xa mới từ từ ngừng lại.

“Chúng ta thoát rồi!” Lúc này mọi người trên thuyền đều cực kỳ mừng rỡ, hoan hô ầm ĩ, thậm chí có người còn không tin được mình còn có thể thoát khỏi bụng cự thú nữa.

“Bây giờ còn không phải lúc an tâm, nếu cự thú còn uống nước lần nữa, e rằng thuyền Ô Mộc sẽ lại bị nó hút vào.” Lão giả họ Vân không e ngại dội một gáo nước lạnh vào mọi người.

Đám tù phạm nghe vậy đều biến sắc, vội vàng ôm lấy mái chèo, dốc sức liềm mạng bơi ra xa.

Mãi hơn nửa canh giờ sau, khi thuyền Ô Mộc đã cách cự thú hơn mười dặm, cự thú chỉ còn là một hình ảnh mơ hồ, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

“Thật không nghĩ tới trên đời này lại có hải thú lớn tới vậy!” Một tên tù phạm sợ hãi nói.

“Đầu hải thú này sợ rằng chính là một yêu thú, căn bản không phải thứ mà phạm nhân chúng ta có thể nói tới.” Ánh mắt Thượng bang chủ hiện lên chút quang mang kỳ lạ, quay đầu lại nói.

Liều Minh cũng quay đầu nhìn về hướng Hung đảo, hòn đảo khi xưa đã biến mất. Ai có thể nghĩ rằng Hung đảo thần bí lại là lưng của một cự thú trên biển chứ. Nghĩ tới mấy năm này đều sống trên người nó, Liều Minh lại cảm thấy có chút khác thường.

Chợt, cự thú bỗng nhúc nhích, thân thể to lớn của nó dần dần biến mất dưới mặt biển, không còn chút dấu vết nào nữa.

“Cự thú đã đi rồi.”

“Từ bây giờ, Hung đảo đã không còn tồn tại nữa.” Ánh mắt lão giả họ Vân hiện ra một tia phức tạp, miệng lẩm bẩm nói.

Hơn ngàn người trên Hung đảo mà giờ chỉ có mười mấy người thành công rời khỏi, mặc dù bọn họ đều là những kẻ cùng hung cực ác nhưng giờ phút này, trong lòng đều cảm thấy thốn thốn không thôi.

Có điều đám người này dấu sao cũng không phải thường nhân, nên cũng mau chóng ném cảm giác này ra sau đầu. Hiện giờ bọn họ đang lâm vào một chuyện khác. Vừa rồi khi ra khỏi bụng cự thú, trong lúc hỗn loạn, nguồn nước và lương thực vốn ít ỏi thì giờ phút này chỉ còn lại một chút, căn bản không thể cung cấp cho tất cả mọi người được.

Trên thuyền bây giờ chỉ còn mười bảy tù phạm, mà nước và lương khô chỉ còn đủ duy trì mấy ngày. Trong khi quãng đường từ Hung đảo về Trữ Châu dù có căng buồm chạy liên tục cũng phải mấy hai mươi mấy ngày, nói chi là hiện tại.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy một cảm xúc khác thường xảy ra. Cảnh đồng tâm hợp lực khi mới rời khỏi Hung đảo đã hoàn toàn biến mất. Những kẻ sống sót chia làm hai thế lực, cầm đầu là Thượng Bang chủ và lão giả họ Vân, hình thành một thế giằng co.

Phía sau Thượng Bang chủ là năm bang chúng Mệnh Nhị Bang, còn xung quanh lão giả họ Vân là bốn người của Bách Độc Bang. Xét về mặt nhân số, phe Thương bang chủ chiếm được thượng phong, thế nhưng cánh tay trái của y lại bị thương, chiến lực giảm xuống gần một nửa nên xét về khí thế lại yếu hơn một bậc.

Sáu người còn lại thì đứng ở cách xa một bên. Bọn họ hoặc là người của Hạc Pha Đường Bang, hoặc là người của thế lực nhỏ khác trên đảo nên đều đứng riêng một nơi, đề phòng lẫn nhau.

31. Chương 31: Hung Đảo Thiên (31)

Liều Minh cũng lẳng lặng đứng ở bên cạnh chứ không ở sau lưng Thượng bang chủ. Bởi hần nhạy cảm phát giác được ánh mắt y nhìn mình dường như mang theo một chút tham lam, điều này làm cho trong lòng hần cảm thấy có phần bất an.

“Chư vị, bây giờ điều quan trọng nhất là về được lục địa. Vậy nên để tốc độ của thuyền được nhanh nhất, ta đề nghị chia người ra làm hai nhóm, thay phiên chèo thuyền, còn về chuyện đồ ăn nước uống thì cần tìm cách giải quyết khác vậy.” Lúc Thượng bang chủ nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào lão giả họ Vân. Còn những người còn lại, đương nhiên y đều không thêm để vào trong mắt.

Lão giả họ Vân nghe vậy cũng cảm thấy nao nao, mãi nửa ngày sau, khác với suy nghĩ của mọi người, lão chậm rãi gật đầu.

“Lời của Thượng bang chủ có lý, ta cũng đồng ý, mọi người chắc không ai phản đối chứ?” Nếu như hai người đã đồng ý chuyện này, vậy những người khác đương nhiên không thể phản đối được.

Liều Minh quét mắt qua Thượng bang chủ và lão giả họ Vân, trong mắt lộ nét trầm ngâm.

Rất nhanh, theo sắp xếp của hai người, tám người kể cả Liều Minh đã chia ra ngồi hai bên mạn thuyền, trong tay mỗi người đều cầm một mái chèo. Trong tám người, Liều Minh để ý thấy tất cả những người thuộc phe trung lập đều có mặt, ngoài ra còn một người thuộc Bách Độc Bang và một người thuộc Mệnh Nhị Bang nữa.

Liều Minh tay cầm mái chèo, trong lòng cười lạnh một tiếng rồi bắt đầu chèo thuyền, bởi thuyền Ô Mộc nếu chỉ dựa vào tấm buồm rách nát kia thì căn bản không thể đi nổi.

Chiếc thuyền rẽ sóng, lao nhanh về hướng quận Trữ Châu.

Màn đêm buông xuống, đám người Liều Minh cả ngày chèo thuyền nên đã có phần mỏi mệt.

Lúc này, tám người khác và lão giả họ Vân mới bước lên thay.

Đám người Liều Minh được ăn một ít lương khô và nước trong. Bọn họ ăn vội vàng rồi tìm một nơi hẻo lánh trên khoang thuyền để nghỉ ngơi.

Quá nửa đêm, mấy người lão giả họ Vân cũng ngừng tay, bây giờ đồ ăn nước uống đang khan hiếm, nên bọn họ cũng không dám quá sức.

Bầu trời chỉ có mấy ngôi sao lẻ loi giữa màn đêm đen kịt, thuyền Ô Mộc nhẹ nhàng trôi trên biển. Cũng may mà bây giờ sóng im bề lặng, lại có sao chỉ lối, thế nên bọn họ cũng không lo đi lạc hướng.

Trong khoang thuyền giờ chỉ còn những tiếng hô hấp đều đều, hầu như tất cả mọi người đều tản ra thật xa, kể cả lúc ngủ cũng ôm chặt binh khí trong tay. Liều Minh khoanh chân dựa vào một góc hẻo lánh, đôi mắt lim dim, tiếng hít thở lúc dài lúc ngắn, tuân theo một quy luật nào đấy. Thương thế tạo thành sau khi dùng bí thuật giết chết đại hán áo đen ban sáng giờ đã được dòng nước ấm trong cơ thể hắt trần áp đi, bây giờ tuy thân thể vẫn còn đau nhức thế nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều tới hoạt động của hắn.

Lúc này, hắn chợt mở mắt thấy phía xa, một bóng người đang chậm rãi đi về hướng đầu thuyền, không tạo thành bất kỳ một âm thanh nào cả, thấy vậy, hắn lại nhắm mắt, coi như chưa từng thấy điều gì.

Thượng bang chủ ngồi một mình ở mũi thuyền, đôi mắt sáng quắc, không có chút nào buồn ngủ. Bóng người kia từ từ tới gần, Thượng bang chủ quay đầu nhìn lại, gương mặt không chút ngạc nhiên.

“Vân lão, quả nhiên lão đã tới.” Thượng bang chủ nở nụ cười, miệng vẫn không nhúc nhích, chỉ có nơi bụng đang động đập nhẹ nhàng, phát ra âm thanh khe khẽ.

“Công phu nói bằng bụng của Thượng huynh càng lúc càng thuần thực rồi. Tốt, không nói mấy lời khách sáo nữa. Rút cuộc ngươi gọi ta tới đây làm gì?” Người tới chính là lão giả họ Vân, ánh mắt lão nhìn về hướng khoang thuyền, thanh âm ép tới cực thấp.

“Tốt, biết Vân lão là người hào sảng nên ta cũng không cần che giấu nữa. Bằng vào trí tuệ của Vân lão, chắc cũng biết là số lương khô nước trong trên thuyền bây giờ không đủ cho tất cả mọi người sử dụng. Thế nên nếu ta và lão muốn còn sống mà trở về thì đầu tiên phải. . .” Thượng bang chủ nói đến đây, bàn tay lướt nhẹ qua yết hầu.

Lão giả họ Vân nghe đến đó, trên mặt cũng không biểu hiện chút kinh ngạc nào.

“Thượng huynh quả nhiên là người làm đại sự, tốt, ý của ngươi ta đã hiểu. Bây giờ chúng ta hãy tạm thời bỏ qua xích mích, hãy xử lý những tên chướng mắt kia đã rồi nói tiếp.” Lão giả họ Vân liếc Thượng bang chủ, ánh mắt lộ nét âm tàn.

“Nếu Vân lão đã đồng ý thì chuyện này chắc sẽ thành công. Có điều trước khi xử lý những người kia thì cần tiêu diệt tiểu tử họ Liễu kia đã. Người này vô cùng lanh lợi, thực lực lại không kém, giữ lại hắn e rằng sẽ là họa lớn.”

Sắc mặt Thượng bang chủ đang vui vẻ chợt trầm xuống, lạnh lẽo nói.

“Họ Liễu? Ngươi định nói thiếu nên đánh lén giết tên đầu lĩnh hồi sáng sao?” Lão giả họ Vân khẽ giật mình, lập tức nghĩ tới Phù Khí trên người Liều Minh, ánh mắt lộ ra một tia tham lam.

Lúc đó, lão ra tay đối phó với kẻ kia cũng chỉ vì vật ấy.

Người bình thường có thể không biết, thế nhưng lão lại cực kỳ rõ ràng sự trân quý của vật ấy với thế giới ngoài kia, chỉ cần đem đi bán là có thể đổi lấy một số tài phú lớn.

“Tốt, việc này ta đồng ý.” Lão giả họ Vân không chút do dự, nhẹ gật đầu.

“Vân lão quả nhiên sáng khoái, còn về kế hoạch cụ thể sẽ như thế này. . .” Thượng bang chủ nhích người về gần phía lão giả họ Vân, nơi bụng phát ra âm thanh yếu ớt.

Trong khoang thuyền, hào quang trong mắt Liễu Minh chớp động không thôi.

Một đêm qua đi rất nhanh, tới lúc trời sáng, mặt trời nhô lên từ phía Đông, chiếu xuống cả vùng biển.

Đám tù phạm đã dậy từ sớm. Liễu Minh cũng mở mắt, im lặng đứng dậy, liếc qua hai người Thượng bang chủ và lão giả họ Vân rồi đi sang một bên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hiện giờ, thuyền Ô Mộc đã rời khỏi hải vực chỗ Hung Đảo khá xa, nước biển cũng không còn màu đen quỷ dị nữa mà đã ngập một màu xanh thẫm.

Nhìn mặt biển phía xa, lỗ tai Liễu Minh chợt nhúc nhích, đưa mắt nhìn qua một hướng khác. Chỉ thấy ở nơi đó, dưới mặt biển chừng hai ba trượng, một con cá dài chừng nửa thước chợt bơi qua, tạo ra một tiếng quẫy nước nhẹ nhàng. Nếu như Liễu Minh hẩn không tu luyện bộ khẩu quyết vô danh kia thì không có khả năng nghe tới tiếng động nhỏ tới vậy.

Hắn đang muốn nhìn kỹ thì Thượng bang chủ và lão giả họ Vân đã đi tới, bắt đầu sắp xếp công việc hôm nay.

Liễu Minh và tám người sáng hôm nay lại tiếp tục thay nhau chèo thuyền. Liễu Minh ngồi ở sau cùng bên trái, liếc nhìn xung quanh, trong mắt chợt hiện lên mấy tia sáng lạnh. Thượng bang chủ và lão giả họ Vân đứng cách đó không xa, đang đưa mắt liếc nhau.

Thấy cảnh này, Liễu Minh híp mắt lại, tay vịn vào mái chèo, từng sợi lông tơ cánh tay đều dựng đứng cả lên.

“Chư vị huynh đệ, hôm nay mọi người đã vất vả rồi. Ta và Vân bang chủ đã thương lượng ra một cách để hóa giải nguy cơ thiếu lương thực của chúng ta.” Thượng bang chủ đứng trên khoang thuyền, miệng nói mấy câu động viên.

Nghe vậy, mấy kẻ đang chèo thuyền chợt giật mình, vội vàng ngừng đầu lên.

“Thật sao, cách gì vậy?” Có người nhện không được đứng lên, gấp giọng hỏi.

Liễu Minh cũng khẽ giật mình, lực chú ý bị hấp dẫn, cũng nhìn về hướng Thượng bang chủ.

Lão giả họ Vân đứng cách đó không xa thấy cảnh này, trong mắt chợt hiện lên chút tinh quang, tay áo khẽ động, lấy ra một thanh chủy thủ, đâm cực nhanh vào sau lưng Liễu Minh. Nào biết lão vừa mới động thủ thì Liễu Minh đã nghiêng người về phía trước, làm cho một đao của lão đâm vào không khí. Thấy vậy, lão chợt biến sắc.

Liễu Minh lặn một vòng trên đất, rồi quay người nhảy lên, đánh về hướng lão giả họ Vân, đoản kiếm màu đen trong tay hóa thành một tia sáng đen, đâm thẳng vào cổ họng lão.

Lão giả họ Vân cả kinh, lập tức trấn định lại, một tay giữ chủy thủ lên đỡ lấy thế công của đoản kiếm, tay còn lại mau chóng lấy ra một thanh đoản đao khác, đâm vào dưới bụng Liễu Minh. Lão am hiểu dùng hai binh khí một lúc nên có thể đối phó với tình huống như vậy mà không chút khó khăn. Bởi lão biết rõ, chỉ một khắc sau, dao găm trong tay lão đã rời khỏi đoản kiếm, lúc đó cho dù không đỡ được thì đoản đao kia cũng đâm vào được bụng đối phương.

Đúng lúc này, trong mắt Liễu Minh chợt hiện lên chút tinh quang, đoản kiếm màu đen trong tay khẽ run lên.

Xùy! Tiếng xé gió vang lên.

Lão giả họ Vân giật mình, định tránh sang bên cạnh nhưng đã chậm một bước, lão chỉ kịp cảm thấy có chút đau xót thì nơi cổ đã xuất hiện một vết thương sâu. Lão cực kỳ hoảng sợ, hai tay giãy dụa muốn sờ vào vết hầu, toàn thân chỉ kịp run lên mấy cái đã ngã bịch xuống đất.

“Phù Khí. . .” Ngay lúc lão giả họ Vân động thủ, Thượng bang chủ cũng lao tới, thấy cảnh trước mắt, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Liễu Minh quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Thượng bang chủ, miệng hít sâu mấy cái, chợt hai bắp chân to ra gần gấp đôi, cả người bỗng biến thành một bóng xám, lao thẳng về hướng Thượng bang chủ. Thượng bang chủ sắc mặt trầm xuống, khẽ đảo tay phải trườn lên một bao tay màu đen. Tiếp đó y tung ra một quyền, chỉ nghe Ô.ô.n.g. . . một tiếng, một bóng trắng đã bay ra, hướng về phía Liễu Minh.

Sắc mặt Liễu Minh hơi đổi, bởi hắn cảm nhận được một luồng khí lưu khá giống với dòng nước ấm trong cơ thể từ bóng trắng kia. Thế nên hắn cúi xuống cực nhanh, bóng trắng kia liền bay qua đầu hắn, rơi xuống mặt biển, tạo ra một tiếng động trầm đục.

Thân thể Liễu Minh uốn éo, lao tới, đoản kiếm trong tay đâm về hướng Thượng bang chủ. Hôm qua hắn đã tính toán thì thấy mỗi khi thúc giục đoản kiếm kia thì dòng nước ấm trong người lại giảm đi một phần. Dùng lượng nước ấm trong cơ thể hắn bây giờ thì chỉ có thể phát động được tối đa bốn lần mà thôi.

Phốc! Một đạo kiếm quang phá không bay ra, đâm về ngực trái Thượng bang chủ.

Tay phải Thượng bang chủ lại đánh ra một quyền, đâm vào đạo kiếm khí của Liễu Minh.

Chỉ nghe một tiếng “Phanh” trầm đục rồi không khí chấn động nhẹ nhàng, hai bóng trắng đã biến mất giữa không trung.

Thượng bang chủ cách nơi bạch quang và kiếm quang giao nhau khá gần nên thân thể cũng lắc lư mấy cái.

Đúng lúc này, một bóng trắng bay cực nhanh ra khỏi tay áo Liễu Minh, bắn trúng bắp chân Thượng bang chủ.

Đây là một thanh phi đao bằng xương, một đầu còn có một sợi dây nhỏ buộc lấy.

Thượng bang chủ chỉ cảm thấy nơi chân trái có chút đau xót, một cảm giác tê dại lan ra, toàn bộ người “Bịch” một tiếng đã quỵ xuống trên mặt đất.

Liễu Minh hít một hơi thật sâu, dòng nước ấm trong cơ thể cuộn cuộn chảy vào thanh đoản kiếm trong tay, một đạo khí mang bắn ra, đâm mạnh vào ngực Thượng bang chủ.

Thượng bang chủ trốn tránh không kịp, thân thể lập tức bị bắn xuyên qua, miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngửa xuống đất.

“Người. . .” Thượng bang chủ trợn mắt nhìn Liễu Minh. Máu tươi trong miệng tuôn ra, trong mắt chợt hiện ra một tia dứt khoát, tay trái vỗ mạnh vào bao tay.

Bao tay phải của y liền vang lên mấy tiếng ken két rồi lập tức vỡ tung ra, mười mấy mảnh vỡ màu đen liền bắn ra bốn phía.

32. Chương 32: Hung Đao Thiên (32)

Chiều vừa rồi của Liễu Minh đã rút cạn toàn bộ chút sức lực còn lại của hắn, việc liên tiếp tung ra ba đạo kiếm khí đã làm dòng nước ấm trong người hắn hao đi quá nửa. Vậy nên thấy cảnh này, sắc mặt hắn liền đại biến, chỉ kịp giơ đoản kiếm lên chặn trước ngực.

Một tiếng trầm đục vang lên, mấy bóng đen bắn vào thân đoản kiếm, làm cho Liễu Minh phải lùi về sau mấy bước, nhưng cuối cùng vẫn ngăn cản được.

Bên cạnh, vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mấy tên tù phạm gần đó bị mảnh vỡ bắn tới, lập tức tạo thành vết thương xuyên thủng ra sau lưng.

Liễu Minh lão đảo lui về sau hai bước, sắc mặt tái nhợt, thở dốc mấy tiếng, cảm thấy dòng nước ấm trong người đã hao đi hầu như toàn bộ, chân lão đảo mấy cái mới miễn cưỡng đứng vững.

Sau khi Thượng bang chủ tung ra một đòn này thì người đã hoàn toàn ngã xuống đất, con mắt lồi ra, trong miệng còn liên tục trào ra máu tươi chảy xuống khoang thuyền, không còn chút khí tức nào nữa.

Từ lúc lão giả họ Vân đánh lên Liễu Minh tới khi Thượng bang chủ chết đi mới chỉ qua vài lần hô hấp, mạng của hai đại bang chủ đã mất đi trong tay Liễu Minh.

Thấy mấy tên tù phạm đứng gần đã nằm trong vũng máu, đám tù phạm còn lại đều trợn mắt há hốc mồm. Thế nhưng rất nhanh sau, mấy tên thủ hạ của lão giả họ Vân và Thượng bang chủ đã biến sắc, hung dữ nhìn về hướng Liễu Minh.

“Sao? Các ngươi cũng muốn đánh ư?” Dòng nước ấm trong người Liễu Minh đã không còn chút nào, khí lực toàn thân hẳn cũng hao hụt hết cả, thế nhưng trên mặt hẳn vẫn không biểu lộ chút khác thường nào, gờ đoản kiếm lên ngang ngực, lạnh lùng nói.

Mấy người định lao lên nghe vậy thì biến sắc, bước chân lập tức ngừng lại.

“Chư vị có lẽ cũng nhìn thấy, vừa rồi là Thượng bang chủ và Vân bang chủ ra tay với tại hạ trước, ta mới không thể không phản kích. Bây giờ hai người này đã chết, chúng ta chỉ cần đồng tâm hiệp lực thì hy vọng trở về đất liền còn lớn hơn nhiều.” Liễu Minh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Những người khác nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau.

“Hừ! Bây giờ đã sắp không sống nổi nữa, còn nói gì tới đồng tâm với hiệp lực chứ!” Có người khê hừ lạnh một tiếng.

“Ta biết rõ mọi người đang lo chuyện sinh tồn, ta đã tìm được cách giải quyết chuyện này rồi.” Liễu Minh đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, chậm rãi nói tiếp.

Lời vừa nói ra, làm cho đám người còn lại biến sắc.

“Liễu huynh đệ, chuyện này là thật sao?” Từ trong Mệnh Nhị Bang đi ra một người, chính là Lôi Mãnh.

Liễu Minh nhẹ gật đầu với ý. Vừa rồi sau khi hắn đánh chết Thượng bang chủ, người của Mệnh Nhị Bang đã cực kỳ phẫn nộ, định lao vào động thủ, nếu không có Lôi Mãnh ngăn cản thì bây giờ tình cảnh như thế nào hẳn cũng không thể đoán được.

“Đương nhiên.” Liễu Minh nghiêm mặt nói: “Mọi người cũng có thể thấy được bây giờ thuyền Ô Mộc đã chạy ra khỏi khu vực biển Chết. Vừa rồi ta đã thấy dưới biển có không ít cá, chỉ cần bắt một số lấy thức ăn nước uống là mọi người có thể chèo chống tới được lục địa.

“Cá. . .” Đám tù phạm nghe vậy thì giật mình, vội vàng xông ra mạn thuyền nhìn xuống.

Chỉ thấy mặt biển lam sẫm, sóng nhấp nhô, không có chút bóng cá nào.

“Nơi này làm gì có cá?” Một tên tù phạm chất vấn.

“Cá đều ở cách mặt biển mấy trượng, thị lực của người thường không thấy được. Nếu các vị tin ta thì hãy đợi một ngày.” Liễu Minh lạnh nhạt nói rồi đi tới một góc hẻo lánh nơi khoang thuyền ngồi xuống.

Thấy cảnh này, sắc mặt những người Mệnh Nhị Bang và Bách Độc Bang đều biến đổi.

“Ta tin tưởng Liễu huynh.” Trong đám người thuộc phe trung lập, một đại hán mặt sẹo đi ra, đứng phía trước Liễu Minh.

Liễu Minh nhẹ nhàng gật đầu với ý. Người này hẳn biết, ý tên gọi là Thiết Đầu, là kẻ cùng trốn ra khỏi Ô Vân Cốc với hắn, sau này gia nhập một thế lực nhỏ trên Hung đảo, y có thể sống tới giờ, xem ra cũng là cực kỳ may mắn.

Những người trung lập khác thấy vậy cũng đều đi tới cạnh Thiết Đầu. Bọn hán cũng không phải đồ ngốc, vừa rồi mục đích lão giả họ Vân và Thượng bang chủ ra tay là gì, không cần nói bọn họ cũng biết. Bây giờ nếu không đoàn kết lại, chỉ sợ chiếc thuyền này cũng không còn chỗ cho bọn họ sống nữa. Những người Mệnh Nhị Bang và Bách Độc Bang thấy cảnh này đều đổi sắc. Bây giờ dùng Liễu Minh cầm đầu, đám người trung lập đã tụ tập lại với nhau, nhân số có tới sáu người, trở thành thế lực lớn nhất trên thuyền, vậy nên chuyện ra tay báo thù đã không còn khả năng nữa.

Ba thế lực nhìn nhau một lúc rồi đều lùi về một góc trong khoang thuyền ngồi xuống.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong nháy mắt đã sang tới ngày thứ hai.

Liễu Minh bỗng nhiên mở mắt. Trải qua một ngày một đêm nghỉ ngơi, dòng nước ấm trong người hán đã khôi phục quá nửa. Thế nhưng do hôm qua lại sử dụng bí kỹ đánh chết Thượng bang chủ nên thương thế trong cơ thể đã nghiêm trọng hơn mấy phần, nhưng cũng may lần hán còn chịu đựng được.

Đám tù phạm chờ đợi đã lâu, đã có phần mất kiên nhẫn, vừa thấy Liễu Minh tỉnh lại thì đều đứng lên.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Liễu Minh đi tới mạn thuyền, nhìn đoán kiếm màu đen trong tay, thấy mặt ngoài của nó đã xuất hiện mấy vết nứt nhỏ. Hán lắc đầu, bình tĩnh lại. Trong mắt chợt xuất hiện một tia lạnh mang, hán nhìn xuống mặt biển. Chỉ thấy làn nước lam sẫm dần dần trong suốt, ánh mắt hán đã chiếu tới cách mặt biển tầm ba bốn trượng. Thế nhưng sau khi tới nơi này thì ánh mắt hán không thể nào thấy sâu hơn được nữa.

Đám tù phạm đứng xung quanh thấy ánh mắt Liễu Minh có phần mờ dần đi thì vô cùng nôn nóng, trên mặt tràn đầy nét bất an. Thế nhưng bọn họ vẫn còn kiềm chế được nên không lên tiếng thúc giục.

Rất nhanh, một khắc đồng hồ trôi qua.

Đúng lúc này, ánh mắt Liễu Minh sáng lên, đoản kiếm trong tay bỗng bắn ra một đạo bạch quang, chui thẳng xuống biển.

Một lát sau, nước biển liền nổi lên một ít máu loãng, rồi một đầu quái ngư dài vài thước liền nổi lên. Quái ngư này toàn thân phủ đầy lân phiến màu xanh đen, đôi mắt lồi ra, nơi lưng và mang có một dãy gai xương nhô lên, nhìn vô cùng hung ác. Lúc này nơi đầu quái ngư bị một lỗ máu đâm thủng, sớm đã chết từ lâu, máu tươi đang không ngừng trào ra, mau chóng nhuộm hồng một vùng nước biển xung quanh.

“Ồ!” Mọi người chung quanh thấy vậy, đồng thanh hoan hô một tiếng, chưa cần Liễu Minh phân phó đã nhảy xuống biển, vớt thi thể quái ngư lên. Trong thịt cá tràn đầy nước ngọt, đủ để thỏa mãn nhu cầu của mọi người, hơn nữa con cá lớn như vậy, cũng đủ thức ăn cho cả đám người. Còn về chuyện thịt cá, đám tù phạm Hung đảo đã ăn sống nuốt tươi quá nhiều, đã thành thói quen rồi.

Liễu Minh không chút phản ứng khi thấy tiếng hò reo của mọi người, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn xuống biển. Một lát sau, hán lại đưa tay ra. Bóng trắng bắn xuống đáy biển. Rất nhanh sau, trên mặt biển đã xuất hiện thêm một con cá dài vài thước.

Chưa tới nửa giờ, sau khi Liễu Minh đánh chết ba đầu hải ngư thì thu tay lại lùi về trong khoang thuyền. Kích phát ba lượt đoản kiếm đã tới cực hạn của hán. Đám tù phạm thấy vậy cũng không nói thêm điều gì, đang hưng phấn xử lý ba đầu hải ngư.

Liễu Minh khoanh chân ngồi xuống, hít thở sâu mấy tiếng rồi mới mở mắt.

Thiết Đầu thấy vậy, vội vàng cầm hai khối thịt cá, và một chút lương khô nước trong đưa tới.

“Liễu huynh, khổ cực.”

Ánh mắt đám tù phạm bây giờ nhìn Liễu Minh đã không còn chút căm thù nào mà tràn đầy ôn hòa. Thấy vậy, Liễu Minh chỉ hừ lạnh một tiếng, gương mặt vẫn không chút biểu tình, không khách khí cầm lấy khối cá, cắn từng miếng thật lớn. Sau khi ăn xong, Liễu Minh lại lấy đoản kiếm ra, chỉ thấy vết rạn bên trên đã lớn hơn vài phần. Thấy vậy, hán trầm thấp thở dài rồi thu đoản kiếm lại, tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Những người khác thấy vậy cũng không đến quấy rầy.

Những ngày tiếp theo, cứ cách mấy ngày Liễu Minh lại thúc giục đoàn kiếm đánh chết vài đầu quái ngư, duy trì thực phẩm cho đám người.

Hơn một tháng sau, rút cuộc bọn họ đã nhìn thấy một chút bóng dáng của lục địa. Đám tù phạm liền hoan hô ầm ĩ. Mọi người càng ra sức chèo hơn, để thuyền Ô Mộc mau chóng tới gần bờ biển.

Trên bờ là một rừng rậm, chung quanh không có người ở. Mọi người không chờ đợi được, mau chóng nhảy xuống thuyền, tham lam hít thở không khí của thế giới bên ngoài. Trong mắt vài người còn hiện lên chút lệ quang.

Liễu Minh đưa mắt nhìn một vòng rồi rút thanh đao bên hông ra, phá vỡ vài lỗ dưới đáy thuyền rồi phi thân bay ra ngoài.

Nước biển lập tức chảy ngược vào khoang thuyền. Chỉ trong phút chốc, thuyền Ô Mộc đã chìm vào trong nước.

Chân đạp xuống mặt đất cứng rắn, trái tim trong lồng ngực Liễu Minh cũng đập mạnh lên. Từ khi trù tính kế hoạch chạy trốn khỏi Hung đảo, trên đường đi lại gặp bao nhiêu khó khăn, thân lâm hiểm cảnh, cuối cùng hắn đã bước chân ra được thế giới bên ngoài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-thien-tien-truyen>